

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



TRIPLE THREAT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K WEBSTER

Üçlü Tehdit

K Webster



İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm

Dangerous Press

Hakkında Yazar

Hakkında Telif Hakkı



Birinci Bölüm

Landry

HAYATIM
MÜKEMMEL.

Öyle olmalı çünkü *o* öyle tasarladı.

Ben Croft dünyasında herkesin görmesi için altın gibi parlayan parlak bir parçayım. Ve görecekler.

Ben bu yüzden varım.

Dünyaya sergilenen bir ödül olmak. Güzel, kibar, zeki, dengeli, zarif. Olmamı istediği her şeyim. Asla tartışmam ya da onun imkansız taleplerine karşı koymam.

Neden?

Della yüzünden. O

mükemmel *değil*.

En azından onun gözünde.

Benim için küçük kardeşim her şeydir. Komik, şımarık ve bazen de biraz tuhaf. O hayatımdaki en gerçek şey. Bana gerçek neşeyi getiren tek şey.

Ama nedense ondan nefret ediyor. Varlığının her zerresiyle. Yaptığı hiçbir şey onun gözünde tatmin edici bile değil. O bir yük, bir utanç kaynağı. Ve eğer benim dikkatli müdahalem olmasaydı, ona ne olacağını kimse bilemezdi.

Derin bir nefes alıyorum ve ardından New York'un en güçlü adamlarından biriyle prestijli Hudson Yards semtindeki Croft çatı katı dairesinde yaşamının getirdiği tüm stresi içime çekiyorum.

Dairemiz yaklaşık otuz milyon değerinde olabilir ve her zaman mükemmel görünebilir, ancak her parlak mermer yüzeyin arkasında karanlık gizleniyor. Bu ev süslü bir kabustan başka bir şey değil. Güzel bir kurdeleyle bağlanmış bir illüzyon.

Yatak odam zamanımın çoğunu geçirdiğim yer. Odamın tüm duvarını oluşturan tavandan tabana pencereler, kapana kısılmışken kaçabildiğim yer. Yerden seksen sekiz kat yüksek, pırıl pırıl Hudson Nehri ve Atlantik Okyanusu'nun geniş manzarası bana hayatın acımasız gerçekliğimden uzakta da güzel olduğunu hatırlatıyor. Lady Liberty, o kaltak, özgürlüğüyle övünerek uzaktan benimle alay ediyor.

Pencerelerimin benimle alay ettiği sahte kaçısa sırtımı dönerek odama bakıyorum. Dairemizin geri kalanı gibi benim odam da tertemiz. Beni ya da kişiliğimi ortaya çıkaran çok az şey var. Şık beyaz mobilyalar, kar beyazı yatak takımları, sıcak kömür grisi ahşap zeminler üzerinde yumuşak beyaz halılar. Sanat eseri ya da süslü dekorasyon yok. Televizyon ya da müzik seti yok. Mükemmel hapisanemden başka bir şey yok.

Ben daha da güzel bir bebek evindeki güzel

bir bebeğim. *O* da eşyalarıyla oynamayı
seviyor.

Bu gece, Tokyo'ya yaptığı iki haftalık iş seyahatinden dönmüş olacak. Bu süre zarfında çözme yi başardığım tüm gerginlik boyun kaslarıma geri döndü ve her geçen saniye beni onu tekrar görmek zorunda kalacağım ana getirecek.

"Bayan Landry," diye cıvıldıyor Noel kapı aralığında, şaşkınlıkla irkiliyorum. "Yardıma ma ihtiyacınız var mı?"

Omurgamı çelikleştirirken birkaç kez göz kırpyorum. Gardımı bir saniye bile düşürmeyi göze alamam. Noel'den korktuğum için değil, ona karşı hazır olmam gerektiği için. Çenemi kaldırarak Noel'e kibar bir gülümseme veriyorum.

"Evet, lütfen." Yatağımın üzerinde duran ipeksi, altın rengi Georgio Armani dokulu drape elbiseyi gösteriyorum, mükemmel beyaz yorganın üzerinde zarif bir leke gibi duruyor. "Fermuarlarla hep sorun yaşıyorum."

Yardım etmeye hevesli Noel, dudaklarını kıvrarak küçük bir gülümsemeyle yatak odama koşuyor. Noel'i severim ve başka bir hayatta arkadaş olabilirdik. Ama başka bir hayatta değ iliz. Bu hayattayız. Burada, ücretli yardım alıyor ve daha fazlasına izin verilmiyor. Croft'un çatı katı dışında nasıl bir hayatı olduğunu merak ediyorum. Çocukları, kocası ya da hobileri var mı?

Noel, "Bay Croft bu rengi size yakıştırmış," dedi, sesi güven vericiydi. "Eminim seni çok özlemiştir."

Sözleri karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Beni özlemiş *olacak* ve bu elbiseyi beğenecek. Beni mükemmelleştirdiği her şey olacağım.

Della'yı çok özlemeyecek.

Della, onun küçümseyen bakışlarının ve iğneleyici sözlerinin muhatabı olacak.

Boğazımı temizleyerek kendimi onun gelişine hazırlamaya çalışıyorum. Sinirlerimin gerilmesine ya da midemin bulanmasına yer yok. Della'nın dikkat çekmemesi için güçlü ve dikkat dağıtıcı olmalıyım. Elbette, ondan çok ihtiyaç duyduğumuz bir ara verdik, ama şehre geri döndü, bu da her zamanki gibi iş anlamına geliyor.

Tüm oyunbazlıklar yok olacak. Odasındaki film ve patlamış mısır gecelerimiz sona erecek. Noel'in bazen bizim için kaçırdığı ikramlar onun gözetiminde son bulacak. Della'nın yatağında uyuması artık olmayacak. Arkamızı kollamamız gerekecek, bu da her zaman tetikte olmak anlamına geliyor.

Personel bile bir kez daha katı. Bütün gün etrafta dolaşıp evi onun gelişi için hazırlıyorlar. Güvenlik görevlileri o yokken kuralları esnetmemize izin veriyor, tabii evden çıkmadığımız sürece. Ama dönüşüyle birlikte yine katı ve boğucu olacaklar.

"Della giyindi mi?" Kıyafetlerimden iç çamaşırlarıma kadar sıyrılırken soruyorum. "Yeş il gözlerini ortaya çıkaran düğün çiçeği elbisesi içinde."

Başımı sallıyorum ve hafif bir rahatlama nefesi veriyorum. "Mor olan için sizinle kavga etmedi mi?" "Oh," diye itiraf ediyor Noel, "etti ama ben ondan yirmi yaş büyüğüm ve ondan biraz daha ağır basıyorum."

Aramızdaki hava hafif, ama şakacı olmayı göze alamam. Onun gelişine bu kadar yakınken olmaz. Altı yaşında bir çocuğun yirmili yaşlardaki birine zorbalık yapmaya çalıştığını hayal etmek oldukça komik ama yine de gülmüyorum.

"Ayakkabıları uyuyor mu?" Alay etmesine aldırmadan soruyorum ve ilerliyorum.

"Evet, hanımefendi." Elbisemi bana uzatıyor, içine giriyorum ve sonra dönüyorum ki fermuarımı çeks in.

Yu

kar "Saç mı?"

1. "Çok güzel görünüyor, Bayan Landry. Lütfen endişelenmeyin." O kadar şeffaf mıyım?

"Yerini unutma, Noel." Sözlerim keskin, ete değen bir kırbaç gibi batıyor ve onun şiddetle irkilmesine neden oluyor.

"Evet, hanımefendi."

Noel'in çilli yüzü, topuz yaptığı çilek sarısı saçları gibi kıpkırmızı oluyor. Ona kaba davrandığım için nefret ediyorum, özellikle de onun yokluğunda bize çok nazik davrandığı için, ama bu gece duygularımla ince bir çizgide yürüyorum. Eğer beni birazcık bile olsa oyundan düşürürse, bunun Della için nasıl sonuçlanacağını bilemem.

Lütfen bu gece uslu, tatlı bir kız ol, Della. Lütfen.

"Kendi başıma bitirebilirim," diye kestirip atıyorum ona çok benzeyen soğuk bir sesle. "Gidebilirsin. Della'yı bana yolla."

"Bayan Ellis onunla birlikte."

Sandra'nın adını duyunca neredeyse irkiliyorum. Sandra Ellis evimizin yöneticisi ve gerektiğinde Della'ya dadılık yapıyor. Ne Della ne de ben o işgüzar ispiyoncu cadıya katlanamıyoruz.

"Yine de gönder onu," diye çıkıştım. "Bayan Ellis'e bu akşam için görevinden azledildiğini söyleyin."

Bir kez başını salladı ve beni içimdeki burkulmayla baş başa bırakarak odadan aceleyle çıktı. Makyajım ustalıkla yapılmış ve ipeksi, altın rengi saçlarım gevşek bir şekilde tutturulmuş, böylece dallar melek yüzümü çerçeveleyerek kaçıyor.

O da öyle diyor.

Bir meleğin yüzüne sahibim.

Yüz hatlarımı çatık kaşlarla çevirerek, bir an için, onun beni şekillendirdiği mükemmel kız olmadığım için şükrediyorum. Bazen, aynada kısa bir an için bile olsa gerçek ben kaçabilir.

Birkaç saniye kendimi şımarttıktan sonra yüz hatlarımı gevşetiyor ve ifademi nötralize ediyorum. Her zaman var olan ve kaynayan tüm öfkenin geri itilmesi ve rol yapmanın kapağıyla örtülmesi gerekecek.

Bir gün, rol yapmak zorunda kalmayacağım.

Ama en azından önümüzdeki on iki yıl boyunca bu saçma oyunda rol alan bir aktris olacağım çünkü oyunun sonunda Della'yı buradan çok uzaklara götüreceğim. On sekiz yaşına gelecek ve kanunlar onu artık tutsak olmaya zorlamayacak. Kahkaha, özgürlük ve mutluluk dolu bir hayat yaşayacağız. Bu cehennem uzak bir anıya dönüşecek.

Saate bakarak zamanı not ediyorum. Della hâlâ gelmemişi, demek ki Sandra onu bir nedenle tutuyordu. O evdeyken akşam yemeği her zaman yedide başlar, bu da o gelmeden önce işimi bitirip Della'yı bulmam gerektiği anlamına geliyor. Hemen mücevher kutumu karıştırıp annemin eski yüzük ve kolyelerini gözden geçirdikten sonra geçen Mart ayında on sekizinci yaş günümde bana verdiği bileziği arıyorum.

Bu bileklikten nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Yine de bileğime takıyorum ve kolumu çevirip altından yansıyan ışığın parıltısını izliyorum.

"Muhteşem görünüyorsun," diye gürlüyor kapı aralığından derin bir ses. "Annene tıpatıp benziyorsun."

Vücudumdaki tüm tüyler sanki etrafımı saran karanlık enerji tarafından uyandırılmış gibi canlanıp diken diken oluyor. Tanıdık sesi bile yatak odamda kimin dolaştığını anlamama yetiyor, ama pahalı kolonyasının kokusunu aldığımda cevabım kesinleşiyor.

Baban geldi.

"Teşekkür ederim baba," diyorum ona kulakları patlatan bir sırıtışla. "Seni çok özledik."

Kollarını açıyor, onu kucaklayarak selamlamamı bekliyor. Güçlü kavrayışına doğru yürüyorum. Beni çabucak bırakmadan önce kucaklaması kısa sürüyor. Yumruk yaptığı elini kaldırırken dudaklarında kurt gibi, hesapçı bir gülümseme beliriyor.

Della burada olsaydı, o yumruk bir silah olurdu.
Ama benim için, onun sevgili büyük kızı için, bu bir hediye.

Her zaman böyle değildi. Dünyadaki en acımasız eleştirmene karşı mükemmel performans gösterme konusunda gerçekten çok iyi oldum.

"Bana bir şey mi getirdin?" İçimdeki burukluğa rağmen kız gibi bir hevesle ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Gürleyen bir kıkırdamayı serbest bırakıyor. "Şımarıksın, tatlım."

Gülümsemem bocalıyor ve kaslarımı sıkarak yerinde kalmaya zorlamak çaba gerektiriyor. "Beni şımartıyorsun," diye küstahça karşılık veriyorum. "Bu senin hatan."

Sözlerimden memnun, elini büküyor ve avucunu açmak için parmaklarını açıyor. Sarmal bir altın yılan gibi duran kolye, tepedeki ışığın altında parlıyor. Hediyeleri ağırlık gibi geliyor, beni uçurumun dibine sürüklüyor - onları neden verdiğinin sürekli bir hatırlatıcısı.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum, zarif kolyeye uzanırken. "Çok sabırsızsın," diye azarlıyor. "İzin ver.
Arkanı dön."

Tedirginliğimi bastırarak dönüyorum ve pencereye bakıyorum. Yansımada, babam tehditkâr bir varlık olarak üzerimde yükseliyor. Nazik, narin hareketlerle kolyeyi çözüyor ve sonra yüzümün önünde sallamak için etrafıma uzanıyor.

"Tokyo nasıldı?" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum.

"Birkaç gün süren müzakerelerin ardından nihayet bina satın alma fiyatı konusunda anlaşmaya vardık. Satış sorunsuz bir şekilde gerçekleşti ve bina resmen benim oldu. Croft Oyun ve Eğlence artık Asya'da varlık gösterecek." Tokaları boynumun arkasında bir araya getirirken parmakları boynumun dış tarafını okşuyor. "Bu, özellikle bu şehirdeki bazı etkileyici insanların başını döndüren multi-milyar dolarlık bir genişleme."

"İnanılmaz," diye mırıldandım. "Tebrikler."

"Bu küresel genişlemeden kazanacağım parayla belki emekli olabilirim. Şirketi satar ve kızımınla daha çok vakit geçiririm." Başımın üstünü öpüyor. "Sen ne dersin?"

Dizlerim titriyor ama onları kilitli tutuyorum. Günün her saatini onunla geçirmek hem benim hem de Della için tam bir kabus olurdu.

"Geleceğimizde Yunanistan'a bir sürü seyahat görüyorum," diye takılıyorum, ses tonumdaki dehşeti tam olarak gizleyemiyorum. "Della seyahat etmeyi sever."

Kız kardeşimden bahsedince hava soğuyor. Sözlerimden hemen pişman oldum. Az önce ne yaptım ben? Yanlış söylenmiş birkaç kelime yüzünden her şeyi berbat mı ettim?

"Belki," diyor babam buz gibi bir sesle. "Ya da belki bir bakıcı buluruz. Oldukça... asi olabiliyor. Tatiller asi çocuklar tarafından berbat edilmek için değildir."

Boğazıma kaçan safrayı yutuyorum. Şimdi zayıflık zamanı değil. Üniversiteye gitmek yerine onun için buradayım. Çünkü bana ihtiyacı var. Ben onların arasındaki duvarım. Onun tek savunma hattı. Şimdi yıkılırsam lanetleneceğim.

"Bu yıl doğum günün için başka bir kostüm partisi verecek miyiz? İşle çok meşguldün, o

yüzden..." Konuyu Della'dan babama neşe veren bir şeye çevirmeyi umarak sözümü kesiyorum. Kendisi.

Tahmin edilebileceği gibi, katılığı eriyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Croft partisi için her zaman vakit vardır, aşkım. Ne gibi giyineceğini düşündün mü?"

"Bir prenses."

"Sen her gün bir prensessin." Kıkırdıyor, lacivert gözleri parılıyor. "Zekice bir şeyler bulacaksın. Her zaman yaparsın."

Babam yanağımı okşuyor ve yatak odamdan çıkmadan önce bana göz kırpıyor. Nefes almakta zorlandığım hava ciğerlerime dolup dolup boşalıyor. Gözlerimden yaşlar süzölüyor.

Ruhsal çöküntü yaşayacak zaman yok.

Şimdi değil. Asla olmaz.

Onu korumak

zorundayım. Her

zaman.

Son bir nefes vererek çenemi kaldırıyorum, alışık olduğum gülümsememi takınıyorum ve zalim, nefret dolu bir adama, babama karşı karmaşık bir oyun oynamak için görevime başlıyorum.



İkinci Bölüm

Sully

Amcamız tarafından sık sık çağrılmayız, ama bu olduğunda, Morelli malikanesine gideriz. Soru sorulmadan. Onun emirlerini yerine getirmeye hazırız.

Bryant Morelli uğraşılacak bir adam değil. O kadar.

Sparrow sıkıntıyla inliyor, telefonunu bir şey okuyamayacak kadar hızlı karıştırıyor. O da benim gibi bu lanet "aile toplantılarından" nefret ediyor. Kardeşimiz Scout bu toplantılarla uzaktan yakından ilgilenen tek kişi, bu da onun hangi cehennemde olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Scout'u gördün mü?" Sparrow'a boş bardağımdaki buzu tembelce sallayarak soruyorum. "Christopher'ın partisinden beri mi?"

"Hayır." Sparrow "p" harfini patlatıyor ve başını kaldırıp bakma zahmetine girmiyor. "Onun bakıcısı değil."

Gözlerimi deviriyorum ve bardağımı yüksek bir sesle sandalyemin yanındaki masaya bırakıyorum. Sparrow kara gözleriyle bana doğru bakıyor. Doğası gereği düşmanca davranır ve kardeşlerinden birini dürtmenin bir yolunu bulabildiği her an bundan zevk alır. Bu yüzden suratına yediği yumruklardan da payına düşeni aldı.

"Teknik olarak öylesin," diye hatırlatıyorum ona. "Bir söz verdik." Sparrow kaşlarını çatıyor. "O bir yıl önceydi."

"Evet, ama son kullanma tarihi yok."

Scout'la değil. Kardeşimiz bizi Constantine ailesiyle hayatımızı mahveden büyük bir pisliğe bulaştırdığından beri gözetim altında tutuluyor. Kendi haline bırakılamaz çünkü kardeşimiz bir psikopat.

"Scout iyi," diye homurdanıyor Sparrow, sohbetten çoktan sıkılmış, bakışlarını Tinder'daki son ilişki arayışına geri çevirmiş. "Ayrıca, o artık Bryant'ın sürtüğü."

Sanki bu beni daha iyi hissettirecekmiş gibi. Bryant tam olarak örnek alınacak biri değil.

Avucumu yüzümde gezdiriyor, mutsuzluğumu silmeye çalışıyor ama başaramıyorum. Bu bok berbat. Hayatım berbat. Üniversite bizden bir Constantine tarafından çalındı, hapishane annemizi çaldı ve özgürlüğümüz Morelli'ler tarafından çalındı. Artık Bryant Morelli'nin istediği zaman çekiştirebileceği kuklalarız.

Bu bizim hayatımız. Bunun için. Lanet olsun.

Sonsuza dek.

Bryant'ın iyi stoklanmış barına doğru yürüyorum ve kendime pahalı ve yeri doldurulamaz olduğunu umduğum birkaç kadeh içki ısmarlıyorum.

"Hiç bundan daha fazlasını yapmak istedin mi?" Sparrow'un konuşmaya katılıp katılmamasını pek de umursamadan mırıldanıyorum.

Alay ediyor. "Dostum. Lanet olası bir çatı katında yaşıyoruz."

Bryant'a ve bu malikaneye bağlı pek çok ipi olan bir çatı katı.

"Ve?"

"Arabalarımızı gördünüz mü? Dostum, bu umabileceğimiz en iyi sonuç."

En iyi sonuç mu? Bizler şımartılmış köpekleriz. Bryant emirlerini yerine getirmemizi emretmeden önce önümüze ödülleri koyuyor. Bu saçmalık.

Sparrow'un sert bakışları sırtımı delip geçiyor, güneşin sıcaklığı gibi kavuruyor beni. Damarlarımda serbestçe dolaşan alkolden cesaret aldığımı hissediyorum. Öfke içimde kabarıyor ve beni patlatmakla tehdit ediyor.

Sparrow yumuşayarak, "Sully," dedi. "Bu bizim hayatımız, dostum. Neyse o."

Üçümüz de sahip olmak istediğimiz şeyleri kaybettik. Yalnız olmadığımı biliyorum ama bazen öyle hissediyorum.

Döndüğümde onu öne doğru oturmuş, artık telefonuyla ilgilenmiyor, dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini önünde kavuşturmuş halde buluyorum. Koyu renk saçları arkaya doğru kaymış, sert görünüyor ve onu birkaç yaş yaşlandırıyor. Bana Morellilerin geri kalanını hatırlatıyor. Sparrow da onlar gibi giyiniyor; ben ve Scout'la birlikte spor salonuna gitmediği sürece her zaman pahalı bir takım elbise giyiyor.

"Hayatımız Harvard olmalıydı." Dişlerimi sıkıp kaşlarımı çatıyorum. "Bundan çok daha fazlasına sahip olabilirdik."

Eğer hayatlarımız boka sarmasaydı, Harvard'a gidecek ve şu anda hayatımızda bir şeyler yapıyor olacaktık. Yolumuzun böyle keskin bir dönüşle Morellilerin kollarına düştüğünü bilmek berbat bir şey.

"Acımasızlık çirkin bir görünümdür," diyor Serçe. "Ayrıca, Scout sızlandığınızı duyarsa sizi canlı canlı yer."

"Sızlanmıyorum amına koyayım."

Sparrow koltuğunda geriye yaslanmadan önce omuz silkiyor. Bazen Sparrow'un üçümüzden daha büyük olduğunu düşünüyorum ama sonra onu öyle gösteren şeyin sadece kibri olduğunu hatırlıyorum. Egosu dev bir mantar bulutu gibi, ben dahil herkesin üzerinde yükseliyor. Ama o benim kardeşim, hem de tek yumurta üçüzüm olduğu için, fiziksel olarak tamamen aynı yapıda olduğumuzu biliyorum. Üçümüz de diğerlerinden birinin kas kütlesinde bizi geçmesine izin vermeyecek kadar rekabetçiyiz.

Erkeklerin yaklaştığını işaret eden derin sesler duyuluyor. Bryant'la muhatap olma fikrinden nefret ettiğim için hemen geriliyorum. Her zamanki gibi iş olduğunda, akşam yemekleri ve özel partiler katlanabileceğim şeyler. Ancak, bizi özel bir toplantı için çağırdığında, kendi derimden sürünerek çıkmak istiyorum.

Onun küçük kaltağı olmaktan nefret ediyorum.

Bryant, toplantı alanımız olarak belirlediğimiz bu devasa malikanenin çok sayıdaki oturma odalarından birine giriyor. Otorite havası boğucu. Sparrow'un kibriyle hayattan daha büyük görüldüğü yerde, Bryant bu güçlü kraliyet havasını yayıyor. Sanki her şeyin kralı falanmış gibi. Arkasından Scout giriyor -hayır, sinsice dolaşmak daha iyi bir kelime- birisini yok etmek için emir bekleyen evcil bir panter gibi sinsice takip ediyor.

Topallaması neredeyse fark edilmiyor. Neredeyse.

Scout yürüyüşünü inceleyen bakışlarımı yakaladığında bana sert bir bakış fırlatıyor. Gerçi onun pislik gibi davranmasına alışkınım, bu yüzden beni rahatsız etmiyor. Ne de olsa, lanet olası topallaması onun suçu.

Birincilik.

Bir Constantine'le uğraşırsan seni mahvederler. Gerçek anlamda. Scout'un Winston Constantine'in adamlarından birinin elinde bir değil iki diz kapağının nasıl kırıldığını düşündüğümü anlamış gibi çenesi gerildi ve kara gözleri öfkeyle parladı.

"Çocuklar," diye selamlıyor Bryant, hem Sparrow'a hem de bana sırtarak. "Umarım sizi bekletmemişizdir."

Gerçekten de kırk beş dakikadır beklediğimizden yakınmaya başlamadan önce Sparrow keskin bir ifadeyle sözümü kesiyor.

"Sadece şakalaşıyorduk," diyor Sparrow, sanki önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirerek. "Ne var ne yok? Bizim için başka bir işin mi var?"

Sparrow'un itaatinden memnun olan Bryant kıkırdar. "Her zaman çok heveslisin evlat. Daha aramızdaki hoşbeşi bile bitirmedik."

Tanrı aşkına.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, vücudumun her parçasını uyuşturmak için umutsuzca ihtiyaç duyuyorum. Bryant başını yana eğiyor, gözlerini bana diyor. "Sanırım yeterince içtin."

Bir öfke parıltısı ateşleniyor ve omurgamdan başıma doğru ilerleyerek boynumu ve yanaklarımı yakıyor. Bryant tarafından sanki bir çocukmuşum gibi azarlanmak beni inanamayacağım kadar sinirlendiriyor. Dişlerimi gıcırdatıp ellerimi yumrukluyorum, çaresizce ona saldırmak istiyorum, ama bunun yerine kırılmış bir baş sallama hareketi yapmayı başarıyorum. Bryant, Sparrow'un yanındaki koltuğa oturmadan önce gülümsüyor. Bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanarak koltuğuma yığılıyorum. Bryant bizden hangi saçma işi yapmamızı istiyorsa, onu yapacağız ve sonra aptal hayatımızdan bir gram bile zevk almaya çalışmaya geri dönebiliriz.

"Sizlerin de çok iyi bildiği gibi, bizi şehrin en güçlü isimlerinden biri haline getiren çok şey var," diye söze başlayan Bryant'ın otoriter ses tonu öfkeyle titreşiyor. "Taşınmaz bir güç olarak kalabilmek için bazı insanların ticari çıkarlarının..." Ağır bir şekilde iç geçiriyor ve elini küçümser bir hareketle sallıyor. "Ortadan kaldırıldı."

Scout yanımdaki sandalyenin koluna tüneyerek Bryant'a sorgulayan bir bakış fırlatıyor. "Constantine'ler mi?" Çenesi kasılıyor ve gözleri öfkeyle kararıyor. "Ben olsaydım, geçen yıl o aileyi yok ederdim. Winston bok yiyebilir."

Bryant alay ediyor. "O kendini beğenmiş herifi birkaç basamak aşağı indirme hevesinizi takdir etsem de Winston gerekli bir kötülük."

Alaycı bir ses çıkarma sırası Scout'ta. "Gerekli mi?"

"Para dünyayı döndürür. Sen, Scout, bunu herkesten iyi bilirsin." Bryant bakışlarını Scout'tan bana ve Sparrow'a çevirip tekrar Scout'a çeviriyor. "Ve doğru miktarla, daha hızlı ve daha hızlı dönmesini sağlayabilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum ve Sparrow'la bakışıyoruz. Hâlâ ilgisiz bir ifade takınıyor ama vücudu gergin. Üçümüzden hiçbiri Konstantinlere katlanamıyor. Onlara gerekli bir kötülük demek neredeyse hakaret sayılır. Sanki Bryant, Winston ve ailesinin acımasızlığını kabul ediyor ama bundan hiç rahatsız olmuyor. Morelliler ve Constantineler ezelden beri savaşıyorlar. Gizli piç yeğenler olarak biz de ikincil hasar olduk.

Ama yine de Bryant'ın diz kapağı bizim gibi birkaç ameliyat ve bir yıl süren fizik tedavi gerektirecek şekilde ezilmedi. Scout'un durumu benden ve Sparrow'dan daha kötü çünkü bir yerine

iki dizine de sopa yedi. Bryant da üniversiteye gidemedi.

avuılarından sklp alındı. Annesinin, tek derdi zirvede olduğunu kanıtlamak olan lanet olası Winston Constantine tarafından çamurda sürüklenmesine izin vermedi.

Hayır, Bryant Morelli bunların hiçbirine sahip değildi, bu nedenle rahatsız edilmedi.

Gerçekten rahatsız olduğumuzu söylerken kardeşlerim adına konuşabileceğimi biliyorum.

"Ne istersem yapacaksın," diye devam ediyor Bryant. "Aile böyle yapar. Ve siz, çocuklar, artık ailesiniz.

Sizi cömertçe dllendireceğimden bahsetmiyorum bile."

Scout azı dişlerini birbirine vuruyor, öfkesi her geçen saniye daha da kabarıyor.

Güzel, Bryant'ın umursamazlığından rahatsız olan bir tek ben değilim.

"dl," diye mırıldanıyorum, bu yaşlı herifin bir an önce konuya girmesini umarak. "Ne yapmamızı istiyorsun? Eğer Constantine'lerle ilgili değilse..." *O zaman neden umursuyoruz ki?*

Bryant uzun bir süre beni inceliyor, delici bakışları tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi içimi kesiyor. Zahmetsizce. Sorunsuzca. Etkili bir şekilde. Yutkunuyorum, onun incelemesi altında birazcık bile olsa solmamaya çalışıyorum. Çünkü çok dikkatli bakarsa, ondan ve bu aileden ne kadar nefret ettiğimi, kaçıp bir daha arkama bakmamayı ne kadar istediğimi görecek.

Bryant sırtarak, "Ah, Constantine'lerle ilgili," diye gürlüyor. "Her zaman onlarla ilgili, ama ben beklemedikleri yerlerinden bıaklamayı tercih ediyorum. Onları içten dışa doğru kanatmak."

Bu sözler üzerine kaslarım gevşedi.

"Halcyon Corporation, öngörülebilir gelecekte teknoloji sektörüne hakim olacak teknoloji devi Croft Gaming and Entertainment'ı satın almak istiyor. Bu, küresel erişimi olan devasa bir şirket. Söylentilere göre Croft'un CEO'su Alexander Croft, Constantine ailesinin içinde bir yerde güç elde etmeye çalışacak." Bryant bana doğru baktı. "Evlilik yoluyla."

"O ailenin başındaki psikopat kaltakla mı evlenecek?" Scout soruyor, sesi iğrenme ile damlıyor. "Ve eğer yleyse, neden umurumuzda olsun ki?"

"Caroline asla yeniden evlenmez." Bryant başını sallıyor, dudaklarını hain bir gülümseme bryor. "Ayrıca, o değil. Onun kızı."

Constantine ailesindeki uygun bekrları kafamda hızlıca gözden geçirdim. Winston elendi çünkü yakın zamanda üvey kız kardeşimizle evlendi -eski üvey kız kardeş- ve diğer kardeşlerin kız arkadaşları falan olduğunu sanıyordum. Geriye diğer, daha az önemli Constantine'ler kalıyor.

"Yani bu adamın kızı Konstantin'in zengin bir uzaktan kuzeniyle evlenecek ve biz bunu önemsiyoruz çünkü..." Sparrow sözünü keser. "Mantıklı olsun, patron."

"nemsiyoruz çünkü iyi bir skandalı seviyoruz," diyor Bryant sırtarak. "İyi bir skandal derken, Constantine'in halkla ilişkiler turlarına atılacak bir nükleer bombadan bahsediyorum. Yatırımlarını mahvedecek ve ilişkilerini yok edecek bir şey. Croft trilyon dolarlık küresel bir imparatorluğa dönüşme potansiyeline sahip. Constantine'ler bunu biliyor ve bu trene atlayıp bankaya kadar gitmeye çalışıyorlar." Parmaklarını birbirine kenetleyip kuşağında dinlendiriyor. "Onu raydan çıkarmak istiyorum."

"Bir skandal," diye tekrarlıyor Scout alayla. "Hadi ama sevgili amca, bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Dökül bakalım."

Bryant başını sallamadan önce bir süre ona baktı. "Croft'un sırları var diyelim, çünkü açıkçası gücü elinde bulunduran her adamın sırları vardır. Benim gibi insanların ortaya çıkarmak için iyi para ödediği türden sırlar. O adamın sakladığı her şeyi bilmek istiyorum. O adamın sakladığı her şeyi bulacağım. Bir düdük kadar temiz görünebilir, ama bu adamlar genellikle en kirli olanlardır."

Bryant'ın bizi gönderdiği işlerin çoğu eski moda kış tekmelemeyi içeriyor. Üçümüz, birine karşı birleştığımızda, ölümcül bir kombinasyon oluyoruz. "İşlerimizin" ne kadar zor olduğunu bildiğinden emin oluruz.

Morelli ailesinin reisini kızdırmak fiziksel olarak acı verir. Artık resmi olarak gösteriyi o yönetmiyor olabilir ama hâlâ herkesin saygısını talep ediyor.

"Yani casusluk mu yapacağız?" Sparrow açıklıyor. "Bilgi mi toplayacağız?"

Burun delikleri açılıyor. Yeni işimizden çoktan sıkıldığını söyleyebilirim. Burada beynini kullanan tek adam benim. Okulda en iyi notları ben aldım, üçümüz arasında en iyi kararları ben verdim ve gerçekten ileriye düşündüm.

Sparrow çok zeki ama Scout'un umursamaz enerjisinden başını belaya sokmaya yetecek kadar var. Neler yapabileceğini görmek için yaşıyor. Sanırım bu yüzden takım elbise giymeyi ve zenginlerin oyunlarını oynamayı seviyor... çünkü bunda iyi.

Scout ise çılgın bir psikopat. Sınırlardan anlamıyor.

Ne sikim istiyorsa onu yapıyor. Bu da genellikle yıkıcı bir şey oluyor.

Bryant karanlık bir kıkırdamayla "Sızmak daha iyi bir kelime," diye cevap veriyor. "Sızmak. Enfekte edin. Onların hayatlarının her yönüne dahil olmanızı istiyorum."

"Kulağa... kolay geliyor," diyorum, bunu yapmamızın neden istendiğine dair kafam karışmış bir halde. Çok sıkıcı. "Kolay," diyor Bryant. "Hayır, bir pisliğin yerini tespit etmek ve onu öldüresiye dövmek

Çünkü Morelli'ye borcu var. Senden yapmanı istediğim şey bir sonraki adım." "Bir sonraki adım," diye tekrarlıyor Sparrow. "Ne için?"

"Harvard."

Kanım donuyor. Kaybettiklerimizin sert ve acımasız bir hatırlatıcısı.

"Her zaman istediğin buydu, değil mi?" Bryant kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden olan kurt gibi bir sırıtiş sergiliyor. "Emirlere itaat etmekte iyi olduğunu ve sadık olduğunu kanıtladın. Şimdi benim için daha fazlasını yapmanı istiyorum. Bu, üçünüze olan inancımın ve güvenimin bir uzantısı. Bu adımı atın, ben de size gerçekten istediğiniz şeyi vereyim. Geleceğinizi geri alın."

Bizim geleceğimiz mi?

Bu ihtimal karşısında kalbimin daha hızlı atmasından nefret ediyorum. Bu hayat boktan. Daha fazlasını yapma şansı -herhangi bir şey- cazip. Bryant aptal değil. Emrini yerine getirmemiz için doğru havuçları yüzümüze nasıl atacağını biliyor.

Scout ayağa kalkıyor ve bara doğru ilerliyor, bu kez yürürken topallaması daha belirgin. Amcamızın sunduğu bu yeni teklif hakkında ne düşündüğünü merak ederek bakışlarımı onun peşine takıyorum.

"Croft denen adamın kızını bir Constantine'le evlendirme planları varsa, dünyasına girip ortalığı karıştırmamıza izin vereceğinden şüpheliyim," diye homurdandım. "Biraz abartılı görünüyor."

Bryant'ın omuzları sertleşiyor ve bana keskin bir bakış fırlatıyor. "Dışarıda değil. Kaynağım Croft'un içine dalıp bir sonraki hamlesini ortaya çıkarmak için üzerine düşeni yaptı. Atacağı her adımda benim de payım olsun istiyorum. Ben hâlâ onun gemisini yöneten kaptanım."

Yine narsisistik metaforik saçmalıklar.

"Neyimiz var?" Scout bir kadeh içtikten ve bardağı barın üstüne çarptıktan sonra soruyor. "Yeğenlerin olarak nam salmış durumdayız. Pek gizli görev malzemesi sayılmayız."

"Mannford üçüzleri gibi değil," diye katılıyor Bryant, "hatta Bryant Morelli'nin üçüz yeğenleri gibi de değil."

Get. için. Noktaya. Noktasına. İhtiyar. Adam.

"Ama," diye devam ediyor Bryant, dudaklarında sinsi bir sırıtış, "tamamen yeni biri olarak, onların dünyasına kolayca girebilir, teknoloji prensesini manipüle edebilir ve Croft ve Winston'la olan ilişkisi hakkında öğrenebileceğin her lanet şeyi öğrenebilirsin. Tüm raporlara göre kızı evinde adeta bir tutsak. Hayır.

Arkadaşlar. Dışarı çıkmak yok. Korunaklı, saf ve manipüle edilmeye hazır. Croft ve büyük kızının hayatlarının her yerinde gezinmenizi ve çabalarınızı asla azaltmamanızı istiyorum. Üçünüz birlikte tek bir *adam gibi* çalışacaksınız."

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe temkinliyim. Bu büyük bir şey. Ve Bryant Morelli ve kardeşlerim için içindeyken büyük, tehlikeli demektir. "O zaman neden üç adam gönderdin? Madem sadece bir tane istiyorsun."

"Çünkü üçünüzün de yatırım yapmasını istiyorum. Birbirinizle çalışmanızı, birbirinizin çalışmalarını geliştirmenizi, hatta birbirinizle rekabet etmenizi istiyorum. Tek bir adamın, hatta üç adamın yapabileceğinden daha fazlasını yapacaksınız."

"Bu doğru," diyor Sparrow, sanki tüm bu olanlar mantıklıymış gibi. "Özellikle de Harvard söz konusu olduğunda. Birlikte çalıştığımızda kimse yolumuza çıkamaz."

"Üçlü tehdit," diyor Scout, bize yeniden katılarak. "Bir bıçak ama üç kat daha keskin." "Kesinlikle," diye onaylıyor Bryant. "Şimdi şu dikenleri kes ve kanamalarını sağla."



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Landry

PANİK YAPMA.

Panik

yapmayın.

Çok geç.

Sekiz kişilik olan ama genellikle sadece üçümüzün oturabildiği devasa yemek masamızda karşımdaki boş koltuğa bakıyorum. Yemek odamız çatı katımızdaki görsel açıdan en hoş odalardan biri. Şehrin tavandan tabana panoramik manzarasını sergileyen bir köşede yer alıyor. Böylesine çarpıcı bir ortama rağmen en nefret ettiğim oda burası. Sanki babamdan saklanamıyormuşuz gibi geliyor. Çoğu insanın dairesinden daha pahalı olan ışıltılı avizenin altında, onun dikkatli incelemesi için büyütülüp teşhir ediliyoruz. Annem hayattayken burada geçirdiğimiz güzel zamanları, akşam yemeklerinin korkuyla değil sevgiyle dolu olduğu zamanları zar zor hatırlayabiliyorum.

Della nerede?

Babam telefonundan e-postalara cevap vererek dikkatini dağıtıyor ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Eninde sonunda Della'nın burada olmadığını fark edecek. Ruh hali saniyeler içinde dibe vuracak ve sonra tüm apartman onun gazabını hissedecek. Personel, ben ve özellikle Della.

Bakışlarımı oturma odasına açılan kapıya yöneltip, kız kardeşimin köşeyi döndüğüne dair bir işaret arıyorum.

Hiçbir şey.

Şefimiz her ne hazırlıyorsa ondan gelen tuzlu kokular artık ağzımın suyunu akıtmak yerine öğürmek istememe neden oluyor.

Kendimi affettirip onun peşine düşebilirim. Ama o bunu anlayacaktır. Daha önce denedim ve hiç işe yaramadı. Hayır, babam ve Della söz konusu olduğunda en iyi seçenek onun dikkatini dağıtmak.

Hadi, Della. Oyalanmayı bırak.

Maun masanın üzerine bırakılan bir telefonun sesi, bakışlarımı oturma odasından babama çevirmeme neden oluyor. Daralmış gözleri karşımdaki boş koltuğa sabitlenmişti. Çenesini sıkıldığını ve cildinin renginin yavaşça değiştiğini fark ediyorum. Sağlıklı bronzluktan kırmızıya ve yakında öfkeli mora.

Dikkatini dağıt. Dikkatini

dağıt. Dikkatini dağıt.

"Yani, bu yeni-"

"Della," diye sesleniyor babam, benim üzgün konuşma çabamı keserek. "Bizi bekletme."

Sessizlik.

Tabii ki sessizlik var. Her zaman sessizlik vardır.

Della'ya seslenip koşarak gelmesini bekleyemezsin. İşler o şekilde yürümez. Bunu biliyor ama yine de yapıyor. Onu hep başarısızlığa hazırlıyor.

"Biraz önce kendini iyi hissetmiyordun," diyorum, kız kardeşim için duyduğum korku sesimin titremesine neden oluyor. "Belki de uyuyakalmıştır. Gidip onu kontrol etmeliyim."

Ayağa kalkmak için sandalyemi itmeye başladığımda, babam bir elini yüzeye öyle sert vuruyor ki şaşkınlıktan çığlık atıyorum. Yavaşça yerinden kalkıyor, tanıdık mor öfke her geçen saniye tenini boyuyor.

Oh, Tanrım.

"Sıkı otur," diye talimat verdi. "Çocuğu getireceğim." Çocuğu.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Yemek odasından çıktı, ayak sesleri gürliyordu. Donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Oraya koşup müdahale edebilirdim ama bunu son yaptığımda durumu daha da kötüleştirmiştım. Gözlerim yaşıyor. Ona acı çektirecek bir sorun çıkarmaması için dua ediyorum.

Bir gümbürtü kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. Parmaklarımı tabağımın yanındaki bıçağın etrafında kıvırıyorum, zorlanırsam gerçekten kullanıp kullanamayacağımı merak ediyorum.

Yapabilir miyim? Onu alt edebilir miyim? Yemek odasına geri dönüyor.

Bir parti için süslenmiş ve giyinmiş olan Della, babasının minik pazusunun etrafındaki demir pençesinden kurtulmaya çalışırken kıvranıyor. Gözyaşları ve şaşkınlıkla dolu yeşil gözleri benimkilere çarpıyor.

İçlerindeki yalvarış beni öldürüyor.

Kurtar beni, Landry.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Babası sandalyesini çekip çıkarıyor, onu sandalyenin koltuğuna fırlatıyor ve sonra geri itiyor. Vücudu zehirli bir öfkeyle titriyor. Küçük kız kardeşimin bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama çenesi saklanmak için göğsüne düşüyor. Altın sarısı saçları yüzünü perdeliyor, teller yanaklarındaki ıslaklığın içine girip oraya yapışıyor.

"Kız kardeşine onu neden beklettiğini söyle," diye gürledi babam, sesi gür ve öfkeliydi.

"Şimdi." Cevap yok.

"Seni duyamaz," diye fısıldıyorum. "Bunu biliyorsun."

Beni görmezden gelerek, kendini tekrarlıyor. Sonuç aynı. Cevap yok. Sonunda yumruğunu masaya o kadar sert indiriyor ki bardağındaki su dışarı akıyor. Bu onun dikkatini çekti.

Elleriyle işaret ediyor: *Ne?*

Verdiği cevabı saygısızlık olarak görmemesini umarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Tek iletişim yöntemi olan ASL'yi kullanmak yerine, babam sanki sağır bir çocuğu olduğu gerçeğini unutmuş gibi onunla konuşuyor. Gecikmesi hakkında söylenirken sesi gittikçe yükseliyor.

Gözlerimi tekrar açarak Della'nın babamın dudaklarını okumaya çalışmasını izliyorum. Erken gelişmiş ve meşgul bir kız olduğu için birinin dudaklarını okuyacak kadar uzun süre kıpırdamadan oturmayı öğrenmek, babamın tiksintisine rağmen bir türlü beceremediği bir şey.

"Demek Tokyo başarılıydı," diyorum, nükleer silahlara dönüşmek üzere olan tiradını yarıda keserek. "Gündeminde sırada ne var?"

Della'nın hafifçe burnunu çekmesi dışında odayı bir sessizlik kaplıyor. Babam gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, bakışlarını kız kardeşimden çekip bana bakıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ben çocukken ve annem hâlâ hayattayken

onun bir kral gibi görkemli olduğunu düşündüm. Babamın tüm cevapları vardı ve bana bir sürü hediye getirdi. O her zaman bir canavar değildi. Bir zamanlar iyiydi.

Ancak annemin Della'ya hamileliği karmaşıktı. Vücudu tükenmiş, inanılmaz miktarda kilo kaybetmiş ve Della'yı doğurduğunda ölmek üzereydi. Doktorlar bebek doğduktan sonra iyileşeceğini ummuşlardı ama birkaç hafta sonra ani bir kalp krizi sonucu öldü. Della'yı taşımanın zorluğu organlarını, özellikle de kalbini yıpratmıştı. Bir gün buradaydı, ertesi gün gitmişti.

Aradan geçen altı yıl içinde babam açıkça Della'yı suçladı. Zaman sadece yarayı daha da derinleştirdi. "Bir çırak alacağım," diyor babam sırtarak. "Görünüşe göre, CFO'ya göre çok gecikti."

Haberler benim için şaşırtıcı. Babam genellikle böyle şeylere zaman ayırmaz. Annem öldükten sonra tüm benliğini şirkete adanmış kurnaz bir iş adamıdır. Her zaman bir sonraki doları kazanmakla ilgilidir - dolayısıyla Tokyo çabası - ama asla başkalarına öğretmekle ilgili değildir.

"Gareth'ın söyleyeceği tek şey bu değildi." Noel elinde tabaklarla dolu bir tepsiyle yemek odasına girerken babam duraksıyor. "Teşekkür ederim, Noel."

Noel'in yanakları kıpkırmızı olur ve başını sallar. "Benim için bir zevk, Bay Croft."

Ona midemi bulandıran kurt gibi bir gülümseme atıyor. Sanki etrafımızdaki herkes onun canavarca davranışlarını görmüyor. Başka hiç kimsenin onu çocuklarının gördüğü gibi görmemesinden nefret ediyorum. O Noel'le pervasızca flört ederken, ben Della'ya bakıyorum. Gözyaşlarını siliyor ve kaşlarını çatıyor. Sadece biz olsaydık, gülümseyene kadar onu gıdıklardım. Bunu tam olarak yapamayacağım için, yüz hatlarımı hızla düzeltmeden önce ona aptal bir ifade takınıyorum. Dudaklarının köşesi seğiriyor. Neredeyse bir gülümseme. Hiç yoktan iyidir.

Noel her tabağı önümüze koyup şarabımızı doldurduktan sonra sessizce uzaklaşıyor. O gider gitmez babamın öfkesinin ağırlığı odayı kaplıyor. Della yeşil fasulyeleri ağzına atarken çatalını porselenlere vuruyor.

"Gareth başka ne dedi?" Dikkatini bir kez daha bana çekerek ısrar ediyorum. "Merakımı uyandırdınız."

Rahatlıyor ve bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Söyleyecek çok şeyi vardı. Aslında bir kısmı seninle ilgiliydi."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. Ben mi? Gareth'la sadece birkaç kez karşılaştım, hepsinde de babamla iş konuşmakla meşguldü. O zamanların hiçbirinde benimle konuşmak şöyle dursun, beni fark etmeye bile zaman ayırmadı.

"Senin için staj yapmamı mı istiyor?" Aklıma gelen tek mantıklı şeyi tahmin ederek soruyorum.

Babam bir kahkaha attı. "Saçmalama tatlım. Sen bir Croft'sun, üniversitede staj yapan ücretsiz bir velet değilsin."

"O zaman benim hakkımda ne söyleyebilir ki?"

"Bu şehirde... nüfuzlu insanlar var. Tanışmanız gerektiğini düşündüğü insanlar."

Kaşlarımı çatarak babamı inceliyorum. Ne zamandan beri? Binadan çıkmama nadiren izin veriyor. Şimdi de nüfuzlu insanlarla tanışmam gerektiğini düşünüyor. Midem bulanıyor, huzursuz oluyorum.

"Babam Della'ya bir bakış atarak, "Yuvadan ayrılmanın zamanı geldi," dedi. Dışarı çık ve yeni insanlarla tanış. Gevezelik et ve Croft ailesini seni göreceklelerinden şüphe duymadıkları bir tanrıça olarak temsil et." Bana gülümsüyor. "Gareth, Constantine kuzenlerinden birinin bekâr olduğunu ve yakın zamanda şehre geri taşındığını söyledi. Genç bir adam, üniversiteden yeni mezun olmuş ve

kendine bir şeyler yapmak istiyor, ki bu takdire şayan. Belki bir buluşma ayarlayabiliriz."

Şok içinde ona göz kırpyorum.

"O kadar şaşırmış görünme." Filetosunu kesiyor, dudakları hâlâ gülümsemeyle kıvrılmış. "Seni sonsuza kadar küçük kızım olarak tutamam, ikimizin de bunu çok isteyeceğini biliyorum."

Panik içime işliyor ve oda dönüyor. Baş dönmesini kovmak için yemek yemeliyim ama hareket edemiyorum, nefes alamıyorum ya da düşünemiyorum.

"Ama Della'ya kim bakacak?" Sertçe yutkunmadan önce fısıldıyorum. "Bana ihtiyacı var."

Ona bakmam için bana ihtiyacı olduğundan değil, çünkü teknik olarak Sandra bunun için var, ama Della'nın bana duygusal olarak ihtiyacı var. Onu gerçekten anlayan tek kişi benim. Güvendiği ve sevdiği tek kişi. Bazen yorgun ya da aşırı uyarılmış olduğunda ve sadece bir saniye kendine zaman ayırmak istediğinde böyle davrandığını biliyorum. Atıştırmalıklarını tabağına nasıl dizdiğini ya da hangi fiyonkları sevdiğini biliyorum. Tüm bu küçük şeyler için bana ihtiyacı var.

Tabii ki bunu ona söyleyemem. Zaten ona çok fazla bebek baktığımı düşünüyor.

Babam bifteğinden bir ısırık alıyor ve çiğniyor, yüz hatları kararıyor. Kelimeleri geri almak istiyorum ama onları çoktan ona olan kızgınlığının derinliklerine attım.

"Sana olan bu küçük bağlılığı sağlıklısız," diyor etini sağlıklı bir şarap yudumuyla bastırdıktan sonra. "Sen onun annesi değilsin, Landry."

Sözleri, geçmişte hem bana hem de Della'ya kullandığı kemer gibi vuruyor. Gözle görülür bir şekilde irkiliyorum ve sonra tepkimi görmesinden nefret ediyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor babam, "Della'nın Sandra'sı var."

Sandra umursamaz bir robot. Babamın emirlerini yerine getirerek etrafta dolaşıyor ve ekstra bir duygu ya da ilgi katmıyor. Della'nın annesi olmayabilirim ama ben onun ailesiyim. Ona kimsenin veremediği şeyi verebilirim. Sevgiler.

Della sadece bana
sahip. "Ama,
baba-"

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye bağıyor, sözcüklerimi keskin bir bıçak gibi dilimin ucundan keserek, "ama bunu atlatacaksın. Della yakında okula başlayacak. Önümüzdeki haftadan itibaren onun için özel öğretmenler ayarladım."

"Benim gittiğim özel okula gitmeyecek-"

"Landry, bu şehirdeki tüm lanet elitlerle birlikte okula gidemez." Başını ona doğru sallayarak hırlıyor. "O lanet olası bir utanç kaynağı."

Öfke içimde sıcak bir şekilde parlıyor. Dilim ona saldırma isteğiyle yanıyor. Ona utanç *kaynağı olduğunu* söylemek için. Baba dediğimiz insan müsveddesi. Bundan daha iyisini hak ediyoruz.

Della elindeki çatala masaya vuruyor. Kafamı kaldırdığımda bana hiddetle baktığını, çatalını babama saplayacakmış gibi tuttuğunu görüyorum. Gülümsemeye zorlayarak ona her şeyin yolunda olduğunu ve yemesini işaret ediyorum.

"Ye," diye gürler babam. "Şimdi."

Burun delikleri açılıyor. Çok küçük ama içi öfkeyle dolu. Neyse ki telaşlanmadan yemeye devam ediyor. Gözyaşlarımı siliyorum, aklım başımdan gidiyor. Benim birileriyle çıkmamı mı istiyor? Dışarı çıkıp zengin erkeklerle tanışmamı mı? Ve sonra, ne? Onlardan biriyle evlenmemi mi?

Della'yı önümüzdeki on iki yıl boyunca burada tek başına bırakma düşüncesine katlanmak neredeyse çok zor. Keşke babam ise gidene kadar bekleyip onu bir otobüse bindirebilsem ve

ülkenin öbür ucunda bir yerlerde kaybolabilsem. Güvende ve mutlu olabilirdik. Sevilirdi.
Ama babam bizi bulurdu.

Yapacağını biliyorum. Kaynakları sonsuz ve serveti daha da derinlere uzanıyor. Hangi belirsiz kasabaya düşmüş olursak olalım, oradan koparılır ve bu apartman dairesine geri yerleştirilirdik. Ama onun öfkesi sonunda bizi yok ederdi. Özellikle de Della'yı. Bana olan güveni ve hayranlığı - cephaneliğimdeki tek araç - tamamen silinip giderdi.

Ama on iki yıl sonsuzluk gibi geliyor. O kadar uzun süre dayanamayız. Başka bir şey bulmalıyım.

Zihnim annemin ölümünden kısa bir süre sonraki bir geceye geri dönmek için savaşıyor. O gece bana ilk kez vurmuştu. Ofisindeydim, kasasında mümkün olan her numara kombinasyonunu deniyordum, annemin fotoğraflarını arıyordum çünkü çoğu ölümünden sonra ortadan kaybolmuştu. Yüzümdeki morluğun iyileşmesi haftalar sürdü ve iyileşene kadar odamdan çıkmama izin verilmedi. Tüm öğretmenlerim grip olduğumu düşünüyordu.

Hayır, bunu ikimizin de başına açamam. Bizi onun çapraz ateşinden kurtarmanın bir yolunu bulacağım.

"Sanırım her hafta birkaç gece uzak kalmaktan zarar gelmez," diyorum titrek bir sesle, gülümsemeye zorlayarak. "Sen her zaman en iyisini bilirsin, baba."

Yüz hatları yumuşuyor ve bana bakarken mavi gözleri parıltıyor. "Aferin kızıma. Baban en iyisini bilir. Senin için başka bir sürprizim var. Uzun zamandır istediğin şey bu."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun ne anlama gelebileceğinden emin değilim. İstedğim ve uzun zamandır istediğim tek şey Della ve benim için özgürlük. Başka bir şey değil.

Bir şey var ama onun bundan haberi yok.

İç cebinden bir zarf çıkarıyor ve masanın üzerinden bana doğru uzatıyor. Zarfın üzerindeki ambleme bakıyorum, ön yüzüne birinin düzgün el yazısıyla Landry Croft yazılmış.

Aman Tanrım.

Zarfa uzandım. NEW YORK ÜNİVERSİTESİ. Üniversite. Başvurmaya zahmet bile etmedim. İstemediğim için değil, Della'yı bırakmadığım için. Annem evde oturan bir anneydi ve babam bana her zaman güven fonumun hayatım boyunca bir gün bile çalışmak zorunda kalmamamı sağlayacağını söylerdi.

"Nedir bu?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Kabul edildiniz." Gözleri bilmiş bir şekilde parlıyor. "Küçük kızımı her zaman izlediğimi biliyorsun. Sana bir şey olmasına izin veremeyeceğim kadar değerlisin benim için."

Beni gözetliyordu, tam olarak bilgisayar arama geçmişimi. Onun görebileceği başka nelere bakmış olabilirim? Dehşet içimi yakıyor. Umarım bana ve Della'ya geri dönebilecek hiçbir şeye bakmamışımdır.

"Ben başvurmadım." Titremesini engellemek için alt dudağımı kemiriyorum. "Birkaç torpil yaptım. Senin için her şeyi yaparım aşkım."

"Teşekkür ederim," diye zorladım. "Bunun yapmama izin vereceğin bir şey olduğunu düşünmemiştim." "Artık on sekiz yaşındasın, tatlım. Sen bir kadınsın ve harika şeyler yapacaksın." Kabul edercesine başımı salladım.

Ama benim yok.

Çünkü "insanlarla tanışmak" ve "harika şeyler yapmak" için ayrılmak Della'dan ayrılmak demek. Bu ani bizi ayırma ihtiyacından hoşlanmıyorum. Çok daha kötü bir şeyin başlangıcı gibi geliyor.



Dördüncü Bölüm

Serçe

Tasmalı köpekler.

Sully bize böyle diyor, ama lanet olsun, biz şımarık küçük sürükleriz.

New York Üniversitesi'nin otoparkında yepyeni Audi R8 Coupe'mle avını takip eden bir panter gibi sinsice dolaşıyorum.

Croft prensesi.

Arayın. Kirlet. Yok

et.

Sakin ol. Bir hatunla yatmak gibi basit işler bana yeni arabam gibi hediyeler kazandıracaksa, öyle olsun. Bryant Morelli'nin küçük sürtüğü olacağım. Gurur arka planda kalabilir. Ben Sully gibi değilim. Sırtabilirim ve katlanabilirim çünkü Bryant'ın sık sık önümüze attığı ödüller kaçırılmayacak kadar iyi.

Nasıl bölüşüp yöneteceğimize dair kura çekecektik ama Bryant'ın her birimiz için özel görevleri vardı. Haftada üç gün onun birkaç dersine girecektim. Sully ise Croft'ların evinde bir iş yapmak gibi sıkıcı bir görev aldı. Scout, doğal olarak, Croft'un dünyasına sızan ve hiç beklemedikleri bir anda onları ısırarak yılan olacak.

Bryant'ın bizi bu pozisyonlara nasıl getirdiğini ya da bunu gerçekleştirmek için hangi ipleri çekmesi gerektiğini bilmiyorum ama ben görevimden memnunum.

Üniversite.

Bu gerçekten istediğim tek şeydi... daha önce. Scout üvey kız kardeşimize garip bir şekilde kafayı takmadan, bizi kendi pisliğine sürüklemeyen ve hayatımızın dayacağını yemeden önce. O zamanlar, biz şımarık pisliklerken, ben başarı yolundaydım. Annemiz elit kesime hizmet veren ünlü bir plastik cerrahı ve çok iyi bağlantıları vardı ama ben zeki ve atletiktim. Onun beni bir yerlere getirmesine ihtiyacım yoktu. Her şeyi kendi başıma yapmayı planlamıştım.

Şimdi, Bryant Harvard'ı bize geri teklif ediyor. Yine, Harvard kendi başıma başarmak istediğim bir şeydi ve Bryant'ın bunu bize gümüş tepside sunmak istemesine içlerim. Ama Sully'nin gözlerindeki umutsuz bakışı gördüğümde bunu yapmak zorunda olduğumuzu anladım. Bir yıldır Harvard hayalleri olmadan kaybolmuş bir haldeydi. En azından bu işle ona hayallerini geri verebilirim. Bryant'ın tüm kararları almasını kabul etmek zorunda kalsam bile. Scout, Harvard'ı umursamıyor ama bizi umursuyor, yani o da bana uyacaktır.

Ruh halim aniden bozuldu, bir park yerine çekiyorum ama arabamı kapatmıyorum. Hâlâ yeni araba derisi kokusu var ve bu şaşırtıcı derecede sakinleştirici. Derin bir nefes alıyorum ve kızgınlığımı dışarı veriyorum. Scout bazen destansı boyutlarda bir pislik oluyor ama o benim

kardeşim. Kafasının biraz karışık olması onun suçu değil. Muhtemelen ana rahmindeki tüm iyi şeyleri çaldım. Beni ve Sully'yi kandırmış olabilir.

Üvey kız kardeşimizi terörize etmek, sonuçta erkek arkadaşının kıcımızı mümkün olan en kötü yollarla bize teslim etmesine yol açtı, ama bunu birlikte yaptık. Her zaman. Yaptığımız şey bu. Biz üçüzüz.

Şimdi olduğu gibi.

Bryant Morelli ile bu işte beraberiz. Tasmasını bırakmaya karar verene kadar onun "köpekleri" olmaya devam edeceğiz. Ya da Scout *onu* ısırana kadar.

Bu düşünceye sırtarak aracı kapatıyorum, çantamı alıyorum ve dışarı çıkıyorum. Sabah saat sekize yaklaştığı için öğrenciler etrafta koşuşturuyor. Geç kalmak konusunda çok endişeli değilim. Bu sahte üniversite işi sonsuza kadar sürecektir değil ya.

Harvard ufukta görünüyor. Annem çok gurur duyardı.

Annemi düşündükçe dişlerimi sıkıyorum. Constantine'ler yüzünden zor zamanlar geçiriyor. Yanlış tedavi. Çirkin insanların ameliyattan sonra daha da çirkinleşmesi onun suçu değil. O bir plastik cerrahtı, mucize yaratan biri değil. Winston Constantine, hayatlarımızı mahvetmek için gösterdiği şirret çabayla, anneme karşı tanıklık edebilecek bir sürü insanı bir araya getirmeyi başardı. Onun gücü, etkisi ve parası annemin kaderini belirledi.

Bu yüzden onun dünyasını tekrar mahvetmeye yardım etmekten çok memnunum. Daha az doğrudan yollarla olsa bile. Dolaylı yoldan ailesinin başına bela açmak, intikam alıyormuşuz gibi hissettirecek.

Sanki bir işaretmiş gibi, dizim acı içinde seğiriyor. Bu sabah koşu bandında biraz fazla zorlandım.

Muhtemelen ölene kadar o kader gününün etkileriyle uğraşacağım.

Lanet olası Constantines.

Dizimdeki ağrıyı görmezden gelerek kampüs boyunca İngilizce sınıfımın bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Birkaç seksi piliç bana doğru bakıyor, güzel dudaklarında nazlı gülümsemeler. Her birine sırtarak ve çenemi kaldırarak karşılık veriyorum. Belki üniversitede bir parça kış bulma konusunda daha şanslı olurum. Tinder tam bir zaman kaybı.

Buraya takılmak için gelmedim. Croft kızının hayatına karışmak için buradayım. Adı Landry. Mesela Landry ne biçim bir isim?

Sınıfın kapısına ulaştığımda, takip etmem gereken kızı aramak için içeri bakıyorum. Bryant bana fiziksel bir tarif vermişti, ama sadece on ya da on bir yaşlarında çekilmiş eski bir fotoğrafı vardı; iri dişleri ve kıvrıkcık sarı saçları vardı. Görünüşe göre bu kızın sosyal medyası yok. Sanırım tam bir inek arıyorum, çünkü cidden, bugünlerde kimin sosyal medyası yok ki?

İnsanlar eğitmenin başlamasını beklerken, oditoryum tarzı sınıfta sıkıcı bir uğultu yankılanıyor ama benim gözlerim hedefimi bulmak için etrafı tarıyor. Bir sürü inek ve bir sürü sarışın var, ama hiçbirinden şımarık zengin kız titreşimleri almıyorum.

Ona kadar.

Arkaya doğru bir hatun özellikle göze çarpıyor. Geriye doğru dimdik, çenesini kaldırmış, parmaklarını masanın üstünde kenetlemiş bir şekilde oturuyor. Hatun tam olarak bir inek değil ama seksi de diyemem.

Altın sarısı zarif saçları omuz hizasına kadar uzanıyor ve içe doğru kıvrılırken narin köprücük kemiğini sıyrıyor. Güzel göğüsleri yılın bu zamanı için çok fazla kıyafetin arkasına saklanmış, bu da beni çok kızdırıyor. En azından onunla uğraşmak zorunda kalırsam, bakacak güzel bir göğüslere sahip olmak bir avantaj olurdu. Belli ki çok sıkı sarılmış ve kıcına öyle bir sopa sokmuş ki, onu

ıkarmak için asla ansım olmayacak. Ukala gülümsemem ve harika fiziğim genellikle bir kadının isteğime boyun eğmesi için yeterlidir, ama içimden bir ses Landry Croft'un farklı olacağını söylüyor.

Yanındaki, kafasının tepesinden kıvrıkcık çalılar fişkıran bir adam, ona sadece zoraki, kibar gülümsemeler kazandıran şeyler söylüyor. Adamın hiçbir şeyden haberi yok. Kız ona bakmıyor bile. Diğer tarafındaki kız bana ilgiyle bakıyor ve sonra eğilip diğer tarafındaki arkadaşına fısıldıyor. Hedefimle göz teması kurmaya çalışıyorum ama o beni ve etrafındaki herkesi donduruyor, sadece profesörün kürsüsüne doğru bakıyor.

Çantamı büyük bir gürültüyle Bush'un masasına bırakıyorum, sesten içindeki dizüstü bilgisayarım sorumlu. Şaşkınlıkla sarsılıyor ve hızla beni tartıyor. Karşılaştığım yüz buruşturması bana onun dengi olmadığını bildiğini söylüyor.

"Benim yerimdesin, kardeşim." Başparmağımı arkama doğru ittim.

"Çekil." Ağzı açık kaldı. "Bizim atanmış koltuklarımız yok-"

"Dostum, ben kekelemedim."

Tenime bir ürperti yayılıyor. Üşümenin klimadan değil, Croft'un kızının bakışlarından kaynaklandığını anlamam sadece iki saniye sürüyor. İyi oldu. Artık onun dünyasının bir parçası olduğumu anlaması gerekiyor.

Yanındaki aptal, nefesinin altında homurdanıyor ama isteğimi yerine getiriyor. Hışımla yanımdan geçip giderken nefesinin altından hakaretler savurduktan sonra masanın etrafından dolaşıp Landry olduğunu tahmin ettiğim kişinin yanındaki koltuğa çöküyorum.

"N'aber?" Ona imzam olan çenemi kaldırıp kadınları zayıflatan sırtışıma yapıyorum. Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Sen bir pisliksin."

Demek ısırıyor. Bir gülümseme serbest kalmakla tehdit ediyor, ama onu bastırıyorum. "Ve burada geçirdiğim üç saniyeden sonra senin bir sürtük olduğunu anladım. Sanırım bu bizi ortak yapıyor."

Defterini açıp kâğıdının en üstüne bugünün tarihini özenle yazarken beni görmezden geliyor. Her hassas hareketini ilgiyle izliyorum. İşini bitirir bitirmez bana yan yan bakıyor.

"Sürekli bana mı bakacaksın?"

Omuz silkip koltuğumda arkama yaslanıyorum ve uzun, kot pantolonlu bacaklarımı önüme uzatıyorum. Ne yazık ki üniversite havasına ayak uydurabilmek için takım elbiselerimi bunlarla değiştirmek zorunda kaldım. "Muhtemelen. İngilizceden nefret ediyorum, bu yüzden on dakika içinde çok sıkılacağım. Onun yerine sana bakmakla yetinmek zorunda kalacağım gibi görünüyor."

"Ben olsam vaktini boşa harcamazdım," diye mırıldanıyor, her nasılsa eskisinden daha da dik oturarak.

Sözüme sadık kalarak, bakışlarımın onun küçük, kalkık burnunun üzerinden dolgun pembe dudaklarına doğru süzülmesine izin verdim. Kendini beğenmiş bir prensese göre ağzı çok cezbedici. Yalan yok. Bahse girerim, doğru şekilde ikna edilirse, bir şampiyon gibi sık emebilir. Bu buz gibi prensesin dizlerinin üzerinde, ayrılmış dudaklarımın arasında olduğunu düşününce sıkım pantolonumun içinde seğiriyor.

"Ford," diye yalan söyleyerek ona elimi uzattım. "Ford Mann." Soyadım Mannford'la dalga geçiyorum. Sahte kimlik yaratmak gibi perde arkası işlerle uğraşırken Bryant'a benim önerimdi. Özgün olmadığım için beni dava et. "Ve sen..."

Dikkatini elime yöneltiyor ve parlak mavi gözlerini benimkilere çevirmeden önce dokunuşumu tamamen reddediyor. "Landry Croft."

Haklıydım.

Tabii ki öyleydim.

"Mmm." Ona sırtıyorum. "Çamaşırhane. Alışılmadık bir isim."

"*Landry*," diye düzeltiyor sert bir ses tonuyla. Burun delikleri genişliyor ve krem rengi yanaklarında pembelikler beliriyor. "Böcekleyecek başka birini bul. İlgilenmiyorum." Öne dönüyor ve aşağıya doğru kopyalamaya başlıyor

Tahtaya yazılanları defterine geçiriyor.

Dayanamadan önce on saniye boyunca benden kaçmaya çalışmasını izliyorum. Onu dürtme dürtüsü çok yoğun. Sandalyemde dönerek yüzümü ona dönüyorum ve o kadar yaklaşıyorum ki gömleğine sinmiş tatlı parfümünün kokusunu alabiliyorum. Tüm vücudu donuyor ve yerinden kıpırdamıyor.

"Sen," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde, "başka seçeneğin yok. Bu kaçınılmaz. Gördüğün en ateşli erkek ben değilmişim gibi davranma."

Alay ediyor, ama bu beni çekici bulduğu gerçeğini örtbas etmek için çok zayıf bir girişim. Sırıttıyorum, yaklaşıyorum - o kadar yaklaşıyorum ki istesem kulak memesini ısırabilirim. Tam bunu düşünürken eli hızla hareket ediyor. Sivri bir şey aletimi dürtüyor.

Bu deli hatun gerçekten kalemini sikime saplamak üzere mi?

Yavaşça bana doğru dönüyor ve diğer eliyle göğsümü itiyor. Aletime doğrultulmuş bir silahı olduğunu düşünerek itaat ediyorum ve birkaç santim geri çekiliyorum. Gözleri parlak mavi elektrik ışıkları gibi yanıp sönüyor. Belli ki elinin üstünlüğünden zevk alıyor.

"Beni oradan bıçaklamayacaksın."

Kotuma daha sert bastırıyor. Tek bir hareketinde lanet olası taşaklarımdan birini şişleyecek. Gerildim ve dişlerimi gıcırdatarak ona baktım.

"Öyle değil mi?" diye alay ediyor, altın rengi kaşları bariz bir eğlenceyle kalkıyor.

Bakışlarımız kilitleniyor, ikimiz de geri adım atmıyoruz. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar sikilebilir olduğuna karar veriyorum. Önce buzları biraz eriteyim.

"Ateşkes, Çamaşırhane?"

Sinirlenmesine rağmen dudaklarının bir tarafı titriyor. "Bu, ders boyunca benimle konuşmayı bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet. Taşaklarımı seviyorum." "Öylece pes mi edeceksin?" "Vazgeçmek değil bu. Bu bir ateşkes."

"Peki söz konusu ateşkes karşılığında ne alacaksınız?"

Yavaşça uzanıyorum ve iri elimi ince bileğinin etrafına dolayarak onu uyarıcı bir şekilde sıkıyorum. Kalemi cesurca daha da sıkıyor, ta ki ben o şeyin kotumu yırtıp gerçek bir hasar verme tehdidini hissedene kadar.

"Ateşkes yapalım dedim, kadın. Siktir."

"Ben de karşılığında ne alacağını sordum."

"Kahve sonra."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ciddi misin? Gerçekten seninle kahve içeceğimi ya da seninle kendi *isteğimle* bir yere gideceğimi mi sanıyorsun?" Karanlık bir kahkaha atıyor. "Benim ölmek gibi bir arzum yok, aptal çocuk."

Oğlum.

Her ne sikimse.

"Teslim olacaksın." Bana bakan bir kızla göz göze geliyorum ve ona göz kırptıyorum.

Kızarıyor ve arkasını dönüyor. "Hep öyle yaparlar."

"Belki hayranlarından biri," diye tıslıyor Landry. "Ama ben senin hayranlarından biri değilim."

Profesör odaya giriyor ve Landry yıldırım hızıyla elimden kurtuluyor, hınzır kalemini de yanında

götürüyor.

"*Henüz*, Laundry. Henüz benim hayranım değilsin." Ona şeytanca sırıtiyorum. "Ama merak etme. Bütün sömestr bizim."

Senin dünyanı ters yüz edeceğiz küçük buz prensesi ve bu bir s mestrden  ok daha kısa s recek.



Beşinci Bölüm

Landry

Bu salakla aynı gün içinde başka bir ders daha mı?

Ford Mann.

Ugh,
harika.

Eğer hayatım normal olsaydı ve o da böyle bir pislik olmasaydı, ilgimi çekecek türden bir adam olurdu. İddialı ve odaya hükmediyor ama babamdan alışık olduğum şekilde değil. Ford'la ilgili bir şey bana, dangalak olsa bile beni güldürebileceğini ve harika vakit geçirebileceğini söylüyor. Sanırım, eğer izin verilirse, beni büyüten türden bir adam olabilir.

Kendini beğenmişliği bir yana, Ford'un göze hitap etmesi son derece kolaydır. Başının üst kısmındaki koyu kahverengi-siyaha yakın-uzun saçları geriye doğru jölenmiş ve yanları kısa kesilmiş. Çenesi boyunca uzanan kavis serttir ve gözlerinizi şehvetli çizgisinde gezinmeye zorlar. Koyu renk sakalları yanaklarına serpiştirilmiş, sanki bu sabah jiletlemeye üşenmiş gibi, ama bir şekilde aptalca seksi görünüyor ve ona kötü çocuk havası veriyor.

Ford'la ilgili her şey çabasıız görünüyor. Sanki üniversite kampüsüne tesadüfen girmiş bir tanrı gibi görünmek için çok çaba sarf etmesine gerek yokmuş gibi. Bu onun için çok doğal.

Koyu akçaağaç şurubu rengindeki gözleri benimkilerle buluştuğunda, yaramaz bir zevkle parlıyorlar. Onu görmezden gelmek istiyorum ama o bunu imkânsız kılıyor. Bakışlarımı yüzünden ayırmayı başarıyorum ve o yaklaşırken vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Boyu 1.80'in üzerinde ve kasları siyah tişörtünün arkasına zar zor gizlenmiş, iyi bir erkek örneği.

Yine de ağzını açarak her şeyi mahvedecek, üç...iki...bir...

"Beni mi takip ediyorsun, Laundry?" Kara kaşlarından biri eğlenerek yukarı kalkıyor. "Bunun an meselesi olduğunu biliyordum."

Alt dudağımın iç köşesini, aklımı başıma getirecek kadar sert bir şekilde ısıırıyorum. Isırığın keskin acısı dikkatimi ondan çekip defterime, Ford bana bakarken İngilizce dersinde sayfalarca not aldığım deftere geri döndürüyor.

"Ve başarısız olman an meselesi," diye homurdanıyorum, yanımdaki koltuğa çöktüğünde gerilmemeye çalışıyorum. "Jersey Shore'a geri dönme zamanı, dangalak."

Şaşırmış gibi bir kahkaha atıyor. "Kaltak."

Omuz silkiyorum, onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ama onu içime çekmeden nefes alamıyorken bu neredeyse imkânsız. Sürdüğü pahalı parfüm her neyse ağzımı sulandırıyor, tıpkı biraz baharatlı deniz kokusu gibi.

"Git başımdan," diye homurdandım. "Sinir bozucusun."

"Piliçler tarafından pek çok şeyle çağrıldım ama asla sinir bozucu olmadım."

"Karşılaştığınız kadınları tanımlamak için 'piliç' gibi kelimeler kullanıyorsanız, size nasıl sinir bozucudan daha kötü denmediğini cidden anlamıyorum."

"Benimle sözlü olarak tartışabilen *kadınlardan* hoşlanırım." "Çok hoş. Güle güle."

Başımın yan tarafını yakan bakışlarının sıcaklığı beni kıpır kıpır yapıyor. Kıpırdamamaya, hatta ona doğru bakmamaya çalışıyorum. Dersin başlamasını beklerken dakikalar geçiyor. O uzanıp sandalyemin arkasını kavrayana kadar neredeyse hiç yokmuş gibi davranabiliyorum. Beni daha yakına sürüklemeye başladığında içimden bir şaşkınlık çığlığı kopuyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona çıkıştım. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, o benim kardeşim." Bana kurt gibi sırtıyor ama yüz hatlarında tanımlanamayan bir duygu belirince bu sırtış hemen kayboluyor. "Sana söyledim. Bana istediğimi verene kadar peşini bırakmayacağım."

Bu adamın küstahlığı.

Babam bir sapığım olduğunu bilseydi, çıldırırdı. Ford Mann gibi adamlar babamla boy ölçüşemez. Babamın sınırsız mali kaynakları ona destansı bir güç veriyor. Bu da onu zorlu bir rakip yapıyor.

Ancak, Ford ne kadar sinir bozucu olsa da, babamın gazabını ona asla dilemem. Kız kardeşim her gün buna maruz kalıyor ve bu bir kabus.

"Kahve?" Mırıldanıyorum. "Hâlâ onu mu içiyorsun?" "Evet."

"Ben zaten hayır dedim."

"Evet cevabını bekliyorum, Laundry."

Saldırgan piç.

"Olmaz, Chevy."

Ondan bir kahkaha patlıyor, benim dudaklarımdan da alaycı bir kahkaha. Ugh. Rahatsız edici biri. Onun gülüşünü sevmiyorum, o zaman neden ben de usulca gülüyorum?

"Senin üzerinde büyüyorum," diyor kendini beğenmiş, memnun bir ses tonuyla. "Evet, bir tümör gibi," diye karşılık veriyorum.

"Bak ne kadar eğleniyoruz." Ben ona doğru bakana kadar bekliyor ve kanımı kaynatan çarpık bir sırtışla bana bakıyor. "Gördün mü? Sen onlar gibi değilsin."

Elinin sıkılmış hareketini takip ederek onu açıkça süzen birkaç kıza bakıyorum. Hepsi seksi, ilginç ve genç. Rahat ve gelişigüzel giyinmişler. Belli ki üniversite hayatlarının tadını çıkarıyorlar. Bu kızlar benim olmadığım her şey.

Ve muhtemelen onlarla aynı yaşta olmama rağmen, kendimi onlarca yıl yaşamış gibi hissediyorum - genç bir yetişkinin bedenine hapsolmuş yaşlı, yorgun bir ruh.

"Beni bunun için uğraştırıyorsun." Öne doğru eğiliyor, sırtışı çocuksu bir hal alıyor.

"Kovalamacayı seviyorum."

Omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor. Bu büyük, güzel adamın beni herhangi bir yerde kovalaması fikri neredeyse düşünmek için çok fazla. Zaten tartışmalı bir konu. Endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler varken ateşli, iğrenç Jersey Shore özentisi bir erkek öğrenci yurdu çocuğu hakkında hayal kuramam.

Della'nın peşini bıraksın diye babamı mutlu etmek gibi. Ve havalı iş arkadaşlarıyla sosyalleşmeye çalışmak gibi.

Üniversiteye gitme ve bunun için Della'yı terk etme konusundaki ilk korkularıma rağmen, aslında bu iyi bir şey. İhtiyacım olduğunda bana yardım edebilecek bazı insanlarla tanışabilirim. Ayrıca üniversitenin medya merkezine de erişimim olacak. Babamın beni gözetlemesinden korkmadan kendim ve Della'nın geleceği için istediğim tüm araştırma ve planlamaları yapabilirim.

Keşfetmesi gereken son şey benim ondan sonsuza dek kaçma ihtiyacım.

Ama okulda bunu güvenle yapabilirim.

Onu nereye götürebilirim? Sahile gitmeye bayılır. Ya da daha iyisi, ziyaret edebileceği hayvanların olduğu bir yere. Ortadan kaybolabileceğimiz küçük bir kasaba olmalı. Sahte kimliğe ihtiyacım olacak. Böyle bir şeyi nasıl elde edeceğimden bile emin değilim. Kötü kalpli babanızdan izlerinizi saklamak zorundayken ve paraya erişiminiz yokken bir kaçış planlamak biraz bunaltıcı.

Ne zaman kaçmayı düşünsem, kafamın içinde daireler çiziyorum, asla sağlam ve eyleme geçirilebilir bir şey bulamıyorum.

Bahse girerim Ford bir eylem adamıdır. Eminim benim durumumda ne yapacağını çok iyi biliyordur. Acaba üniversitede Ford ya da daha az danganak biri gibi birine sırrımı açabilecek kadar yakın olabilir miyim diye düşünürken kalbim sıkışıyor.

"Bütün bunlar seni yatağıma çekmek için bir çaba değil," diyorum ona bıkkınlıkla. "Bu seni sonsuza dek uzaklaştırmak için. Ben atlanacak bir engel değilim."

"Ama yine de sana atlamak istiyorum..."

Bir aptal kahkaha daha atıyorum ve o da bana

katılıyor. "Ford-"

"Benden gizlice hoşlanman sorun değil," diyor saçımın bir tutamıyla oynamak için uzanırken.

"Bence çok iyi arkadaş olabiliriz."

Arkadaşlar.

Bu kelime neredeyse yabancı geliyor.

Babama göre arkadaşlar, kendi çıkarları için bir şeyler elde etmek amacıyla sizi kullanmak isteyen insanlardır. Onun gibi insanları parası, imkanları ve bilgiye erişimi için kullanırlar. Ve varsayılan olarak, kim olduğumdan dolayı, beni de kullanacaklar.

Ford benim bir teknoloji servetinin varisi olduğumu biliyor mu?

"Ne? Aktif olarak pantolonuna girmeye çalışmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın? Kabul ediyorum, Laundry, sen kırılması zor bir cevizsin."

"Hayal kırıklığına uğramadım," diye tükürdüm. Tamam, belki biraz derin, gizli bir fantezi tarzında. "Ben sadece..." Dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor. "Çok fazla arkadaşım yok. Bu senin için boşuna bir çaba olur."

"Bu acınası tavırla, nedenini merak etmemek elde değil," diye mırıldanıyor.

Göğsüne dirsek atıyorum, benden uzaklaşmasını umutsuzca istiyorum. Devasa canavar adam sadece gülüyor ve kolunu sandalyemin arkasına atıyor. Diğer tarafımdaki adam bakışlarını önce bana, sonra Ford'a yöneltiyor ve sonra hızla çekip alıyor.

"O adama mı bakıyorsun?" Ford'a bakmak için döndüm. "Bakıyorsun!"

Kısılmış gözleri adamdan ayrılıp tekrar yüzüme dikiliyor. Dudaklarının, midemi bulandıran baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşmesini izlemekten kendimi alamıyorum. "Sadece bölgemi işaretliyorum."

"Senin bölgen mi?" Başımı tiksintiyle sallıyorum. "İğrençsin."

"Paylaşmak için bir... *arkadaşa*... çok ihtiyacım var." Bana geniş ve güneş gibi parlak bir şekilde sırtıyor. "Sen tamamen benimsin."

Sözlerinin damarlarımda dolaşma şeklinden ürperiyorum. Son üç kelimeden bu kadar hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlanıyorum.

"Beni yalnız bırakmanı ne sağlayacak?" Yenilgi içinde söylüyorum. "Sana zaten söyledim. Kahve. Dersten sonra."

Bir an için ikimizin en yakın kafede bir kanepeye uzanıp kahvelerimizi yudumladığımızı ve karşılıklı atıştığımızı hayal ediyorum. Aslında kulağa eğlenceli geliyor. Ne yazık ki bunların hiçbirine iznim yok. Gardımı bir dakikalığına indirsem bile babam buna kesinlikle izin vermez.

"Gelemem," diye itiraf ediyorum. "Şoförüm dersten hemen sonra burada olacak ve benim de eve, küçük kız kardeşimin yanına dönmem gerek."

"Yapamazsın ama yapmak ister misin?" Gerçekler hiçbir şeyi incitmez.

"Bu bir randevu olmaz." Gözlerimi ona dikiyorum. "Önemli olduğundan değil. Ama eğer yapabilseydim, sadece bir arkadaşımın kahve içtim. Başka bir şey değil."

Şurup gibi gözleri beni içine çekiyor ve hipnotize ediyor. "Yani benim olduğunu kabul ediyorsun." Çenem çözülüyor. "Ne? Hayır."

"*Arkadaşım*," diye açıklıyor. "Ve artık geri almak için çok geç."

Neyse ki profesör içeri girdi ve konuşmamız sona erdi. Yine de içimden bir ses dersten sonra da peşini bırakmayacağını söylüyor. Belki de bir okul arkadaşı edindiğimi kabullenmem gerekiyordu. Aptalca seksi, süper sinir bozucu bir okul arkadaşı ama yine de bir arkadaş. Della bu çocuk hakkında bir şeyler duymak isteyecektir. Bir gülümsemenin kaçmasına izin vermemek için dudağımı çiğniyorum.

Yine de gizlice çıkıyor.

* * *

"Biliyor musun," diyor FORD, günün ikinci dersinden sonra koridorda yanıma sokulurken sırtarak, "seni bırakabilirim."

"Sen bir sapıksın."

Gülüyor, sesi içimde varlığından bile haberdar olmadığım bir yerleri ısıtıyor. "Teknik olarak sapık olan *sensin*."

Gerçek bir gezintiyi kastetmiştim. Benim arabamda. Sikimin üzerinde değil."

Ford'un sikinden bahsetmek bile içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Yan tarafına sertçe dirsek atıyorum ve hisimle önüne geçiyorum. Aptal kahkahasına bakılırsa bana eziyet etmekten zevk alıyor.

Sen de eğleniyorsun...

Bu düşünce üzerinde çok uzun süre durmama izin vermiyorum.

Ford yetişirken ağır, kaslı bir kol omuzlarıma dolanıyor. Çok dokunaklı. Adamı çok az tanımama rağmen vücudumun sanki bana tanıdık geliyormuş gibi tepki vermesinden nefret ediyorum.

Gözlerimi deviriyorum ama onu sallamıyorum. Bir anlığına, kendisiyle ilgilenen yakışıklı bir erkeği olan üniversite çağında normal bir kadınmışım gibi davranabiliyorum. Kontrolcü, istismarcı

babalar ya da bakılması gereken küçük kız kardeşler yok. Baskı, stres ya da drama yok.

Biz yürürken birkaç kişi bize bakıyor. Dikkatlerini neyin çektiğinden emin değilim. Paramı, benim üzerimde hak iddia ediyor gibi görünen seksi canavar adama yatırıyorum. Göğsümdeki bir çarpıntı bu fikri ne kadar sevdiğimi gösteriyor.

Ki bu tamamen aptalca.

Kendime bir arkadaşına izin verebilirim, ama daha fazlasına değil. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken olmaz. Babamın güç çevresinden biriyle çıkmam konusundaki açık isteğine açıkça karşı gelmek yapabileceğim en kötü şey olurdu. Sadece geri adım atıp üniversiteye gitmemi engellemekle kalmaz, öfkesiyle Della'yı da bir şekilde cezalandırabilir.

Durduğumuzu ve Ford'un benimle konuştuğunu fark etmem bir saniye sürdüğü için kendimi oldukça kasvetli ve dehşete düşmüş hissediyorum.

"Burası etkilenmeniz gereken kısım," diye homurdanıyor ve elini şık bir araca doğru sallıyor. "Ciddiyim. Bebeğimi bile kabul etmezsen arkadaş olamayız."

Surat asıyor.

Aptal bir araba yüzünden.

Nedense bu beni eğlendiriyor. Aslında muhteşem bir araba, ama güzelliğini övmediğim gerçeği ve onun bu konuda surat asması, bir kahkaha balonunun kaçmasına neden oluyor. Kıkırdamamı bastırmak için yaptığım bir girişim, hanımefendiye yakışmayan bir homurtuya yol açıyor ve bu da beni daha fazla kahkahaya boğuyor.

Ford beni bırakıyor, nefesinin altında mırıldanıyor ve fob'a basıyor. Kıkırdamamı engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Kapıyı açıyor ve içerisinin de bir o kadar güzel olduğunu kanıtlamak istercesine eliyle aşırı vurgulu bir hareket yapıyor. Yüzündeki saf bıkkınlık ifadesi beni yine çıldırtıyor.

"Sen gerçek bir kaltaksın, Laundry," diye homurdanıyor, ancak ses tonunda gerçek bir zehir yok. "Daha önce hiç kimse arabama gülmemişti."

"Farklı olduğumu söylemiştin ve haklıydın. Eminim beni arkadaşın yapmayı yeniden düşünüyorsundur." Kıkırdamalar azaldığı için kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Görüşürüz, Chevy."

Akçağaç şurubu gözleri yavaşça vücudumu inceliyor, tembelce her detayımı içiyor. Kıvrınmamaya çalışıyorum ama Ford Mann gibi biri sizi adeta yutarken, kıvrınmamak çok zor.

"Seni eve bırakayım," diye ısrar ediyor, sesi birkaç oktav düşüyor ve içimde yankılanmayı başarıyor. "Yavaş gideceğim."

Gözlerindeki ateş, arabasıyla bir gezintiden daha fazlasından bahsettiğini söylüyor. Hayatımın yolculuğundan bahsediyor. Tek yapmam gereken teslim olmak.

Arkamda çakıllar çatırdıyor ve şık, siyah bir Mercedes SUV yanaşiyor. Trey'i tanıyorum, babamın şoförlerinden biri, direksiyonun arkasında oturuyor. Gitme zamanı.

"Aracım burada." Mercedes'i işaret ediyorum. "Belki başka bir zaman."

Hiçbir zaman.

Ne yazık ki.

Ford bakışlarını benden ayırıp Trey'i bir kez daha süzüyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, öncekinden daha sert ve neredeyse hesapçı bir şeyle parlıyorlar. Aramızdaki sıcaklık sönüyor ve bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor.

"Güle güle Ford."

"Yakında görüşürüz." Bana göz kırptıyor ama bu hareket neredeyse alaycı. "Bu bir söz."



Altıncı Bölüm

Sully

New York'tan ayrılabilirim.

Kendi paramla satın aldığım hardal sarısı Ford Bronco'mu al ve bu aptal şehri terk et.

Annemi ve kardeşlerimi

bırak. Lanet olası Morelliler.

Konstantinler ve onların üstünlük saçmalıkları.

Toplanıp batıya giderdim. Tüm yol boyunca manzaralı yoldan gider, her fırsatta gülleri koklamak için dururdum. Hep Cali'ye gitmek istemişimdir. Belki sörf yapmayı öğrenebilirdim. O işte iyi olacağıma bahse girerim. Sparrow gibi takım elbiseli değilim, bu yüzden bir hediyelik eşya dükkânının üstünde çalışmakla yetinebilir, zor kazandığım tüm paramı sörfçü malzemelerine ya da Kaliforniyalı heriflerin paralarını harcadıkları şeylere harcayabilirdim. Yine de şu anki hayatımdan bin kat daha havalı olurdu. Çok daha mutlu olurum, orası kesin.

Yine de bu büyük şehir çocuğu için Kaliforniya rüyası yok.

Gerçek şu ki, kendi hayatımı yaşama hayalim sadece bu. Bir hayal. İçten içe kardeşlerimi asla terk etmeyeceğimi biliyorum. Biz sıradan kardeşler değiliz. Biz üçüzüz. Bütün bir şeyin üçte biri. Ayrılmak iki uzvumun kopması demek. Bunu yapamam.

Yani, sürekli zihinsel kargaşa içinde yaşayacağım.

Ya da en azından Scout ve Sparrow'u hayatımızda Bryant'ın sürtük üçlüsü olmaktan daha fazlası olduğuna ikna edene kadar.

İşte bu yüzden belalı Bronco'mu Hudson Yards'a doğru götürüyorum. Benim sarı canavar, Maserati'lerin, Bentley'lerin, Bugati'lerin ve Sparrow'un bayılacağı diğer parlak spor arabaların yanında bir başparmak gibi duruyor.

Sörfçü hayallerim beklemek zorunda.

Crofts'la birlikte "vardiyamı" devralacağım seksen sekiz katlı muhteşem binaya ulaşmam uzun sürmedi. Burası alışık olduğum her şeyden çok daha güzel ve yetiştirilme tarzım düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyor. Dışarıdan görüldüğünün yarısı kadar bile güzel olup olmadığını görmek için içeriyi kontrol etmeye biraz hevesliyim.

Tanrı aşkına.

Hevesli misin?

Süslü püslü bir bina için bu kadar hevesli olduğum için kendi kendimi yumruklamak istiyorum.

Kendine gel, dostum.

Tanrım, bu işe sapanıp kalmam çok kötü. Doğal olarak, Sparrow ve Scout iyi görevleri aldılar, ben ise aptalca olanla kaldım. Benim işim en küçük Croft kızına konuşmayı öğretmek. Görünüşe göre, hızlı bir internet araştırmasından sonra, bu temelde sağır bir kişiye dudak okumayı öğretmek. Yeterince kolay görünüyor ve o bir çocuk, bu yüzden başarabileceğimi düşünüyorum, ama yine de kulağa çok sıkıcı geliyor. Eminim ne Sparrow ne de Scout benim gibi bütün geceyi başka bir dilin temellerini öğrenmeye çalışarak geçirmiştir. Alfabeği imzalayabilirim ama becerilerim burada bitiyor. Bu insanları bir uzman olduğuma ikna edemezsem bu oyun başlamadan bitebilir.

Açıkçası oraya gittiğimde neyle karşılaşacağımdan bile emin değilim. Tabii ki kardeşim iletişim konusunda beş para etmezdi. Sparrow sınıftan eve döndüğünde yaptığımız sohbete göre Landry ile ilginç ve eğlenceli bir gün geçirmiş.

Verdiği tüm bilgi buydu. İlginç ve eğlenceli.

Bana kızın seksi olup olmadığını bile söylemedi ama sırtışına bakılırsa öyle düşündüğünü söyleyebilirim. Sparrow'u tanıyorsam, muhtemelen onu çoktan sıkmiştir. Bryant'ın bize yaptırdığı bu iş çok saçma, özellikle de Sparrow onunla karşılaşması konusunda ağzını sıkı tutmayı planlıyorsa. Üçüz olmamıza rağmen, çok farklıyız. Scout'la ilk karşılaştığında, bu apaçık ortada olacak.

Her neyse.

Eğer öğrenirse, bu maskaralık sona erecek. Bryant, Croft ve Constantine'lerle uğraşmak için başka bir yol bulabilir. Belki kafasını takacak başka bir şey bulur ve bizi rahat bırakır. Bryant'ın küçük görevlerinden birinde olmazsak kardeşlerimi bu cehennem gibi şehri terk etmeye ikna etmek daha kolay olabilir.

Scout'u bir sörfçü olarak hayal etmeye çalışıyorum. Muhtemelen Sparrow'u köpekbalıklarına yem etmeye çalışırdı. Can sıkıcı durumuma rağmen bu beni gülümsetiyor.

Crofts'ların oturduğu binanın önündeki C şeklindeki yola dönüyorum ve camın düğmesine basıyorum. Gıcır gıcır lacivert üniforma giymiş bir vale bana doğru koşuyor, bakışları Bronco'mun üzerinde gezinirken yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirliyor.

Siktir et onu.

Sarı çok havalı görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye soruyor, aracımdan güvenli bir mesafede durarak.

Cüzdanımı alıp çevirerek açıyorum ve Bryant'ın her birimize verdiği sahte ehliyeti ortaya çıkarıyorum. Üçünde de aynı isim: Ford Mann. "Sandra ile bir randevu için geldim sanırım."

Elimden cüzdanımı alıyor ve kimlik kartını inceliyor. Sonunda bana geri verirken başıyla onaylıyor. "Elbette. Sizi bekliyor, Bay Mann. Arabanızı almaya hazır olduğunuzda bu numarayı arayın, ben size getiririm." Bana bir bilet uzatıyor ve sonra yoldan çekiliyor.

Bronco'dan dışarı kaydım ve içeri girdim. Sparrow'un giydiklerini taklit etmeye çalıştım - kot pantolon ve siyah bir tişört - ama herkes gününün dörtte üçünü lanet olası aynanın karşısında geçirmediği için saçımı onunki gibi yapamadım ve onun yerine bir beyzbol şapkasıyla yetindim. Yeterince yakındı.

Bina çok havalı. Birkaç kötü bakış alıyorum çünkü görünüşe göre burada lanet bir kıyafet kuralı var. Herkes takım elbise giyiyor ve sanki burası bir konut binası değil de lanet bir baloymuş gibi giyiniyor. Ama ben zavallı bir ezik değilim. Varlıklı biri olarak büyüdüm, bu yüzden bana tepeden bakmaya çalışan her pisliği bakışlarını kaçırana kadar süzüyorum.

Güvenlik üniforması giymiş bir adam kimliğini kontrol etmek için bana yaklaştı. Kimliğimi incelerken birkaç dakika orada durmak zorunda kalıyorum. Bryant'ın kimlikçisinin iyi olduğunu biliyorum, çünkü Morellis için çalışıyor, ama yine de bu güvenlik görevlisinin beni sahtekâr olarak gördüğünü hissetmeme neden oluyor. Çok uzun bir süre sonra, sonunda kimliğimi bana geri veriyor ve asansörleri işaret ediyor.

Elinde bir fino köpeği tutan yaşlı bir kadınla birlikte kapıların açılmasını bekliyorum. Sanki o da buraya ait olmadığının farkındaymış gibi başını bana doğru eğiyor. Scout burada olsaydı, muhtemelen ona hırlardı. Tam bir pislik olmadığım için uzanıp başının üstünü kaşıyorum. Yaşlı kadın bana pis bir bakış attı. Kapılar açıldığında dudaklarını büzüp asansöre adımını atıyor ve en uzak köşeye kadar gittiğinden emin oluyor.

"Bayan Franks," diyor asansördeki bir adam selamlayarak. "Altmış ikinci mi?"

Onu tanıma zahmetine bile katlanmadan başıyla onaylıyor. Altmış ikiyi ezdikten sonra bana doğru bakıyor.

"Sen, evlat?"

"Seksen sekiz."

Köpek bana havlıyor ve kadın kaşlarını çatıyor. "Orası çatı katı, bayım."

Adam kaşlarını çatarak, "Bir kodunuz olmalı," diyor.

Tüm bunları Bryant ayarladığına göre, aslında bir kodum var. Şirret kadına kendini beğenmiş bir gülümsemeyle tuş takımındaki numaraları giriyorum ve ardından çatı katı için "P "ye basıyorum. Adam bana sırtıttı.

Telefonumu çıkarıyorum, tepeye kadar olan uzun yolculuk için bir şeyler yapmam gerekiyor. Adam, kadın ve yargılayıcı köpek yavrusu nihayet gittiğinde biraz daha rahat nefes alıyorum. Burası çok havasız.

Sonunda belirlenen kata ulaşıyorum ve kapılar bir gümbürtüyle açılarak yüksek tavanlı, mermer zeminli ve ortasında çınlayan bir fiskiye'nin bulunduğu büyük bir lobi alanına giriyorum. Asansörlerin karşısında, fiskiye'nin ötesinde, çatı katına açılan devasa bir kapı var ve bu kapı aralık.

Kapıdan siyah bir şey fırladı ve yanımdan geçti. Sıçan mı?

Böyle güzel bir bina için bu düşünce o kadar saçma ki neredeyse gülecektim. Ancak, altın saçlı daha büyük bir yaratık peşinden koşuyor ve beni bir an için ürkütüyor.

Evin içinden bir kadın tekrar tekrar Della diye bağıyor ve her seferinde daha da telaşlanıyor. Kadının sesine doğru ilerlemek yerine sola dönüyorum ve tahmin etmem gerekirse Della olması gereken kişinin peşinden gidiyorum. Onu lobi alanının bir köşesinde, bir bitkinin yanına çömelmiş, kolunu bitkinin arkasına uzatmış halde buluyorum.

Gördüğüm siyah parıltı, çıkardığı öfkeli tıslamalara bakılırsa bir kediye çok benziyor. Öfkeli uyarı çığlıklarına rağmen küçük kız kediyi yakalama girişimini sürdürüyor.

"Hey, çocuk."

Cevap yok.

Ağır bir iç çekiyorum.

Beni duyamayacağı için kızın başının üstüne hafifçe vuruyorum. Dönüyor, yeşil gözlerinde ateş parlıyor. Eli ön kolumda geziniyor, eti acıtacak kadar sert çiziyor ama kan akıtmıyor. Ona bakarak başımı salladım. Bryant'ın bana verdiği istihbarattan onun sağır olduğunu öğrendim. Yine de hayır

her dilde hayır anlamına geliyor.

Orta parmağını kaldırıyor, altı yaşında falan olmasa komik olurdu. Bu ne lan? Ve evet, o da tüm dillerde aynı anlama geliyor.

"Ben de sana," diye homurdanarak orta parmağını uzatıyorum.

Gözleri açılıyor ve ağzı sanki şok olmuş gibi açılıyor. Çok çabuk öğrenecek, bilek ısırın birinin beni itip kakmasına izin vermeyeceğim.

"Annen seni çağırıyor," diyorum, köşeden gelen sesi işaret ederek.

Della dişlerini göstererek hırlıyor. Vahşi küçük pislik. Elleri hızla hareket ediyor, şüphesiz yorumlamam gereken bir şeyler işaret ediyor. Ama parlayan sahte özgeçmişimin aksine, Amerikan İşaret Dili bilmiyorum. Her ne kadar istemesem de, bu numarayı sürdürmek istiyorsam daha da ustalaşmam gerekecek.

Yavaşça, ona alfabeden sonra öğrendiğim tek şeyi işaret ediyorum. *Merhaba, ben Ford.*

Gözleri kısılıyor, keskin bir şekilde hareketlerimi izliyor. Sonra yavaşça Della'yı heceliyor, her işareti sinirli hareketlerle noktılıyor.

"Della," diyorum adını telaffuz ederek ve başımı sallıyorum.

Bitkiyi işaret ediyor ve sonra -yüzündeki alaycı ifadeye bakarak benimle dalga geçtiğine emin olduğum- C-A-T harflerini imzalıyor.

"Kedini alırsam, içeri geri döner misin?"

Tekrar başını sallıyor ve bana bir an bile inanmadığım şeytani bir sırıtışla bakıyor. Kimse beni Şeytan'ın küçük prensesine bakıcılık yapacağım konusunda uyarmadı.

Narin omuzlarını kavrayıp onu yolumdan çekiyorum. Sonra, kötü veletle hiçbir şey yapmak istemeyen zavallı kediye yakalamak için diz çöküyorum. Kedi ürkütücü bir şekilde miyavlıyor, beni rahat bırak, ama zaten buraya kadar gelmişim. Pençeler elime doğru fırladığında lanet ediyorum.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "İkimiz de biliyoruz ki bu çocuk seni avucunun içine alana kadar pes etmeyecek. İsteyerek gelsen iyi olur, kafir."

Kedi alçak, uyarıcı gümbürtülerine devam ediyor ama bana doğru yaklaşıyor. Yeterince yaklaştığında bir avucumu keçeleşmiş tüylerinin üzerinde gezdiriyorum. Şehrin en zengin çocuklarından birinin evcil hayvanı gibi görünen bir kedinin bu kadar üzgün bir halde olması biraz garip. Biraz ikna ettikten sonra, kedi sonunda onu kollarıma almama izin veriyor.

"İşte böyle. Aferin oğluma," diye mırıldanıyorum ayağa kalkarken.

Şeytan çocuk bacağıma sert bir tekme attı. Sonra yavaşça işaret ediyor ve G-I-R-L diye heceliyor. Gözlerimi deviriyorum ve kediye daha sıkı sarılıyorum. "Sen küçük bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?"

Della başını yana eğdi ve öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. O sözleri söylerken mırıldanıyordum, bu yüzden muhtemelen ne dediğimi anlamadı. Muhtemelen en iyisi buydu.

"İçeri," diyorum sertçe ve kapısını işaret ederek, bu kelimeyi anlamakta sorun yaşamayacağından emin oluyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve çenesini kaldırıyor. Ondan yayılan meydan okuma çok güçlü. Della işitme engeli nedeniyle bu dünyaya dezavantajlı bir şekilde gelmiş olabilir ama bunu bir bebek zorbası olarak telafi ediyor.

Ama şımarıklık nedir bilirim. Ben ve kardeşlerim onun yaşındayken dünyanın en kötüsüyduk. Birini tanımak için kesinlikle biri gerekir. Biriyle başa çıkabilmek için bir tane alır. Boştaki elimle nazikçe boynunun arkasını kavriyorum ve onu yanıma doğru yönlendiriyorum. İlk başta direniyor ama sonra teslim oluyor, isteyerek yürüyor. Kapıdan fırlayan bir kadına neredeyse çarpıyorduk.

"Della," diye bağıyor kadın, kelimeleri de imzaladığından emin olarak. "Başın büyük belada küçük hanım." Şeytan y a v r u s u n u n annesine ateş etmediğini fark ediyorum. Gerçi kadının görünüşüne bakınca onun annesi olduğunu hiç sanmıyorum. Kadın muhtemelen ellili yaşlarında,

koyu renk saçları biraz kırlaşmış ve topuz haline getirilmiş. Makyajı kusursuz. Eğer

Görünüşe göre bir ömür boyu aşırı kaş çatmaktan ve yaşlı kadın saçlarından kaynaklanan kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar olmasaydı, daha genç görünebilirdi.

"Onu bulduğun için teşekkürler genç adam. Bu çok erken gelişmiş. Çoğu gün beni delirtiyor." Bir süre beni inceledi. "Ben Sandra Ellis. Bay Croft beni evi idare etmem için işe aldı. Konuşma okuyucu öğretmen siz misiniz?"

"Bu benim. Ford Mann." Della'yı hâlâ nasıl tuttuğuma bakıyorum, sanki bırakırsam kaçacakmış gibi. "Elini sıkardım ama..."

"Anlıyorum." Burnu kırışıyor. "Lütfen bana onun değil de senin kedin olduğunu söyle. Bulduğu son üç sokak kedisini uyutmak zorunda kaldım. Babası evcil hayvan beslemesine izin vermiyor ve o da bunu biliyor. Neden denemeye devam ettiğinden emin değilim."

Della sertleşiyor, dokunuşumla kasları geriliyor. Çocuğa bir kemik atmaya karar verdim çünkü Stepford Dadısı başka bir kedi cinayeti için çok hevesli görünüyor.

"Heathen benim." Kediye kulaklarının arkasından tırmalıyorum. Gerçek sahibinin küçük bir psikopat olduğu gibi, uyarırcasına hırlıyor. "Çocuklar için iyi bir terapi." Her neyse. Kulağa mantıklı geliyor.

Sandra dudaklarını büzüyor ve bana tam olarak inanmamış gibi yavaşça başını sallıyor. "Eğer Bay Croft'un hayvanla bir sorunu varsa, onu başka bir yere götürmeniz gerekecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Mükemmel. Şimdi içeri girelim. Ben size etrafı gezdirirken Della da bir şeyler atıştırabilir."

Sandra robotik bir hassasiyetle topuklarının üzerinde dönüyor ve çatı katına doğru süzülüyor. Bana sorarsanız çok ürkütücü. Kadına ters ters bakan Della'ya bakıyorum. Ona baktığımı fark edince Della başını kaldırıp sırtıyor. Sonra Sandra'yı sırt üstü çeviriyor.

Bir kahkahayı bastırarak Della'ya kapıya kadar eşlik ettim. Daire lüks ve pahalı, şimdiye kadar bulunduğum tüm evlerden daha güzel. Oturma odasında en az yirmi ayak tavan var ve duvarlar boydan boya cam. İtiraf etmeliyim ki manzara oldukça muhteşem. Sandra kapıyı arkamızdan kapatıyor ve Della'yı kovuyor. Kedi -sanırım artık adı Heathen- kaçmaya çalışmıyor ama benim elimde gergin duruyor.

"Bay Croft, Della'nın dudak okuma becerilerini geliştirmesinin zorunlu olduğuna inanıyor. Dünyadaki herkes ASL bilmeyecek ve onun etrafındakileri etkili bir şekilde anlayabilmesini istiyor," diye açıklıyor Sandra bana sınıf gibi düzenlenmiş bir alanı gösterirken. "Burası Della'nın derslerini aldığı yer. Ana irtibat noktanız ben olacağım, ancak Della'nın yaramazlık yapması ya da sizi tamamen görmezden gelmesi durumunda ablasından da yardım isteyebilirsiniz. Landry onun sözünü dinlediği birkaç kişiden biri."

Not edildi.

Landry'ye ulaşmanın kolay bir yolu. Belki de bu iş o kadar da sıkıcı olmaz. Della'nın şu ana kadarki davranışlarına bakılırsa, her fırsatta Landry'yi arayacağım aşikar.

"Sorusu olan var mı? Eğer yoksa, Della atıştırmağını bitirdiğinde onu alıp size getireceğim. Etrafa bakmaktan ve kendinizi evinizde hissetmekten çekinmeyin."

Bu sözlerle birlikte, daha önce olduğu gibi tek bir akıcı hareketle dönüyor ve lanet olası bir hayalet gibi uçup gidiyor gibi görünüyor.

"Seni yere bırakırsam, uslu dursan iyi edersin," dedim Heathen'a. "O kadına seni indirmesi için bir bahane verme."

Heathen meydan okur gibi homurdanıyor ama yine de onu yere bırakıyorum. Koşarak uzaklaştı

ve bir masa ile duvarın arasına girdi. Tam zamanında. Kapı bir gıcırtyla açıldı. Arkamı döndüm,

Della'yı kedisinin nerede olduğunu sorarken görmeyi bekliyordum.

Onun yerine, *onu*

görüyorum.

Landry Croft.

İpeksi sarı saçlar. Dolgun pembe dudaklar. Geniş, parlak mavi gözler.

Yüzündeki şok çok eğlenceli. İçimi bir heyecan kaplıyor. Bryant'ın bizi gönderdiği işlerin çoğundan nefret etsem de, bu işte biraz olsun tatmin olabileceğimi hissediyorum. Sparrow, Landry'nin ne kadar güzel olduğunu hafife almıştı. Becerilebilir kelimesini kullanmıştı ve vücudunun kıvrımlarına bakmak kışkırtıcı olsa da, onda büyüleyici bir şey var.

"Ford?" diye ağzından kaçırıyor, yanaklarını ve boğazını pembelik kaplıyor. "Burada ne işin var?"

Ona geniş bir sırıtma gösterdim. "Bu

benim işim." "İşin mi?"

"Ben Della'nın konuşma okuma öğretmeniyim."

Şaşkın ifadesi onu sadece daha sevimli yapıyor.

Bu iş çok daha iyi bir hal aldı.



Yedinci Bölüm

Landry

NASIL?

Ford Mann evimde nasıl?

Kaşlarını hafifçe kaldırarak beni izliyor. Beni inceleme şekli bir şekilde öncekinden daha fazla araştırıyormuş gibi hissettiriyor. Alaycı bir şekilde değil. Bu sefer daha samimi.

Yalnız olduğumuz için
mi? Benim evimde?

"Yetkin var mı ki?" Onu gördüğümdeki şaşkınlığımı bastırarak ve kız kardeşim için duyduğum endişenin artmasına izin vererek talep ediyorum. "Bunu ciddiye almalısın. Benim küçük kardeşim şaka değil."

Sözlerimden rahatsız olduğu belli, kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. Elimde olmadan bakışlarımı ağzına indiriyorum. Daha önce çocuksu, alaycı bir sırıtışa dönüşmüştü. Şimdi ise dudakları tedirginlikten neredeyse büzüşmüş durumda. Daha önceki rahat şakalaşmamızın kaybolmuş gibi görünmesi beni rahatsız ediyor. Aramızdaki hava belirsizlikle kıkırdıyor.

"Başa çıkabilirim," diye
ısırdı. "Farklı
davranıyorsun."

Çenesinin küçük bir kıpırtısı dışında, sözlerime tepki vermiyor. Sadece bir pislik gibi bana bakıyor. Başındaki aptal beyzbol şapkasıyla öncekinden daha da aşağılık biri gibi görünüyor. Kafasına vurmak istiyorum.

"Kötü bir gün geçirdim," diyor sonunda.

Darbe gibi gelen sözleri karşısında irkildim. Derslerimizde harika bir gün geçiriyor gibi görünüyordu. Eve bırakmayı reddettiğim için miydi bu?

"Benimki de pek iyi geçmedi," diye karşılık verdim, zehirli sözlerimle onu iğnelemeyi umarak. Yüz hatları yumuşuyor ve dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Yalancı."

O alaycı kelimeyi söylerken sesinin gürültüsü bana en başta ona neden kızdığımı unutturuyor. Bana doğru bir adım atıyor ama tereddütlü. Sanki beni deniyormuş gibi. Kimildamiyorum. Ondan geri adım atmayacağım ve burada üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. Duruşumdaki meydan okuma onu çağırıyor olmalı çünkü yaklaşmaya devam ediyor - hayır, sinsice dolaşmaya

-O kadar yakınım geliyor ki göğsünün sıcaklığını göğsümde hissedebiliyorum.

"Kişisel alanla ilgili bir sorunun var, Chevy."

Gözlerini ileri geri hareket ettiriyor. Daha önce akçaağaç şurubu rengindeydiler ama öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri girip kusursuz yüz hatlarını yıkayınca daha açık renk oldular.

Erimiş karamel gibi. Bu adamla tatlı yiyecekleri ilişkilendirmeye devam edersem başım belada demektir.

"Chevy?" diye soruyor. "Adımla bir oyun mu?"

Oh, Tanrım. Muhtemelen futbol sahasında kafasına çok fazla darbe almış aptal bir sporcu.

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum. "Söylediklerim konusunda ciddiym. Bana ulaşmak için Della'yı kullanmasan iyi edersin. Çünkü eğer öyleysen, bu gerçekten ürkütücü, Ford. Önce sınıfımda beni takip ettin, şimdi de bu mu?"

"Seni takip mi ediyor?" Dudakları seğiriyor. "Seninle daha yeni tanıştım. Dikkatli ol, eğer kafan biraz daha büyürse, tatlım, o kapıdan geri dönmekte zorlanacaksın."

Sözleriyle alay ediyorum, bal kullanımını tamamen görmezden geliyorum. Çamaşırdan bala mı terfi etti? Tanrım, bu adam hızlı hareket ediyor.

"Belki de gözlemlemeliyim," diye tehdit ediyorum. "Tuhaf bir şey yapmadığından emin olmak için." "Şimdi kim sapık?"

Sağlam göğsünü tam ortasından dürtüyorum. "Her ne oyun oynuyorsan, bunu çözeceğim. Ben seninle oynayabileceğin aptal bir mirasçı değilim."

Eli kalkıyor ve bileğime dolanıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor ama acı verecek kadar değil. Sahiplenici, belki.

"Eğer bir oyun oynuyor olsaydım, bunu durduracak gücün olmazdı." Kendini beğenmiş sırıtışı mide bulandırıcı. "Kaybederdin, tatlım."

Yine balla.

"Unutma," diye karşılık veriyorum, tutuşundan sarsılarak. "Taşaklarınla ilk isim bazındayım."

"Taşaklarımla tanıştın mı?"

Tanrım, tam bir aptal. En yakınımıdaki masadan bir kalem kapıyorum ve elimi yukarı kaldırıyorum. Ucu kot pantolonunun üzerinden ona değdiği anda durdu, yüzü soldu.

"Ne oluyor be kadın?" "Belli ki hatırlatmaya ihtiyacın vardı."

Başını sallayarak onaylamadan önce uzun bir süre beni inceliyor. "İyi bir çocuk olacağıma söz veriyorum.

Mutlu musun?"

Hayalarına bir kalem doğrultulmuş olmasına rağmen gülümsüyor. Küçük başlayan ama büyüdükçe gücü artan türden bir gülümseme. Ufkun üzerinde yükselen güneş gibi. Küçük bir ışık huzmesi ve sonra sıcacık oluyor, teninizin her santimini kaplıyor ve iliklerinize kadar işliyor. Kesinlikle şimdiye kadar bana hiç göstermediği bir gülümseme.

Hoşuma gitmesinden nefret ediyorum. Hem de çok.

Ondan yayılan sıcaklık tenimi yakıyor, özellikle de yanaklarımı. Beni nasıl etkilediğini görebilmesi can sıkıcı. Sırtısındaki artan ısıltıya bakılırsa, biliyor.

"Mutlu musun?" Geri adım atarak ve artık taşaklarına nişan almayarak homurdanıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değilim."

Az önce ağızımdan kaçırdığım gerçek, dilimde acı bir tat bırakıyor. Bu gülümseyen, muhteşem pislik benim çirkin gerçeğimi ön sıradan izliyor. Çok güzel.

Bir elini kaldırıyor ve bana ne yapmayı planladığını merak ederek donup kalıyorum. Parmağı çenemin altına takılıp, gözleri gözlerimin içine girene kadar hafifçe kaldırdığında şok geçiriyorum. Kalbim tekliyor ve sonra eğildiğinde tamamen duruyor.

Beni öpecek mi? Ona izin verecek miyim?

"Bana güvenebilirsin," diye mırıldanıyor, nefesi yüzümü gıdıklıyor. "Söz veriyorum."

Hayatım boyunca bir yalana inanmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Fısıltıyla söylediği şefkatli sözler beni sahte bir güven duygusuna sürüklüyor ama altında bir şey saklı. Ford'da bunu hissedebiliyorum. Görmeme izin verdiği şeyin altında karanlık gizleniyor.

Bunu biliyorum çünkü uçurumun içinde yaşıyorum.

Ne tür canavarlar saklıyorsun, Ford Mann?

"Bu ilişkide sözlerine inanmam için biraz erken," diyorum, ondan bir adım daha uzaklaşarak. Eli düşüyor ve gülümsemesi sırttmaya dönüşüyor.

"İlişki mi?"

"Alet olma. Arkadaşlık. Biz arkadaşız. Sanırım."

Ondan derin, gürleyen bir kahkaha yükseliyor. "Tahmin mi ediyorsun? Herkesin seni tanımasını zorlaştırıyor musun?"

Evet.

İnsanlara ya da dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok.

Yumuşaklığı okuldakinden daha farklı. Beklenmedik ama nefret edilmeyen. Sıcak ve davetkâr. Beni insan şeklindeki bir battaniye gibi sarması için ona yaklaşmak için içimde karşı konulmaz bir istek var.

Ugh. Birdenbire bana karşı tatlı davranmadı ve potansiyel bir erkek arkadaş değil. O hala okulda tanıştığım birinci sınıf bir pislik.

Ford Mann'ın katmanları var ve benim gibi biri için tehlikeli, çünkü büyüleyici gülümsemeleri ve öngörülemeyen sözleriyle beni silahsızlandırmak için çılgınca bir yolu var.

"Ev ödevim var. Şimdi gidiyorum," diyorum içime dolan sıcaklığa rağmen toplayabildiğim en ürkütücü ses tonuyla. "Uslu dur, yoksa."

Bu sözlerle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve açığa vurulmasına gerek olmayan daha fazla içsel parçamı ifşa etmeden önce odadan kaçıyorum.

Onda her şeyi anlatmak istememe neden olan bir şey var. Beni kendisine çekiyor. Sırları bile beni çağırıyor.

Onu tanımak istiyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

* * *

NEREDEYSE bir saat oldu ve Della henüz Ford'u korkutup kaçırmadı, yani bir şekilde bağlantı kurmuş olmalılar. Arada bir Ford'un kısık sesinin Della'yla konuştuğunu duyuyorum ama hiç yükselmiyor ya da tedirgin görünmüyor. Oturma odasında bir koltuğa oturmuş kitap okuyormuş gibi yapıyorum ama aslında sadece etrafı izliyorum - ya da bu durumda kulağımla izliyorum. Ford'a ne kadar güvenmek istesem de, güvenmiyorum.

Yapamam.

Sandra'nın topuklarının ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılar dikkatimi çekiyor. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Kitabıma dalmış gibi yapıyorum, topuklarının sesi kesildikten sonra bile sayfayı çeviriyormuş gibi yapıyorum. Eğer yeni öğretmenle ilgilendiğimi anlarsa babama söyler. Babama söylerse, o da bu özel öğretmen hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyecektir. Della'yı mikroskop altına alır ve ben buna izin veremem.

Ayrıca, babam öğretmenin inanılmaz derecede seksi olduğunu fark ederse,

onu anında kovabilir. Hayır, ilgisizmiş gibi davranmak daha iyi.
"Bayan Landry?"

"Hmm?" Kitabımdan başımı kaldırmıyorum.

"Babanız yarın akşam yemeğinde bir misafir ağırlayacağınızı bildirmemi istedi."

Gözlerim onunkilere kayıyor, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Ben mi?"

"Evet. Lucy'nin uygun kıyafet seçenekleri getireceğini söyledi."

İyi yaşı Lucy. Benim kişisel alışverişim. Çünkü kendi başıma alışveriş yapmama izin verilmiyor. Bunun için tasmamdan kurtulmam gerekiyor ve babam tasmamı sıkı sıkıya tutuyor. Bir günlüğüne bile olsa alışveriş yapmama izin verseydi, muhtemelen kaçış için iyi bir miktar nakit saklayacak kadar çok şey alıp iade edebilirdim.

Ama bu bir seçenek olmadığı için hâlâ beş parasızım ve bir planım yok.

"Misafir kim?" Bedenime dikenli bir huzursuzluk yayılıyor. "Onları tanıyor muyum?"

Sandra bana parlak, pratik bir gülümseme fırlatıyor. "Bu onun yeni çırağı, tatlım. Ty Constantine." Constantine.

New York'un nüfuzlu ve ciddi zengin tanrıları gibi.

"Bir dakika. Babamın çırağı aynı zamanda akşam yemeğine çıkmamı istediği adam mı?"

Açıklığa kavuşturuyorum, içimdeki kızgınlık çalkalanıyor.

"Babanın tüm hareketli parçaları kontrol etmeyi ve sonucun onu tatmin etmesini nasıl sevdiğini bilirsin." Eliyle manikürlü bir işaret yaptı. "Böylesi daha iyi olacak. Croft imparatorluğuna herhangi birinin girmesine izin vermek riskli ve tehlikelidir. Bunu sen de biliyorsun."

Bu konuyla ilgili daha fazla cevap almak için onu didik didik etmek istiyorum ama Ford kucağında bir kedi ve yanında küçük kız kardeşimle oturma odasına girdiğinde tüm düşüncelerim çılgılık atarak duruveriyor.

Ona
bakakaldım.

Kedi mi?

Bana yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor, pis kedinin gömleğindeki uzun yırtıkları pençelemesinden hiç rahatsız değil. Babam şu anda pek çok nedenden dolayı inek olurdu -sevimli çocuk, uyuz kedi ve sağır kız kardeşim. Babamın bu olaya karışması fikri beni öylesine endişelendiriyor ki, oda devriliyor ve boğazımda safra birikiyor.

Sandra'nın Della'yı odasına gönderdiğini ve Ford'a veda ettikten sonra evimizdeki ofisine geri döndüğünü hayal meyal hatırlıyorum.

Sonra sessizlik.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp ayağa kalkıyorum. Ayakkabılarımı giydikten sonra Ford'a yetişmeyi umarak çatı katından çıkıyorum.

Neden?

Çünkü onunla konuşmak istiyorum. Hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorum. Neden bu işi yaptığı ve neden benimle bu kadar ilgilendiği gibi. Ne sakladığını bilmek istiyorum.

Çoğunlukla, ciddi olup olmadığını bilmek istiyorum... ona güvenebileceğimi.

Her ne kadar kötü bir fikir olduğunu bilsem de, bunu yapmak istiyorum. Arkadaşlarım ya da güvenebileceğim insanlar yok. Bu koca, berbat dünyada sadece ben ve Della varız. Güvenebileceğim birinin olması gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Binanın lobisine giden asansörü yakaladığımda, çoktan gitmiş olduğundan eminim. Girişe yakın duran takım elbiseli birkaç adamın yanından geçip bir göz atmaya çalışıyorum. Dışarı çıktığımda Ford'un o çok sevdiği parlak Audi'sini göremiyorum.

Gördüklerim kafamı karıştırıyor.

Ford uşaklardan birine bir tomar para uzatırken sarı bir Bronco boş boş gürlüyor. Ford araca tırmanırken beni fark etmedi. Motoru çalıştırıyor, kalkarken ciyaklıyor. Ford Mann'ın kaç tane arabası olduğunu merak ederek aracın arkasından bakıyorum.

Daha fazla
soru. Cevap
yok.

Onu internette arama dürtüsü neredeyse kurbanı olduğum bir cazibe. Ancak onu aramak, dijital faaliyetlerimi bir şahin gibi izlediği için babamı doğrudan ona yönlendirmek anlamına geliyor. Şu anda, beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın, Ford hayatımda bana ait olan bir şey.

"Arkadaşım."

Benim sırrım.

Benimkini.



Bölüm EigHt

Serçe

Çok sessiz.

Sessiz olmasından
nefret ediyorum.

Üçümüz de evde olduğumuzda, Tribeca'nın kalbindeki yirmi üç yüz metrekarelik dairemiz yeterince büyük hissettirmiyor ve gürültülü. Oturma odasındaki televizyonda her zaman bir oyun ya da film var. Birileri sürekli konuşuyor ya da söyleniyor.

Sırf o gıcirtıyı tekrar tekrar duymak için koltuğumda sallanıyorum. İki kahverengi koltuğumuz çok çirkin ama çok rahat. Amcamız Bryant'ın yaklaşık beş milyon dolarlık hediyesi olan bu dairede bir zamanlar çok gösterişli koltuklar vardı. Bir yıl önce taşınır taşınmaz onları çöpe attık ve yerine bunları aldık.

Burası Morelli'nin mülkü olabilir ama bizim için burası ev.

Her erkek gibi ben de tek başıma olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir. Scout'un her gece mutfakta bıraktığı pislikleri temizlemek ya da futbol sezonu boyunca Sully'ye katlanmak zorunda kalmazdım. Ama o zaman da her zaman çok sessiz ve çok yalnız olurdum. Onların yanımda olması rahatlatıcı. Hep böyle olacakmış gibi hissediyorum.

Büyürken kardeşlerim her zaman yanımdaydı. Sopa tutabilecek yaşa geldiğimizden beri birlikte lakros oynadık ve aynı sınıflara yerleştirildik çünkü para konuşur. O zamanlar annem sayesinde çok paramız vardı. Üçümüz bulduğumuz her ortama hükmediyorduk çünkü tek başımıza hükmediyorduk.

On sekiz yaşında aptal bir serseriyken başımıza gelen onca şeyden sonra birbirimizden koptuk. Bir zamanlar sahip olduğumuz yakın bağ koptu ve onu tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulamadık. Bazen, acaba bizi sıkı sıkıya tutan annem miydi diye düşünüyorum ve şimdi o hapisanede çürürken, biz de evrenin kendi köşelerimize doğru sürükleniyoruz. Yine de, yaşadığımız onca saçmalığa rağmen, onlarsız bir hayat düşünemiyorum.

Yalnız kalmak ve annemi özlemek gibi iç karartıcı şeylerden uzaklaşmak için telefonumu karıştırıyorum. Landry hakkında keşfedilecek bir şey yok, ama onu her gördüğümde bu bilgi parçacıklarını koparmakla yetiniyorum. Hakkında daha çok şey öğrenmek istediğim kişi babası. Constantine dünyasına girişin kilidini açacak anahtar o. Üçümüz de Winston'ın bize yaptıklarının intikamını almak için kendi yöntemlerimizle çaresiz kaldık.

Bizi birçok açıdan sikti. Bir sürü lanet seviyede.

Bryant'ın önümüze attığı bu iş, yapmamıza izin verilen en eğlenceli şey. Tutunmak için mücadele ettiğim bir boşluğu dolduruyor. Bir amacım var.

Belki de Sully haklıydı.

Var oluyoruz ama yaşamıyoruz.

Morelli gösterisindeki kuklalar.

Alexander Croft hakkında bulabildiğim her haberi tarıyorum. Okuduğum her şey onun kışını öpüyor ve bir sonraki Steve Jobs olduğu için onu övüyor. Oyun kodlarını milyarlarca dolara dönüştürme becerisine sahip parlak bir teknoloji dehası. Çok zengin ve serveti her yıl katlanarak artmaya devam ediyor.

Biraz araştırmak gerekiyor ama eşi Evie'nin ikinci kızının doğumundan kısa bir süre sonra vefat ettiğini öğreniyorum. Muhabirler, ailenin mahremiyetine saygı göstererek bu sarsıcı kaybı görmezden geliyor ve bunun yerine dehanın kendisine odaklanıyor.

Ya Landry?

Sanki o ve küçük kız kardeşi var olmayan hayaletler gibi. Alexander, Evie ve Landry'nin küçükken çekilmiş fotoğrafları var, ama sonra son altı yıldır yoklar.

Kesinlikle babası tarafından korunuyor. Neden?

Bugünkü karşılaşmalarımızı hatırlayınca aletim kıpırdıyor. Nedenini biliyorum. Basın onu yer bitirirdi. Şımarık, zeki ve çok seksi. Medya kuruluşları milyarder varislere bayılır. Onları takip etmekten, hayatlarının her saniyesini belgelemekten çok mutlu olurlar.

Bir bakıma, onu dünyanın kalleşlerine karşı koruduğu için adama saygı duyuyorum. Ne yazık ki her ikisi için de en kötü kalleşler bir şekilde yollarını buluyor.

Ben ve kardeşlerim gibi.

Biz Croft dünyasına yavaşça yayılan bir enfeksiyonuz.

Alexander ve değerli kızı bizim için sadece bir kapı. Gerçek rakibimize zarar vermek için bir açıklık. Winston Constantine ve tüm lanet ailesi. Eski üvey kardeşimiz Ash de dahil.

Ben Scout gibi takıntılı değilim, bu yüzden Winston ve Ash'i kontrol etmiyorum ama mevcut durumu bilecek kadar atıp tuttuğunu duydum. Mutlu bir aşk yaşıyorlar ve milyarder rüyasını görüyorlar.

Scout o adamı yok etmekten başka bir şey istemiyor.

Winston dokunulmazdır ama. Bunu zor yoldan öğrendik. Ancak ailesi öyle değil. Düşüncelerimi yeniden eğiterek, ilginç ya da yararlı olabilecek daha fazla Croft boku avıma geri dönüyorum. Şimdiye kadar her şey tertemiz. Sadece Landry'nin kendisinden ayrıntılı bilgi almamız gerekecek.

Sikim yine seğiriyor.

Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. O geveze kızı soyup altıma almak bana zorluktan çok, gerçekten çok iyi yapabileceğim bir iş gibi geliyor. Fantezimin içinde kaybolmuşken, Sully'nin kapıdan içeri girdiğini fark etmiyorum bile. Ondaki çıkan garip, insani olmayan ses bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden oluyor.

"Heathen, Sparrow'la tanış. Sparrow, bu Heathen." Sully kaşlarını çatıyor ve göğsüne yapışmış, pençeleriyle asılı duran ve öfkeyle kuyruğunu sallayan bir kedi var. Kan, kollarından aşağı ve yukarı etini çiziyor.

"Kediniz mi var?" Kaşlarımı çatıyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ne oluyor lan?"

"Bir kedimiz var." Sully'nin çenesi sıkıştı ve hırlayan yaratığı işaret etti. "Ve ona banyo yaptıracağız."

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "Kesinlikle hayır."

"Ben sormadım, sik kafalı. Bunu tek başıma yapamam. Bu kedi pisliğin teki." "O zaman neden aldın?"

Beni görmezden gelerek koridorda hışımla ilerliyor. Ayağa kalkıyorum, sözlerime rağmen uzak duramıyorum ve onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Kardeşinin acı çekmesini izlemek, bunu hayal etmekten daha eğlenceli. Banyosuna kafamı uzattığımda onu küvetteki su dolarken gömleğindeki kediye çıkarmaya çalışırken buluyorum.

"Cidden dostum. Neden eve bir kedi getirdin?" Kapı çerçevesinin üstünü kavradım ve içeri eğildim. "Ne zamandan beri kedileri seviyorsun?"

"Hiçbir zaman," diye homurdanıyor. "Çocuk kedileri seviyor." Çocuk mu?

"Landry?"

Alay ediyor. "Hayır. Onun küçük kız kardeşi. O cephede iyi olmak benim işim. Casusluk falan. Hatırladın mı?"

"Çok ateşli, değil mi?"

"Bana sorarsanız tam bir kaltak." Kediye gömleğinden kurtarmayı başarıyor ama bu sırada kedi kolunu tırmalıyor. "Tanrım, kâfir, sakın ol. Bu pisliği cılız kıcımdan temizlemeye çalışıyorum."

Kardeşıme acıdığım için ona acıyorum ve yanına sokuluyorum. O kedi patileri suya değdiği anda kafayı yiyecek. Kesinlikle ikimizi de alacak.

"Landry tam bir sürtük," diyorum sırtarak. "Ama bu onun en iyi özelliği."

Sully, "Onun en iyi özelliği dudakları," diye karşı çıktı. "Heathen'ı ben tutarım. Sen onu yıka. Parmaklarına dikkat et. Muhtemelen intikam için onları ısıırıp koparacaktır."

Şampuan şişesini alıp kediye ılık suya indirirken kendimi hazırlıyorum. Lanet bir kabustan fırlamış gibi uluyor. Tüyler ürpertici bir kedi. "Dudaklar, ha? Kanayan bir kalbin var, dostum."

"Sik emen dudaklar," diye karşılık veriyor Sully. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Seni tanıımıyormuşum gibi davranıyorsun, Sull. Sorun değil. Onun güzel olduğunu düşünüyorsun."

"Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı?" Kediye smaçladı, ön kollarında daha fazla pençe izi ve ardından küfür kazandı. "Şampuan."

İğrenç kediye çok su fişkırtıyorum. Bir değil on banyoya ihtiyacı var. "Landry bir şey olduğundan şüphelendi mi?"

"Şüpheli ve temkinliydi." Heathen kaçmaya çalıştığı anda onunla güreşiyor ve onu sıkıştırmayı başarıyor. "Ciddiyim. Bir dahaki sefere bu piliç hakkında biraz uyarı iyi olurdu, böylece bir karşılaşmayla bizi mahvetmem."

"Kendisine civciv denmesinden nefret ediyor," diye kıkırdarak tedarik ediyorum. "Gerçekten çok yardımcı oldun, Sparrow. Süper yardımsever."

O sordu. Cevaplarımdan hoşlanmaması benim suçum değil.

"Beni taşaklarımdan bıçaklamaya çalıştı," diye mırıldandı. "Dediğim gibi. Kaltak."

"Hatun benimkinin de peşine düştü." Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Taşaklarımdan birini kaybedeceğimi sandım. Belki ikisini de. Bir süreliğine başa baş gitti."

Sully bana kaşlarını çattı. "Bu saçmalık işe yaramayacak. Bundan hoşlanmıyorum."

Bazen Sully bebek gibi davranabiliyor. Bryant'ın bizi ona bağlı tutmasından hoşlanmıyor. Bryant'ın bizi işlere göndermesinden hoşlanmıyor. Bu hayatı istemiyor. Ama yine de burada. Beni delirtmek için her gün söyleniyor.

Heathen, Sully'nin elinden kayarak kaçmaya çalışıyor. Kirli canavarı kütetden kaçmadan yakalamayı başardım ama pençelerinin sivri ucunu kollarımdan aşağı indirmeden önce değil.

Bir sürü küfür ve boğuşma yaşıyor ama sonunda kediyi yıkamayı ve bir havluyla biraz kurutmayı başarıyoruz. Bir sonraki kaçışında onu serbest bıraktık. Banyodan dışarı fırlıyor ve yüksek sesle miyavlayarak ve "ikinizin de canı cehenneme "nin kedicik versiyonu gibi bir ses çıkararak ortadan kayboluyor.

Oturma odasına dönmeden önce çiziklerimizi temizlemek için sessizce birkaç dakika geçiriyoruz. Scout'un eve geldiğini görünce biraz şaşırdım. Daha da şaşırtıcı olan, kanepede yatmış, göğsüne kıvrılmış nemli, mırıldanan bir kediyle, dışarıda yetmiş derece olmasına rağmen yanan ve titreyen çift taraflı özel kuvars şömineye bakıyor olması.

"O kedi mırlıyor mu lan?" Sully ses tonunda hafif bir öfkeyle soruyor. "Onun hayatını kurtardıktan sonra mı?"

Scout avucunu kötü kedinin sırtına yerleştiriyor ve parmaklarıyla ıslak tüylerini okşuyor. Mırlama sesi daha da yükselir. Scout alaycı bir ses tonuyla, "Kedi mırıldanıyor," diyor. "Kızma, küçük kardeşim."

Sully küçük değil ve Scout'la aynı yaşta, ama sözleri her zaman hedefine ulaşıyor ve onu başarılı bir şekilde rütbelendiriyor. Kendini bir koltuğa atmadan önce Scout'u tersliyor. Kaşlarını çatması bana komik geliyor, bana küçüklüğümüzü ve onun istediğini elde edemediği zamanları hatırlatıyor.

Siktiğimin bebeği.

"İkiniz ikiz gibi görünüyorsunuz," diyor Scout, bakışlarını ben ve Sully'nin uyumlu kıyafetleri arasında gezdirerek.

"Biz üçüzüz, dangalak," diye homurdanıyorum. "Bizim gibi giyinme sırası sana gelene kadar bekle. Yine anaokulu gibi olacak."

Scout'un yüz hatları kararıyor ve midem sıkışıyor. Annemin eskiden bizi aynı şekilde giydirmeyi sevdiğinden bahsetmek muhtemelen kötü bir hareketti. Kesinlikle tetikleyici. Sully rahatsız bir şekilde sertleşiyor. İkimiz de Scout'un psikopatça çöküşünü durduracak durumda değiliz.

"İşimizden bahsetmişken," diyor Scout, yorumumu görmezden gelirken soğukkanlı bir şekilde konuşuyor ve sohbeti Bryant'ın bize imzalattığı bu saçmalığa yönlendiriyor. "Bugün benimkine gittim. Yöneticilerin bir kat altında işeyen bir ortağım."

Scout'un ayaklarını yoldan çekerek kanepenin ucuna oturuyorum ve ona beklenti dolu bir bakış fırlatıyorum. "Ve? İşe yarar bir şey öğrendin mi?"

"Şimdiye kadar bir şey yok." Dalgınca kediyi okşuyor. "Ama endişelenme, oraya varacağım."

Koyu renk gözleri şeytani bir şekilde parıldıyor ve bu beni asla tedirgin etmiyor. Sully'nin sessizliğine bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor. Scout'un Landry ile uğraşmayacağı için içten içe şükrediyorum. Birincisi, bir şeyler döndüğünü hemen anlayabilirdi. En azından ben ve Sully birbirimizin yerine geçebiliriz, ama Scout?

Yok artık.

İkimiz de o kadar deli ve soğuk değiliz.

Ayrıca, Landry ile etkileşime girmek zorunda kalırsa, muhtemelen Landry ona ilk kez dudak büküğünde çıldırır. Ben bunu çok ateşli bulsam da, Scout aklını kaçıtır. Sonra da.

Ash'i tekrar göreceğiz. Üvey kız kardeşimizin bir oyun olması gerekiyordu. Onunla oynayacaktık.

Scout'un saplantısı her şeyi değiştirdi. Bizi hiç oynamadığımız bir oyunun seviyelerine çıkardı.

Ash'e yaptığı gibi Landry'ye de odaklanırsa her şeyi mahvedebilir. Geçen sefer neredeyse hayatımıza mal oluyordu.

Sully'nin bakışlarını yakaladım. Aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü bana hafifçe başını sallıyor. Bu işi olduğu gibi devam ettirmeliyiz - Scout'u Landry'den uzak tutmalısınız ki kendimizi geçmişi tekrarlarken bulmayalım.

Sully telefonunu bir kenara atarak, "Heathen için bir şeyler sipariş ettim," dedi. "Belki onu kimin kurtardığını hatırlar ve sadakatini yeniden gözden geçirir."

Heathen ona tıslıyor.

Ne kaltak ama.

Dairemizin dışındaki koridorda duyulan yüksek sesli bir patlama Heathen'ı kanepeden fırlatıp kitaplığın altına gönderiyor. Bir saniye sonra Scout kanepeden sesin geldiği yöne doğru uçtu. Scout'un kapıyı açmak için elinde siyah bir Glock olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı.

Vay anasını.

"Ne?" Scout kapıyı açıp silahını adamın göğsüne doğrulttuktan sonra hırlıyor. "Sen de kimsin ve neden evime girmeye çalışıyorsun?"

Koridordaki adam sarhoş ve belli ki kafası karışık. İçeri girmeye çalışan biri ya da Scout'un inandığı her neyse o değil. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve akli dengesi yerinde olmayan kardeşimize doğru ilerliyorum.

"Burası benim yerim değil," diye mırıldanıyor adam, Scout'un yanından bana bakarken yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Hay aksi." Gülmekten kırılıyor. "Ateş etme, kardeşim." Daha fazla kahkaha.

Tanrı aşkına, Scout sırf o sinir bozucu kışını susturmak için onu vurabilir.

Scout silahını indirmiyor. Parmağı tetiğin etrafında kıvrılmış. Ani bir hapsirikle sarhoş adamın beyni arkasındaki duvarı boyayabilirdi.

"Onunla asansöre kadar yürüyeceğim," diyorum Scout'a toplayabildiğim en sakin sesle. "Salak herif kayboldu."

Kolunu nazikçe aşağı ittiğimde Scout direnmiyor. Silah adamın kafasına doğrultulmadığında rahat bir nefes alıyorum. Sarhoşun iyiliği için değil, bizim iyiliğimiz için. Bu pislik yüzünden hayatlarımızın mahvolmasına izin vermeyeceğim.

"Hemen dönerim," diye teminat verdim Scout'a. "Tayland yemeği sipariş et. Açlıktan ölüyorum."

Scout'un içinde bulunduğu trans hali kaybolur gibi oluyor ve başını sallamadan önce gözlerini kırıştırıyor. Tekrar Sully'ye baktım.

Yüzündeki rahatlama hissediliyor. Ucuz atlattık. Tam anlamıyla.

Adamı asansöre kadar sürüklüyorum, yol boyunca birkaç kez suratını dağıtmasını engellemek zorunda kalıyorum. Scout'un Landry ile karşılaşmak zorunda kalmayacağını bilmek düzensiz atan kalbimi sakinleştiriyor. Çünkü kardeşimin bir silahı olduğunu bilmiyorsam -ki kullanmaktan korkmadığı çok açıktı- onun hakkında başka neleri bilmediğimi söyleyemem.

Landry ile uğraşmak eğlenceli bir iş.

Deli kardeşimin eğlencemi bozmasına ihtiyacım yok.



Dokuzuncu Bölüm

Landry

Bu akşam tam bir felaket olacak.

Babamın bana ayarladığı bir adamla akşam yemeği. Tam bir inek ya da dev bir pislik olabilir. Daha da kötüsü, aynı babam gibi biri olabilir.

Kontrolcü. Zalim. Soğuk.

Vücudumdaki her sinir elektriklenmiş ve endişeli bir bekleyiş içinde canlı.

Nefes al, Landry.

Dikkatimi yeniden aynaya veriyorum. Sarı saçlarım ışıpta parıldıyor, uçları her hareketimde çıplak köprücük kemiğime çarpıyor. Lucy'nin kısa süre önce bana getirdiği Paco Rabanne çiçek desenli elbise kıvrımlarımı sarıyor ama yine de diz altı boyuyla zevkli. En sevdiğim rugan Louboutin ayakkabılarımla eşleştirdim. Endişeden midem bulanıyor olabilir ama en azından bir arada görünüyorum.

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş geçiyor ve son huzursuzluğumu da dışarı atıyorum. Oyun yüzümü takınmanın ve mükemmel kız rolünü oynamanın zamanı geldi. En azından bu gece Della için endişelenmeme gerek kalmayacak. Yatmak için hazırlanmasına yardım ettim ve sonra ona en sevdiği hikâyelerden birini okudum. Hiç telaşlanmadan uykuya daldı.

Bunu yapabilirim.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Babamın tanıdık sesinin derin tınısı titreşiyor ve vücudumdaki her kemikte hissediliyor. Bir depremin artçı sarsıntısı gibi, dişlerim gürültüyle ve isteğim dışında takırdıyor. Dişlerimi sıkarak dönüp babama bakıyorum, yüzümde zoraki bir gülümseme var.

Onun hayran ifadesini görmeyi bekliyorum.

Ama bana bakan hiç de öyle değil. Della'ya attığı zalim bakışların aynısı. Ona doğru attığım adımın ortasında donup kaldım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Landry, tatlım," diyor babam, kelimeler keskin ve ısırıcı, "bunun yerine sana beni neyin rahatsız ettiğini söyleyeceğim."

Yutkunarak zar zor başımı sallayabiliyorum. Yavaş adımlarla odama giriyor ve sonra bana doğru yürüyor -hayır, yürüyor-. Titrememi engellemek için ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

"Seni rahatsız eden ne?" Fısıldıyorum, artık benden sadece birkaç santim uzakta olduğu için başımı kaldırıp bakışlarına karşılık veremiyorum.

Lütfen Della deme.

"Bu." Elbisemi işaret ediyor. "Bu akşam yemeğine gidiyorsun, paralı seks için otele değil."

Sözleri karşısında irkildim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Ama baba, bu Lucy'nin seçtiklerinden biriydi. Bana bu elbiseyi sen almıştın-"

Eliyle çenemi kavırıyor ve tükürüğü yüzüme çarparak homurdanıyor: "Dolabındaki bütün lanet elbiseleri sana ben aldım. Bunun hepsi... yanlış. Lucy ile neyin kabul edilebilir olduğunu düşündüğü hakkında ciddi bir konuşma yapacağım."

Gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken, öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum. Bu evde her gün mayın tarlası gibi. Hangi yanlış adımın sizi yok edeceğini asla bilemezsiniz. Belli ki ayağımı mayına bastım ve kaçmaya çalıştığım an patlayacak.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Onun yerine hangi elbiseyi giymeliyim?"

"Siyah Shoshanna puf kollu elbise iş görür." Hafifçe kan çanağına dönmüş gözlerini kısıyor. Ondan yayılan içki kokusuna bakılırsa nedenini ben de biliyorum.

Adam sarhoş.

Ya da en azından hızla oraya varıyoruz.

Ve her zaman bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğine söz verir. Sadece şarap. Şarap güvenlidir. Kendini hangi sert içkide boğmaya çalıştıysa, o hiç güvenli değil.

"Bu elbiseye bayıldım," diye kabul ediyorum, sesim sadece bir fısıltı. "Gidip üstümü değiştireyim."

"Aferin kızıma." Çenemdeki tutuşunu bırakmıyor. "Bu gece hakkında bir şeyi anlamam gerekiyor. Bu yemek bir güç gösterisinden başka bir şey değil. Dünyanın en zengin ailelerinden biriyle yakınlaşmak için bir fırsat."

"Anlıyorum."

Başını yavaşça sallar. "Hayır, yapmayacaksın. Bunu onun için kolaylaştırmayacaksın. Kızımın daha ilk buluşmada kendini pazarlamasına izin vermeyeceğim." Gözleri kısılır. "Acele etmeyeceksin ve bu işi ben ne kadar istersem o kadar uzatacaksın. Bu anlaşmanın bizim için her yönden faydalı olduğundan emin olmak istiyorum. Hamile kalman ya da her magazin dergisinin kapağına uygunsuz fotoğraflarla çıkmak gibi bir şey olmayacak."

"Baba..."

"Elbiseni değiştir ve o lanet ruju sil. Şu anda sana bakamam."

Başka bir şey söylemeden beni bırakıyor ve hışımınla odamdan çıkıyor. Ciğerlerime hava girmesi için umutsuzca çabalarırken gözlerimden yaşlar süzülüyor, önümdeki odayı bulanıklaştırıyor. Sanki bir mengene boğazımı sıkmış, nefes almamı engelliyor.

Kim bilir ne kadar süre donup kaldım ve ancak kapı ziline sesiyle hareketlenebildim. Birbirleriyle konuşan erkeklerin sesi duyuluyor, bu da akşam yemeği randevumun geldiği anlamına geliyor. Hızla büyük dolabıma koşuyorum ve elbisemi çıkarıyorum. Babamın giymemi istediği elbiseyle değiştiriyorum. Elbiseyi yerine oturtuktan sonra dolaptan çıkıp makyaj masama doğru ilerliyorum.

Bana bakan kız ben gibi hissetmiyor. Bu kız perili. Dehşete düşmüş. Çok yorgun.

Rujumu çıkarmak için bir makyaj pedi kullanıyorum ve onun yerine yumuşak pembe bir parlaticı sürüyorum. Gözlerim yaşlarla dolup taşma tehdidini sürdürdüğünden, göz makyajımı tazelemek için bir dakikamı ayırıyorum. Sonunda, babamın gözünde prezentabl ve kabul edilebilir olabileceğimi hissediyorum.

Dün Ford'un okulda dikkatimi dağıtmasına izin verdim ama yarın dersten erken çıkıp medya merkezinde biraz araştırma yapmayı deneyeceğim çünkü evdeki gibi güvenlik ensemde olmayacak.

Belki onun haberi olmadan güven fonuma erişmenin bir yolunu bulabilirim. Şu anki haliyle, bankadan herhangi bir para çekmeye çalıştığım anda, bunun doğru olduğundan emin olmak için ona haber verecekler.

İzin verildi. Ki değil. Bu hafta bana okulda kahve ve atıştırma için verdiği yirmi dolar beni çok uzağa götürmeyecek. Muhtemelen kasasında bir miktar para ve mücevher sakladığını biliyorum ama bu tekrar alamayacağım bir risk. Orada bu kadar değerli ne var ki?

Bu gidişle hiçbir yere gidemeyeceğim. O benden daha zeki ve her zaman on adım önde. Ne zaman büyük bir fikrim olduğunu düşünsem, gerçeklik onu eziyor.

Beni ve Della'yı buradan ne kadar çabuk çıkaracak bir plan yapabilirsem o kadar iyi. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum ama babamın biraz önceki davranışından sonra, herhangi bir şeyin, özellikle de zamanın lehime olduğunu düşünmekle aptallık ettiğimi fark ettim.

Zalimliği sık sık bana yönelmiyor ama yöneldiğinde de sonu hep kötü bitiyor.

Polisi aramak işe yaramayacak çünkü hepsi onun cebinde. Noel, Sandra ya da Trey gibi soförlerden birine ulaşmak da işe yaramayacak çünkü hepsi onun gözünü korkutuyor ve onu etkilemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Para konuşur.

Babamın sonsuz yığınları var.

Burada tamamen dezavantajlıyım.

Çenemi kaldırarak, kendime olan güvenimin artmasını umarak yatak odamdan çıkıyorum. Zihinsel olarak onlarla başa çıkmaya hazır olduğumda, geleceğime dair tüm iç karartıcı düşünceler zihnimin köşelerine itiliyor. Babamın olmamı istediği gibi kibar, ağırbaşlı bir varis olacağım ve bu akşam yemeğini daha fazla zarar görmeden atlatacağım.

Bunu yapabilirim.

Sesleri takip ederek babam ve takım elbiseli bir adamın dostça sohbet ettiği yemek odasına giriyorum. Ne garip, daha birkaç dakika önce babam yatak odamdaydı ve öfkesi bir tsunami gibi üzerime çökmüştü. Şimdi ise görünüşte normal, misafirimiz için hoş bir gösteri yapıyor.

Boğazımı temizleyerek babamı varlığımdan haberdar ediyorum. İki adam da dönüp bana bakıyor. Babamın yüz hatları gergin ama yönetim kurulu anlaşmaları için ayrılmış iş gülümsemesini takınıyor. Yanındaki adam, ona bakmak istemememe rağmen yine de dikkatimi çekiyor.

Vay canına.

Kesinlikle bu kadar yakışıklı birini beklemiyordum.

Şeytani derecede seksi görünümüyle Ford'un aksine, bu adam cennetten düşmüş gibi görünüyor - tamamen altın rengi bir ten ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş koyu sarı saçlar. Bakışlarını üzerimde gezdirirken mavi gözleri parıldıyor. Bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor ve inci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Öne doğru bir adım atıyor ve elini uzatıyor.

"Tyler Constantine, Ty." Sırıltısı daha da büyüyor. "Sen sevimli Landry Croft olmalısın. Hakkınızda çok şey duydum."

Babamın siniri etrafımdaki havayı bulandırıyor. Öfkeden kudurduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum elini tutarken. "Ben de senin hakkında çok şey duydum."

Yalanlar.

Ty'ın eli benim elimi sıkıp sallarken hafifçe nemleniyor. Onun da gergin olabileceği gerçeği beni oldukça sakinleştiriyor. Yüz ifadesindeki kibarlık beni rahatlatıyor.

Ve babamın huzurundayken silahsız kalmayı kesinlikle göze alamam.

Elimi onunkinden çekerek geniş bir gülümsemeye zorladım. "Akşam yemeğinde bize katıldığınız için teşekkür ederim." Babam aramıza giriyor ve avuç içi sırtımın küçük kısmını buluyor. Beni yemek odasındaki sandalyelerden birine doğru yönlendiriyor. Bu bariz bir sahiplenme gösterisi gibi hissettiriyor. Sanki odadaki herkese onun olduğumu hatırlatmak istiyor ve bu diğer adamın orada bulunmasına izin veriyor. Babam sandalyeyi çekti ve ben de oturdum. O uçtaki koltuğa oturuyor ve Ty da Della'nın her zamanki yerine, karşıma oturuyor.

"Demek" diyorum neşeyle, "babamla çalışıyorsun? Nasıl, beğendin mi?"

Noel elinde bir şişe şarapla yemek odasına girdi. O içkilerimizi doldururken ve Ty babamla çalışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatırken hepimiz o yokmuş gibi davranıyoruz.

"Bay Constantine şu ana kadar harika bir iş çıkardı." Babam şarap kadehini boşaltıp Ty'a doğru uzatıyor. "Doğuştan yetenekli."

Ty'ın yanakları pembeleşiyor ve bana mahcup bir sırıtış atıyor. "Teşekkürler, Bay Croft."

"Benim evimde Alexander var," diyor babam sırtarak. "Yarın sabah, her zamanki gibi iş olacak."

Akşam yemeği servis edilirken ve ikisi bugün üzerinde çalıştıkları bazı şeyleri tartışırken, Ty'a gizlice bakmaya devam ediyorum. Gerçekten çok tatlı, ama onun da iyi görüldüğü gerçeği büyük bir rahatlama. Kendimi rahatlarırken ve sohbe eskisinden çok daha kolay katılırken buluyorum. Ty bize üniversite hayatı ve Constantine ailesindeki yeri hakkında komik hikâyeler anlatırken yemek çabucak geçiyor gibi görünüyor.

Babamın telefonu çalıyor ve masadan kalkıp oturma odasındaki ofisine doğru yürüyor. Ty bana gülümsüyor, mavi gözleri ilgiyle parlıyor. Onun ilgisi karşısında kızarıyorum ve kendi gülümsememi ısırıyorum.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum, Landry. Sadece ikimiz. Sanırım..." Kapı aralığına doğru bakıyor. "Bence o ensemizde solumadan ikimiz de kendimizi çok daha rahat hissederiz."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ter damlıyor.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, vücudum geriliyor. "Babam... aşırı korumacı." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ty, babamın yanında değilken kesinlikle çok daha oyuncu ama bu beni geriyor. Babamla her zaman tetikte olmak zorundasınız. Şakacı olamazsın. Olamazsın işte.

Cevap vermediğimde "Hey," diyor. "İyi misin? Bir hayalet kadar beyazsın."

Boğazımdaki stres yumağını yutarak başımı kuvvetlice sallıyorum. "Ben iyiyim. Sadece-"

Babam tekrar odaya girdiğinde sözlerim kesildi. Suçlu görünmediğimi umarak bakışlarımı yemeğime dikiyorum. Ama o suçluluk duygusunu kemiğe sarılmış bir köpek gibi kokluyor. Hava öfkeli bir gerginlikle yoğunlaşıyor.

"Bay Constantine," diye seslendi babam. "Geceyi kısa kesmekten nefret ediyorum ama kızım kendini iyi hissetmiyor. Akşam yemeğinden sonra bir içki içmek için gecemizi uzatmadığımız için bizi affedeceksiniz, değil mi?"

Ty bana bakıyor ama sonra yavaşça başını sallıyor. "Ah, tabii. Evet, sorun değil Alexander." Ayağa kalktı. "Sanırım ben gideceğim. Akşam yemeği harikaydı ama arkadaşlık daha iyiydi."

İkisi de ayakta olmasına rağmen ben akıllıca oturmaya devam ediyorum. Ty'a veda ederken parmaklarımı oynatıyorum ama tekrar elini sıkmaya cesaret edemiyorum. İkisi yemek odasından çıkıp beni düşüncelerimle baş başa bırakıyorlar. Dizlerimin bağı çözülmeden ayakta durabileceğimden emin olduğumda aceleyle çıkıyorum ve doğruca yatak odama gidiyorum.

Buradan nefret
ediyorum.

Ondan nefret
ediyorum.

Daha odama yeni girmiştim ki arkamdan gürleyen ayak sesleri duyuldu. Babamın öfkeli bakışlarıyla yüzleşmek için döndüm.

Ama bu kızgın bir bakıştan daha fazlası.

Kızgın ve ben daha hazırlanamadan saldırıyor. Elinin yanağıma vuruşu ürkütücü ve güçlü. Beni duvara doğru savurdu. Benden bir şaşkınlık çığlığı yükseldi. Bileğim ters dönmeye çalıştığında protesto çığlıkları atıyor ve sertçe ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Owww.

Uzanıp tokattan yanan yanağıma dokunuyorum. Bütün gece tuttuğum gözyaşlarım hapsoldükleri yerden kurtulup yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Elimde olmadan başımı kaldırıp ona dehşete düşmüş, suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum.

Onu ele geçiren alkolün neden olduğu nefret dolu öfke her neyse eriyip gidiyor ve az önce ne yaptığını aniden fark etmiş gibi yüz hatları acılı bir şekilde kıvrılıyor. Bana doğru bir adım atıyor ve ben de karşılık olarak siniyorum.

"Baba," diye mırıldandım. "Bana vurdun."

Omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Onun güçlü kucağına sürüklendiğimde irkildim.

"Özür dilerim, tatlım. Kahretsin, özür dilerim." Saçlarımı okşuyor ve başımın tepesini öpüyor.

"Çok fazla içtim ve bunun bana ne yaptığını biliyorsun."

Susturulamayan bir hıçkırık dışarı çıkıyor. Onun pençesinde titriyorum. Sırtımı okşuyor, belli ki beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Neden bu benim hayatım?

En azından bu sefer o değil de bendim.

Ama beni incittiğinde durum değişiyor. Daha

kötü. "Lütfen beni affet" diye yalvarıyor.

"Lütfen." Asla affetmeyeceğim. Onu asla affetmeyeceğim.

"Seni affediyorum," diye yalan söyledim.

"İşte benim iyi kızım. Benim tatlı, tatlı kızım."



Onuncu Bölüm

İzci

Çarşamba

TIK. KENE. KENE.

Annemin hapse girmeden önceki son hediyelerinden biri olan siyah BLVGARI Octo Finissimo iskelet saatimin saniye ibresi sessizce hareket ediyor, saniyeden saniyeye geçerken sadece ufak bir sarsıntı oluyor.

Tik. Kene. Kene.

Kafamın içindeki tik tak sesini tedarik ediyorum. Tıpkı çocukluğumdaki gibi. Antika bir dede saatimiz vardı ve sırf saatin tepesine geldiğinde çıkardığı sesi duymak için oturup tam bir saat boyunca onu izlerdim. Öğleyi ya da gece yarısını gösterdiğinde daha da muhteşem olurdu, sesler sonsuza kadar devam ederdi. Bu duyulabilir, sürekli tik taklar beni rahatlatırdı. Sıcak ve rahatlatıcı.

Tik. Kene. Kene.

Bugünlerde beni rahatlatan ya da ısıtan pek bir şey yok. Çocukken beni tüketeceğinden korktuğum soğuk karanlık, zaman geçtikçe yavaş yavaş içime doğru ilerliyor. Artık onu zar zor dışarıda tutabiliyorum. Eğer kardeşlerimin sürekli yakınlığı olmasaydı, muhtemelen beni bütünüyle yutardı.

Bu düşünceyle içimdeki ürpertiye bastırdım. Kardeşlerimden ayrılmak benim nihai ölümüm olurdu.

Muhtemelen onlardan nefret ettiğimi düşünüyorlar. Daha da kötüsü, onlar için hiçbir şey hissetmediğimi. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Ne kadar karanlık ve çılgınca olursa olsun, kardeşlerim her zaman dünyamın merkezinde yer aldı.

Karanlık ve çılgınlık hafif kalır. Bazen kontrolümü kaybediyorum. Tamamen. Öfkem bir kibrit çöpündeki alev gibi, görünüşte zararsız ve hiç de parlak değil. Ama her zaman patlar. Benzine çarpıyor ve her şeyi tüketene kadar yayılıyor. Hayatımızdaki her şeyi yok etmek için aktif olarak yola çıkmıyorum.

O. Sadece. Olur.

Dün geceki silah buna bir örnekti. Sully ve Sparrow'un benim hakkımda sessizce "bu adam deli" diye konuştuklarını gördüm. Duyabildiğimi unuttular. Üçlü zihinsel iletişimde ben de varım.

Gerçekten Bryant için dövdüğüm bir pislik olduğumu düşünmüştüm. Pislik herif nerede yaşadığımı öğreneceğini ve hiç beklemediğim bir anda kafama sıkacağını söylemişti. Aktif olarak bizi arayanlardan saklandığımız için çok endişelenmemiştim. Yine de sesleri duyduğumda, o omurgasız herifin kardeşlerimden birini suratından vuracağı korkusuna kapıldım.

Kaybettim.

Bir şey olmadığı ortaya çıktı ve şimdi kardeşlerim benim zaten olduğumdan daha da deli am. olduğumu düşünüyorlar.

İçimde büyüyen karanlık, kardeşlerimi korkutacağını düşünüyorsa siktirip gidebilir. Ben onları uzak tutmak için. Yapmak zorundayım.

Telefonum çalışıyor, gerçekliğe tutunmayı başardığım ipi çekiştiriyor ve beni bugüne sürüklüyor. Bulanık karanlık kayboluyor ve arabamın içi netleşiyor. Derin bir nefes alıyorum, yeni deri kokusunun içime işlemesine izin verdikten sonra telefonumu bardak tutucusundan alıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Kardeşlerimle grup mesajı.

Sparrow: Kedin tam bir sürtük, Sull.

Sully: Biliyorum, ama sen de öylesin, yani sanırım ikiniz de ödeştiniz.

Sırtarak kendi fikrimi ekliyorum.

O artık benim kedim.

Sparrow: Cehennemde kedilere izin var mı?

Tam ona siktir olup gitmesini söylemek üzereydim ki çevremde bir hareketlilik gördüm. Telefonumu cebime sokmadan ve aracımdan dışarı kaymadan önce hızlı bir orta parmak emojisiyle yetiniyorum.

Bu sabah kendimi Sparrow gibi hissediyorum; ısmarlama bir Tom Ford takım elbise giymiş ve bir milyon dolar gibi görünüyorum. İstedğim gibi giyinmeyi tercih ederim ama Bryant'ın bize verdiği bu yeni iş her birimizden normalden biraz daha fazlasını gerektiriyor. Artık yumruk, kas ve terör değiliz. Sinsi, sinsi ve manipülatifiz. Yapmayı tercih ettiğim şey bu değil ama işleri ilginç kılıyor.

Beni ona yaklaştırdığından bahsetmiyorum bile. Lanet olası Winston Constantine.

Topallayarak attığım her adımda, cehennemin derinliklerinden doğan lav tsunamisi gibi öfkem daha da artıyor. O adama aileme yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum.

Ama yapamam.

Her açıdan baktım. O çok güçlü. Çok zengin. Sidik yarışı yaptık ve o daha büyük bir aleti olduğunu kanıtladı. Kral kobranın kafasını kesemeyeceğime göre, vurabildiğim yere vuracağım.

Bu durumda, Ty Constantine.

Bryant, Winston'ın Croft Gaming and Entertainment'ı satın almak ya da en azından ortak olmak istediğini söylüyor. Bu da karşılığında Alexander Croft'a hatırı sayılır değerinde bir şey vermek anlamına geliyor: Kuzenini Alexander'ın kızıyla evlendirerek Constantine adını almak. O ailede önemsiz biri olan Ty, Winston için harcanabilir.

Ty, benim için önemli.

Önemsiz gibi görünse de Winston'ı dürtmek için kullanabileceğim bir bıçak.

"Hey," diye sesleniyorum Ty'a otopark asansörüne girerken. "Asansörü tutabilir misin?"

Topallayarak yaklaştığımı görüyor ve kapıların kapanmasını engellemek için bir kolunu dışarı

itior. Dişlerimi sıkarak kaşlarımı gülümsemeye zorluyorum. Ty, Constantine'e özgü bir görünüşe sahip; altın sarısı saçlar, keskin mavi gözler, güçlü bir aura. Yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yine de burada uzun bir oyun oynuyorum.

Surata yumruk atmak bir yıl önce yapabileceğim bir şeydi ama şimdi değil. Winston Constantine tarafından alt edilen o gençten daha zekiyim. Artık ben de lanet bir yılanım.

"Sağ ol dostum," diyorum asansöre binerken.

Bana megawatt gücünde bir gülücük attı, tanıdığım tüm Constantine'lerden çok daha dostça. Zavallı ahmak.

Hayatını mahvedeceğiz ve onun hiçbir fikri yok.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye soruyor, başını yukarı doğru sallayarak en üst katın düğmesine basıyor. Ben de onun bir altındaki katın düğmesine basıyorum.

"Evet. Bu hafta başladım."

"Bir bok yok mu? Ben de."

"Büyük adam için mi çalışıyorsun?"

Bunu itiraf etmekten utanmış gibi yanakları pembeleşiyor. Kibir Constantine'in bir özelliği, yani bu yeni bir şey.

"Ben yüceltilmiş bir stajyerim." Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Muhtemelen senin yaptığın iş kadar havalı değildir."

Alay ediyorum. "Sekizden beşe kadar odamda kalem oynatmaktansa, tepede zengin bir adamın kahve orospusu olmayı tercih ederim."

"Bay Croft'u gölgelemek biraz garip-"

"Bay Croft mu? CEO'daki gibi mi?" Alçak sesle ıslık çaldım. "Şanslı piç."

Başını iki yana sallar. "Hayır, dostum. O kadar şanslı değilim. O sadece... beni sinirlendiriyor.

Dün gece beni evine yemeğe davet etti-"

"CEO'yu mu becerdin?"

Yüzü hafifçe utanmış pembeden mahcup kıpkırmızıya döner. "Ne? Tabii ki hayır. Dostum, ben heteroseksüelim. Beni kızıyla tanıştırdı."

Asansör çalışıyor ve sonra kapılar benim katıma açılıyor. Kapanmalarını engellemek için kapıların önüne geçiyorum. "Ateşli miydi?"

Sırıttıyor. "Ateşli. Utangaç ama cidden ateşli. Ama Bay Croft'la yemeğin kendisi gergindi." Dudaklarının arasından bir iç çekiş geçiyor. "Açıkçası ailemden olmayan biriyle takılmak için can atıyordum. Burada büyümedim ya da burada üniversiteye gitmedim. Kimseyi tanımıyorum. Lanet kuzenlerinizden başka kimseyi tanımamak çok sıkıcı."

Bu adam işi çok kolaylaştırıyor.

"Sana numaramı verebilirim," diye teklif ediyorum sırtarak. "Barlara falan gideriz. Bana bu gergin akşam yemeğinden ve ateşli kızdan bahsedebilirsin. Belki onu da babası olmadan gelmeye davet edebiliriz."

Mavi gözleri parlıyor ve başıyla onaylıyor. "Evet. Bunu isterim." Telefonunu bana doğru itti. "Tak şunu. Pardon, adını duyamadım..."

"Ford. Ford Mann." Ona geri vermeden önce adımı ve numaramı yazıyorum. "Ty Constantine."

"Sıkıcı odama dönsem iyi olacak. Git CEO babanla eğlen."

Bu sefer yüzü kızarmıyor, çünkü ona sadece bok attığımı biliyor. "Sana sonra mesaj atarım. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." Yoldan çekilmeden önce başımı ona doğru eğiyorum. Kapılar kapanıyor ve o da

bir sonraki kata çıkıyor.

Beş dakika kadar bekledikten sonra otoparka geri dönmek için düğmeye bastım. Bryant, Alexander ve Ty'a daha yakın olabilmem için beni şirkete soktu. Alexander da

En üst katta ve kabinlerde çalışan insanlardan uzakta, ulaşabileceğim tek kişi Ty. Beş dakika içinde onunla bir görüşme yapmayı başardım, bu yüzden bugünlük işimin burada bittiğini söyleyebilirim.

Arabama ulaştığımda, Sully'nin beni terslediği gerçek bir fotoğrafı ve ardından Sparrow'un arabasında "Twinkle, Twinkle, Little Star" melodisiyle "siktir git" şarkısını söylediği bir videoyu kaçırdığımı görmek için telefonumu çıkarıyorum. Aptallar.

Karanlığımın beni tüketmesine izin verirsem risk altında olan şey bu. Onları kaybetmek.

Doğduğumuzdan beri birlikteyiz ve kafamın içinde olup biten çılgınca şeyler yüzünden ayrılmak beni öldürür.

Ty Constantine ile tanıştım.

Serçe: Söyle...

Ben: Bir arkadaş için çaresizim. Bir de baktım ki ben müsaitim.

Sully: Sen mi? Bir arkadaş mı?

Bizim oğlanın dün gece Alexander'da yemek yediğini öğrendim. Landry ile tanışmış. Seksi olduğunu söyledi.

Sully: Seksi değil.

Serçe: O iyi.

Lanet yalancılar. Ivy Anderson gibi bir şeyse - lisede hepimizin istediği *ve sahip olduğu* bir kız - o zaman olayları küçümsediklerini biliyorum. Sanki ilgilerini hissedemiyorum. Bazen o kadar belli ediyorlar ki gülünç oluyor.

Ben: Onu bara davet ettim.

Sparrow: Gerçekten kabul etti mi???

Sully beni aramaya çalışıyor ama ben reddediyorum çünkü onunla konuşmak isteseydim onu arardım.

Ben: Evet. Numaralarımızı değiştirdik.

Sully: Onun kıcını tekmeleyemezsin, Scout. Bu iş her zamankinden farklı.

Tanrı aşkına. Sanki bunu zaten bilmiyordum. Gerçekten deli olduğumu düşünüyorlar. Bu beni rahatsız ediyor.

Bana hep çocuk eldivenleriyle davranmandan bıktım usandım Sull.

Sully: Ve hayatlarımızı mahvetmenden bıktım usandım!

Sparrow: Çocuklar... sakın olun.

Sully: Ty ile bir şeyler içmek için buluşabilirim.

Ben: Bebek bakıcılığından sıkıldın mı? Küçük bir kıza özel ders vermek için

uygun olduğumdan emin misin? Sparrow: Aptalca davranıyor, Scout. Ty'ın kıcını

tekmelemeyeceğini biliyoruz. Sully bunu biliyor mu?

Son zamanlarda Sully'nin kışına ne girdi bilmiyorum ama bu beni kızdırmaya başladı.

Sully: Siktir git.

Peki. Madem donuna kadar battın, sen Ty'la bir şeyler içmeye git, ben de bücüre ders vereyim. Gerçi, senin gibi işaret dili öğrenmek için saatlerimi harcamadığımı göz önünde bulundurursak, öğrenilme olasılığımın daha yüksek olduğunu söylemeliyim...

Pes edeceğini biliyorum. Nedense bu operasyondaki rolünü çok seviyor. Bugün postayla ona lanet bir ASL kitabı geldi. Aynı anda iki yerde olamayacağına göre bir seçim yapması gerekecek. Ty ya da kız.

Sully: Her neyse. Constantine ile kafayı bulurken iyi eğlenceler. Onu kazara öldürüp hapse girdiğinde beni arama.

Sparrow: Evet, beni de arama. Polislerle uğraşmaktan daha önemli işlerim var.

Hakaret etmeye devam ediyorlar ama ben artık konuşmamızla ilgilenmiyorum çünkü Bryant arıyor.

"Hey," diye homurdanıyorum, ikinci çalışta cevap veriyorum.

"Ne var ne yok?" "Sana küçük bir bilgi getirdim. Senin takıntın hakkında."

Tüylerim diken diken oldu ve bir hırıltıyı bastırdım. "Ne tür bir istihbarat?"

Kıkırdıyor, derin ve biraz şeytani. "İyi türden. Tarih, yer, saat." "Yasal mı?"

"Onaylandı ve yasal."

"Devam et..." Dişlerimi sıkıyorum, bu bilgi için ne kadar istekli olduğumdan nefret ediyorum. Bryant'ın "istihbaratının" bedeli ağır oluyor. Bana kardeşlerimin bile bilmediği bazı şeyler yaptırdı. Beni ömür boyu hapse attıracak türden şeyler.

"Elbette bir iyiliğe ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyor. "Anlarsın ya. Aile birbiriyle ilgilenir." Aile.

Bu lanet herif.

Kanımdan geliyor olabilir ama o benim ailem değil. Sahip olduğum tek aile, haksız yere bizden alınan annem ve kardeşlerim. Geri kalan herkes benim için önemsiz.

"Elbette," diye mırıldandım. "Neye ihtiyacın var?"

"Bir mülkle ilgilenilmesi gerekiyor. Morellilerin pek çok düşmanı var ve ben onların bir sorun haline gelmeden kesilmesini sağlıyorum."

"Nasıl başa çıkacaksın?" Yalvarıyorum. "Haneye tecavüz mü? Vandalizm mi?" "İkincisi."

"Detaylandır."

"Binalarını yerle bir etmeni istiyorum."

Bu vandalizmden biraz daha fazlası.

"Eğer yakalanırsam..." Sözümü kesiyorum. "İstihbaratın iyi olsa iyi olur."

"Sakın yakalanma. Bak ama dokunma yoksa seni paramparça edecek tek adam Winston olmayacak," diye kestirip attı. "Ve benim istihbaratım bu riske değer."

Bak ama dokunma.

Elbette, amca. En iyi şekilde davranacağım.

"Dinliyorum."

"Winston'ın küçük karısı. Bu hafta sonu Constantine ailesinin bir arkadaşının bebek partisine katılacak."

Ash.

Eski üvey kardeşim.

Arayı kapatmanın zamanı gelmişti.

"Senin pis işlerini yapacağım. Şimdi bana her şeyi anlat." "Aferin oğlum."

Ben onun oğlu değilim, ama bana ihtiyacım olan bilgiyi verdiği sürece bana istediği gibi hitap etmesine izin vereceğim.



On Birinci Bölüm

Serçe

Parmaklarımı sırama vuruyorum, bakışlarım sınıfın kapısına sabitlenmiş. Derimin altında enerji uğulduyor ve nedeninden emin değilim. Belki de bu sabah çok fazla kahve içtim.

Belki de sadece Landry'yi görmek için heyecanlanıyorsunuzdur.

Alaycı bir homurtu duyuyorum ve yanımdaki adam başını bana doğru çeviriyor. Onu görmezden gelerek hedefimin gelmesini beklemeye devam ediyorum.

Onu görmenin heyecanı değil... İşimi yapmaya geri dönmek için heyecanı.

Onunla uğraşmak.

Onu bana, bize aşık et.

Scout, Ty Constantine'in dün gece onun evine gittiğini öğrendi. Alexander Croft hiç vakit kaybetmiyor. Sanırım kızını sadece ülkenin değil, dünyanın en zengin ailelerinden biriyle evlendirmeye çalışmak öncelikler listesinde üst sıralarda yer alıyor.

Aklım arabamın arka koltuğunda onu kirletme fantezilerine kayıyor. Onun şımarık ağzını aletimle sustururdum. Ty zaten hareket halindeyse, yemeklere falan gidiyorsa, o zaman oyunumu geliştirmem gerekir. Genelde bir hatunu yatağa atmak için bu kadar uğraşmam gerekmez.

Rahatsızlık içimde

dalgalanıyor. Landry zor biri.

Küstah, titiz ve biraz da kaba.

Kapı aralığında beliren bir sarışın dikkatimi çekiyor. Bu o. Küçük Landry. Ama bu sabah, daha önceki dikenli hali gitmiş. Ağır makyajlı yüzünün altında gergin, acı çeken bir ifade var. Gözleri ağlamış gibi kan çanağına dönmüş.

İçimdeki kızgınlık bu kez ona karşı değil. Birisi onu ağlatmış. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum - daha yeni tanıştığım bir kızı - ama ediyor.

Dik oturuyorum, çenemi sıkarak onun bana doğru isteyerek ilerleyişini izliyorum. Çantasını masanın üzerine bırakıyor ve oturuyor. Daha fazla gözyaşını engelleme çabası gibi görünen bir oflamadan sonra alt dudaklarını kemirmeye başlıyor, mavi gözleri cevaplarım varmış gibi benimkileri arıyor.

Sadece doğru soruları sor, bebeğim.

"Çamaşırhane." Ona sırtıyorum. "İyi

görünüyorsun." "Chevy. Sen de iyi

görünüyorsun." Pekala.

Bu kızın küstahlığı.

"Görüyorum ki biri uyanmış ve bu sabah şirret hapını almış. Hiç unutmaz mısın?"

"Asla." Yüzünü ekşitiyor ama çenesindeki hafif titremeyi gizleyemiyor. "Dün evimizi aceleyle terk ettin."

Benden değil Sully'den bahsettiğini hatırlayana kadar bir an için şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Bu oyunculuk işi bazen zor oluyor.

"Ev ödevi," diye yalan söyledim. "Neden üzgünsün?"

"Üzgün mü?" Başı sallanıyor ve üst dudağı hafifçe kıvrılıyor. "Ben *üzgün* değilim."

Kaşlarını kaldırıp detay vermesini bekliyorum. Açıklamadı. Yemin ederim zor olmayı seviyor.

"Detaylar için yalvartacak mısın beni, Laundry?"

"Biri sana gerçekten bir şey yaptırabilir mi? Senin öyle biri olduğunu düşünmemiştim." Bir süre beni inceliyor, gözlerinde saygıya benzer bir şey parlıyor.

Bu boku ondan çıkarmam için beni gerçekten zorlayacak. "Hadi. Gidelim," diyorum sandalyemi geriye iterken.

Kaşları birbirine yapıştı. "Ne? Ders başlamak üzere."

"Sanki ikimiz de bugün derse konsantre olacak havadayız. Bir sorun var ve içini dökmen gerekiyor. Biz gidiyoruz."

Elini uzattım ama başını neredeyse şiddetle sallayarak geri çekti. "Kampüsü seninle terk edemem."

Ouch.

"Seni kaçırmayacağım," diye bağırdım. "Sadece sana kahve almak istiyorum." Kıpırdamıyor, ben de bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kampüste."

Dudakları birbirine yapışıyor. Üç saniye kadar düşünüyor ve sonra ayağa kalkıyor. Bu sefer elini uzattığımda tutmama izin veriyor. Sanırım bu ikimizi de şaşırtıyor çünkü gözleri benimkilere kayıyor ve genişliyor.

Ona geri çekilme şansı vermiyorum ve onu da yanıma çekiyorum. Güzel göğüslü bir hatun yanımdan geçerken bana gülümsüyor ama ben karşılık vermiyorum. Ty Constantine'in çabalarını raydan çıkaracaksam, Landry'nin birlikte olmayı tercih edeceği biri olduğundan emin olmalıyım.

Ben.

Karşılaştığım her ateşli kızın göğüslerini kontrol etmek davamda bana yardımcı olmayacak.

Çıkarken profesörümüzün yanından geçtik. Bana sinirli bir şekilde kaşlarını çatıyor ama umurumda değil. Aslında burada lanet bir diploma almaya çalışmıyorum. Landry'nin elini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. Yürürken sessiz, elini elimden çekmeye hiç yeltenmiyor.

Kampüs kafesine vardığımızda "Bize şurada bir yer kap," diyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde hiç telaşlanmadan itaat ediyor. O diğer tüm masa ve sandalyelerden uzaktaki koltuğa yerleşirken ben de kahvelerimizi ve birkaç kek sipariş ediyorum.

Tepsimizle yaklaştığımda "Bu ne?" diye soruyor.

"Karamel macchiato." Ona alaycı bir sırıtış attım. "Her zaman tuzlu olduğun için tatlı bir şey sevebileceğini düşündüm."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarını çekiştiren sevimli gülümsemeyi gizleyemiyor. Not edildi. Bu kız tatlı ikramları ve biraz çapkınca sataşmayı seviyor.

"Dökül, kadın." Yanındaki mindere yerleşiyorum. "Dinliyorum."

Acele etmeden kupasını eline alıyor, buhardan gelen kokuyu içine çekiyor ve yavaşça bir yudum alıyor. Pembe dilinin dışarı fırlayışını ve üst dudağı boyunca iz sürmesini takip ediyorum,

Geride kalan buğulanmış sütü temizliyorum. Ağzım kendi tadım için sulanıyor - kendime itiraf etmekten gerçekten hoşlanmadığım bir şey.

"Pazartesi günkü anlaşman neydi?" diye soruyor, onu gerçekten rahatsız eden şeyi söylemek yerine. "Sen... farklıydın."

Sully'nin kara kara düşünen kışının ne yaptığını ya da söylediğini ancak hayal edebilirim. Bryant'a o kadar içerlemiş ki muhtemelen ona bir sürtük gibi mızımızlanmıştı.

"Herkes senin gibi her zaman güllük gülistanlık değil, Laundry," diye kestirip atıyorum. "Yine de çok golcüsün."

"Tam bir pisliksin." Bana kaşlarını çattı. "Neden seninle buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

Kıza kur yapmak buraya kadarmış.

"İyi," diye kabul ediyorum, keskin bir teslimiyet nefesi veriyorum. "Yorgundum. Stresli ve yorgun olduğumda huysuzlaşıyorum."

Gerçek bu... Sully hakkında. Biz çocukken ya şekerleme yapardı ya da çok kötüydü. Hayatımızın ilk birkaç yılında onun yüzünden on altı dadı değiştirdiğimize eminim.

"Senin de Bronco'n var," diyor. "Neden iki araban var?"

"O bok parçası-" Sözlerimi ısırarak kesiyorum ve avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Arabamın bakımı yapılıyordu, ben de komşumun dandik arabasını ödünç aldım. Başka sorunuz var mı, Dedektif?"

Bana döndü ve çantasına uzandı. Ne oluyor lan? Gidiyor. Çünkü üç saniyeliğine sakın bir adam olamam. Sully'nin mızımız tavırlarından çok önce benim hıyar tavırlarım bunu mahvedecek.

"Hey," diye bağırdım, ayağa kalkmasını engellemek için bileğini kavradım. "Bana bak."

Tabii ki tuzlu, şımarık kız yapmaz. Yanağını kavriyorum ve bana dönene kadar başını yönlendiriyorum. Yüz hatları geriliyor ve yüzünü buruşturuyor. Sanki onu incitmişim gibi. Kaşlarımı çatarak başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum. Tekrar yapıyor. Sanki acı veriyormuş gibi hıçkırıyor.

"Bugün bu yüzden mi süslendin?" Talep ediyorum. "Bir çürüğü örtmek için mi?"

Mavi gözleri çeşitli duygularla parıldıyor ama hiçbirini tam olarak anlayamıyorum. "Süslenmek mi? Bu kulağa çok cinsiyetçi geliyor. Sanki makyaj yapmak-"

"Feminist atıp tutman bekleyebilir. O morluğun nasıl oluştuğunu anlat bana." "Anlatamam."

"Bunu sana biri mi yaptı?"

"Hiçbir şey değildi."

"Belli ki bir şeydi," diye karşılık verdim ona. "Dur tahmin edeyim. Bir kapıya çarptın."

"Siktir git, Ford!"

Gitme çabaları nafile. Kolunu sıkıca kavrayıp onu yanıma kilitlememle olmaz.

Ben onu serbest bırakmaya karar verene kadar benim geçici tutsağım. Sikim titriyor.

Zamanı değil, pislik.

Alev alev yanan maviliklerine bakarken yanağını hafifçe okşuyorum. Landry'nin kafasının içinde olup biten çok şey var. Keşke zihnine erişebilseydim, böylece her şeyi parçalara ayırabilir ve onu neyin harekete geçirdiğini keşfedebilirdim. Onu üzen şeyleri. Onu heyecanlandıran şeyleri.

Böylece bundan faydalanabilirim elbette.

"Duvar olsa iyi olur, Laundry." Dudaklarımı çürüğün üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü eğer bir

insan olduğunu öğrenirsem, işler onlar için çok ama çok kötü gider."

Nefesi kesilir ve hareketsiz kalır. "Sen benim erkek arkadaşım değilsin, Chevy." "Henüz." Geri çekiliyorum ve ona göz kırpıyorum. "*Henüz erkek* arkadaşın değil."

Gözlerini devirirken ağır boyalı kirpikleri önümde dalgalanıyor. Umutsuzca saklamaya çalıştığı gülümsemesini kaçırmıyorum. Tuzlu kız merkezde tatlı.

Bu da bana neden birinin ona zarar verdiğini merak ettiriyor. İhtiyacım olan tek cevap onun cevapsızlığı. Biri ona bu çürüğü vermiş ve o da bir şey söylemeye korkuyor. Soyadı ve mali durumu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı.

On sekiz yaşında.

Babası olsaydı, çekip gidebilirdi. Peki o zaman kim? Arkadaşı mı, erkek arkadaşı mı? Başka bir aile üyesi mi? Ty mı?

Ty Constantine'in birlikte çıktıkları ilk akşam yemeğinde sevgilisine vurduğuna inanmakta zorlanıyorum. İçgüdülerim babayı işaret ediyor, ama bu hikayede bazı parçaları kaçıyorum - açıkça kaçmaya kararlı olduğu bir hikaye.

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye mırıldanıyor. "Başka bir şey. Lütfen."

Elimi bileğinden kaydırarak onun eline doğru kaydırıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. Tüm vücudu gevşiyor, konuşmamızın gerginliği eriyip gidiyor.

Ve iyi bir erkek arkadaş özentisi gibi, bunu görmezden geldim. Tüm ders saatini hafif şeyler konuşarak ve harika restoranları, filmleri ve diğer bir sürü şeyi tartışarak geçirdik. Bir kez bile yüzündeki morluğa geri dönmedik. Ama ben unutmadım. Tuvalete gitmek için izin istediği anda telefonumu kapıp kardeşlerime mesaj atıyorum.

Landry'e kimin vurduğunu bul.

Muhtemelen Scout'u bu işe karıştırmak iyi bir fikir değil ama cevap istiyorum - Landry'nin ne pahasına olursa olsun kaçındığı cevaplar.

Benim işim onun işinin her köşesine burnumu sokmak. Hayatını mahvetmek de, ama görünen o ki kendi başına gayet iyi bir iş çıkarıyor.



On İkinci Bölüm

Sully

DELLA yine o işareti yapıyor - açıkça bilmediğim bir işaret. Gözleri muziplikle parlıyor ve düşmanca bir sırıtış sevimli, kız gibi ifadesini çok daha uğursuz bir şeye dönüştürüyor.

Yemin ederim, bu çocuk şeytan.

Onun alaylarını görmezden gelerek telefonumu çıkardım ve ASL dilinde hakaret avına çıktım.

Çok şaşırtıcı değil

-çünkü bizim dünyamız böyle- bilgi içeren bir sürü bağlantı ve bir YouTube videosu buluyorum. Bana aptal dediğini öğrenmem beş dakika kadar sürdü.

"Kukla mı?" İşareti taklit ederek ona cevap veriyorum.

Gülümsemesi muzaffer ve başını sallıyor. Sonra da "Sen" diye imzalıyor.

Velet kelimesini nasıl işaret edeceğimi öğreniyorum ve yanlış anlamaması için telaffuz ederek söylemeye özen gösteriyorum. Bir kez daha yemin ederim ki üçümüz arasında en zor işi ben yapıyorum. Sparrow üniversite öğrencisiymiş gibi davranıyor, Scout da Scout'un yaptığı her şeyi yapıyor.

Bu arada ben de burada yeni bir dil öğrenmek zorundayım. Ve bir canavara bakıcılık yapıyorum.

Söz konusu canavar bana ışınlar saçıyor ve yanıp sönen bir şeyi işaret ediyor. Sonra işaret ediyor, *kedi*.

Eğer Della şeytansa, Heathen da onun maskotu. İkisi de dibine kadar çürümüş. Ve benim aptal kığım bir şekilde bu lanet kediye her seferinde yanımda getirmeye zorlandı çünkü *kedi çocuklar için iyi*.

Tanrı aşkına.

"Odaklan evlat," diye bağırdım. "Öğreniyor olman gerekiyor."

Kıkırdıyor ve bana tekrar o işareti yapmadan önce başını sallıyor. Bu sefer ne anlama geldiğini biliyorum.

Kukla.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyorsun değil mi?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Della'nın burnu kırılıyor, yüz hatlarında şaşkınlık dans ediyor. Neden burada olduğumu hatırlattı. Dudak okuma becerisini geliştirmeye çalışmak için. Bu işte gerçekten berbatım. Bu çocuğun babasına ne yaptığımı bilmediğimi söylemesi an meselesi.

Ve bu aptal işin sadece bir kısmı. Hala bir şekilde Bryant için bilgi bulmam gerekiyor. Benden ne yapmamı bekliyor bilmiyorum. Adamın ofisine gizlice girip dosyalara bakmamı mı? O konuda iyi şanslar. O izin vermedikçe kimse oraya giremez. Konuşmalarını mı gözetleyeceğim? Hangi

iskeletlerin saklandığını görmek için kilitli kapıları mı açayım? Bu süper hafiyelik olayından rahatlıkla kaçınıyorum. Bryant hiçbir zaman emin olamayacak.

"Ciddi ol," diyorum sert bir tonda, ağzımla net hareketler yaptığımdan emin olarak. "Odaklan."

Parmağını ön koluma saplıyor ve Heathen'in bu öğleden sonra onu seyahat kulübesine sokmaya çalışırken parçaladığı yerlerden birine çiviliyor. Şeytani küçük kıza ters ters bakıyorum. Yüzündeki sevinç bana Scout'un biz küçükken birine eziyet ettiği zamanki halini hatırlatıyor.

Sapkın psikopatlar.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor kapı aralığından bir ses.

Kafamı kaldırdığımda Landry'nin yavaşça odaya girdiğini görüyorum. Yüzünde daha önce görmediğim yumuşak bir ifade var. Pencerelerden içeri süzülen ve kremsi yüz hatlarını örten güneşle birlikte neredeyse melek gibi görünüyor. Saçları parıldıyor, her bir ışık huzmesini yakalayıp bana geri yansıtıyor.

Landry'e kimin vurduğunu bul.

Sparrow'un önceki mesajı aklıma kazınıyor. Landry gibi görünen birinin canını ne tür bir sık yakar? Kusursuz ve masum. Ama yaptılar ve makyaj katmanlarının altına gizlenmiş hafif mavimsi morluklar bunu kanıtlıyor.

Ama bunu kim yapar ki?

Babası hakkında her şeyi araştırdım ve okudum. Tipik kibirli zengin bir adam, ama ondan çocuk istismarcısı izlenimi almadım.

Çocuk mu?

Landry çocuk değil.

Belki de Bryant'ın ortaya çıkarmamı istediği kirli sır budur. Kızlardan bilgi almaya çalışabilirim. Dikkatli olmak zorundayım. Bu adamın odaları dinleyip dinlemediğini bilmiyorum. Muhtemelen paranoyakça davranıyorum ama aniden tüylerim diken diken oldu.

Landry, Della'ya bir şeyler imzalıyor. Hızlı konuşmaya ayak uyduramadığım için tüm konuşmalarını kaçırıyorum. Sonunda Landry gülüyor, sesi neredeyse şaşırmış gibi.

"Ne?" Homurdanıyorum.

"Hiçbir şey." Landry'nin cildi kızarır. "Sadece bunu beklemiyordum." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neyi beklemiyordun?"

"Della'nın senden hoşlanması için."

"Vay canına. Teşekkürler tatlım. Egomu okşadın."

Başını yana eğiyor, altın sarısı saç telleri hâlâ pembe olan boynunun üzerinden kayıyor. İçimden saçlarını kenara itmek ve başparmağımı oradaki nabız gibi atan damarın üzerinde gezdirmek geliyor.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diyor ve dudağının iç köşesini dişlemek için duraklıyor. "Tam bir sürtük gibi davrandım."

Sparrow onun bir sürtük olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi. Aslında, ona kimin vurduğunu bulmamızı istemesi dışında hiçbir şey söylemedi. Onun boktan istihbaratına güvenemeyeceğime göre bu işin aslını öğrenmek bana kalmış gibi görünüyor. En azından işimin eskisinden biraz daha fazla amacı var. Bu arkasında durabileceğim bir şey, çünkü lanet olsun, o pisliğin ona vurmasını istemiyorum. Ne pahasına olursa olsun bana güvenmesini sağlayacağım.

Tüm sırlarını bana fısıldadığını düşününce sikim kalkıyor. Tek yapmam gereken ağzımı amına götürmek. O noktada ondan her şeyi alabileceğimi garanti edebilirim. Dilim benim en iyi varlığım.

"Ford?"

"Sorun değil." Della'ya bakıyorum. "Atıştırma zamanı mı?"

Başını sallayıp odadan fırlıyor, belli ki dersimizden ayrılmaya hevesli. Bakışlarımı Landry'ye çevirdiğimde, gözleri araştırmacı ve meraklı.

"Ne?"

"Senden gerçekten hoşlanıyor." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sadece şaşırdım, hepsi bu." "Beni sadece kedim için kullanıyor."

Landry'nin gülümsemesi büyüyor ve kendimi ona sabitlenmiş buluyorum. Odadaki en ilginç şey onun ağzı. Pembe, tatlı ve öpüşmek için yapılmış dudaklar.

"Belki," diyor şehre bakan pencereye doğru yürürken, "ama en azından öğreniyor."

Öğrenmek mi?

Nasıl şımarık olunur, elbette. Ama benden bir şey öğrenmek? Çok zor. Sözlerine karşı alaycı bir tavır takındım. "Seni izliyordu ve deniyordu." Landry omzunun üzerinden bana baktı. "Bu onun için yeni bir şey.

Çoğu zaman çok inatçıdır."

"Bunu nereden çıkardığını merak ediyorum," diye söylendim.

"Aile özelliği. Dürüstlükten geliyor." Omuzları gerilirken sesindeki mizah kayboluyor. "Burada seninle yalnız kalmamalıyım."

Kendime engel olamayarak ona doğru ilerliyorum. Landry Croft bizim hedefimiz - amcamızı mutlu etmek için uğraşmamız gereken kız. Bu her zamanki işlerimizden biri gibi hissettirmeli. Soğuk. Sıkıcı. Tekrarlayıcı.

Öyle değil.

Güneşin içeri girip onun melek formunu örtmesi gibi, ben de ısınıyorum. Sıcaklık tenimden kemiklerime sızıyor ve son bir yıldır buz gibi olan soğuk yanlarımı eritiyor. İşimizin ona kur yapmak ve "görücü usulü evliliği" ile onu yoldan çıkarmak olmasına minnettarım çünkü bencilce arzularıma teslim olabilirim. Bunu yapabilirim.

Ellerim kalçalarını bulduğu anda nefesi kesiliyor. Vücudunda bir titreme oluyor ama sonra tüm kaslarını sıkıyor ve hareketsiz kalıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi nefes nefese ve şaşkın. "Sana dokunuyorum."

"Yapmamalısın." Bir ürperti daha. "Ciddiyim."

Elleri benimkileri örtmek için hareket ediyor, ama onları kalçalarından çekmek yerine benimkilerin üzerine koyuyor. Bunu izin olarak kabul edip eğiliyor ve burnumu boynunun kenarındaki saçlarına gömüyorum. Tırnaklarını ellerimin etine geçiriyor. Yine de elimden kurtulmuyor.

"Kader aksini söylüyor." Kelimeleri kulağının dibinde mırıldanıyorum. "Aynı sınıflardayız ve ben kız kardeşine özel ders vermek için işe alındım. Kaderi gerçekten görmezden gelebilir miyiz?"

"Ford..."

Dudaklarındaki isim -sahte olan- kanımı donduruyor. Onu yönlendiriyor olmamız biraz boktan bir durum. Sparrow ve Scout suçluluk duygusunu görmezden gelebilirken, ben daha zor zamanlar geçiriyorum.

"Atıştırmaya zamanı ne kadar sürüyor?" Başparmaklarımdan gömleğinin eteklerinin altında dokunulması gereken ipeksi bir ten bulmasına izin vererek soruyorum.

"Eğer izin verirsen sonsuza kadar. Bu sınıftan ayrılmak için her türlü bahaneyi arıyor." "Yani zamanımız var..."

"Ne için zaman?"

Elimi gömleğinin altından geçirip karnını hafifçe okşuyorum. "Bu."

"Ford, yapamayız."

Bu sözleri söylerkenki işkence dolu hali, sınıfın kapısını kilitlemek ve bunu kesinlikle yapabileceğimizi ona kanıtlamak istememe neden oluyor.

"Neden olmasın, tatlım?" Saçlarını okşayarak mırıldanıyorum.

Bana karşı eriyor, başını omzuna yaslıyor ve boynunu bana doğru uzatıyor. Boştaki elimle saçlarını süpürüyorum ve sonra dudaklarımı güneşin ısıttığı tenine bastırıyorum. Elimi gömleğinin altından yukarıya, daha yukarıya, daha yukarıya kaydırduğımda nefes alış veriş hızla, sıkı pantolonlarla geliyor. Sanırım parmak uçlarım göğüslerinden birinin alt tarafını okşadığında nefesi tamamen kesiliyor.

O kadar duyarlı ve muhtaç ki.

Bu kıza yapabileceğim şeyler. Bir sürü şey.

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum. Boynunu öpüyorum, bu kez bir gagalamadan daha fazlasını yapıyorum, teninin tatlılığını tadıyorum. "Senin de beni istediğini biliyorum."

İtiraz etmiyor. O kadar masumca değil, kıcını kotumun içinde zorlanan sikime sürüyor. Landry onu çok iyi hissettirmem için can atıyor. Ve ben de yapacağım. Fırsatını bulduğumda onu çırılçıplak soyacağım, kalçalarını ayıracağım ve bir daha asla inemeyeceği bir zirveye çıkana kadar amıyla ziyafet çekeceğim.

"Senden hoşlanıyorum tatlım," diye mırıldanıyorum, nefesim boynunda sıcak. "Ve sen de benden hoşlanıyorsun. Aramızdaki bu şey kaçınılmaz. Seni sınıfta gördüğüm an kaçınılmazdı."

Bu sözler ağızından çıktıktan sonra sutyeninin üzerinden göğsünü avuçluyor ve boynunu emiyorum. İçinden ateşli bir inilti çıkıyor. Bu kadını tüketme ihtiyacıyla içimde bir ateş yakıyor - onu sıkıştırmak, tatlı noktalarını yalamak ve ikimiz de doyana kadar sikimi tekrar tekrar içine sokmak.

Boynunu daha sert emiyorum, onu işaretleme dürtüsü görmezden gelemeyeceğim aptalca bir ihtiyaç. İnliyor ve sesi biraz protestoya benziyor.

Yakınlardaki bir kapı kapandı ve Landry kollarımın arasında donakaldı. Nefesinin altında küfrediyor ve sonra kollarımdan kurtulup bana doğru dönüyor. Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, onu daha fazla tatmak için sabırsızlanıyorum. Mavi gözleri o anı takip ediyor, kesinlikle benim gözlerime yansıyan şehvetle yanıyor.

"Babam evde," diye mırıldanıyor, aramıza mesafe koyarken neredeyse tökezliyor. "O evde ve sen burada olamazsın."

Sözleriyle eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Burada olmak için para alıyorum." Kot pantolonumun içindeki tombulluğumu düzeltirken pembeleşmesine sırtmaktan kendimi alamıyorum. "Seni utandırıyor muyum?"

Yüz hatları sertleşiyor ve sesi tizleşiyor. "Bu bir şaka değil, aptal. O... Sen sadece anlamıyorsun." Panik, gözlerini kapıya doğru çevirmesine ve vücudunun titremesine neden oluyor.

Bakışlarını kapı aralığına kadar takip ediyorum. İçeri bir adam girer girmez odanın sıcaklığı çekiliyor. Kemiklerime kadar işleyen bir ürperti içime doğru ilerliyor. Landry'nin ürperişine bakılırsa, onun da bunu hissettiğini söyleyebilirim.

Pahalı takım elbiseli tipik bir zengin hıyarı. Kibri boğucu. Sanki ona bir kez bakıp ayaklarına kapanmam gerekiyormuş gibi. Böyle pisliklere katlanamıyorum. Tanrı gibi davranıyorlar.

Bana Winston Constantine'i hatırlattı.

İçimdeki ürperti çabucak benzine dönüşüyor. Kibriti çakıyorum, nefretin yakıcılığını ayak

parmaklarıma kadar hissediyorum ve adamın karşısına geçip ondan korkmadığımı gösteriyorum. Umarım yüz ifadem kıcıını tekmelemeyi tercih ettiğimi gösterir.

"Landry, tatlım. Bu kim?" Bana ters ters bakıyor ama kızıyla soğuk, kesik bir ses tonuyla konuşuyor. "Dedim ki-"

"Ford Mann. Della'nın öğretmeni." Landry bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra onun başka birine dönüştüğünü izliyorum; asil ve kendinden emin birine. Cesur ve hiç de ürkek olmayan birine. "Şimdiden çok şey öğrendi baba. Ben de tam Bay Mann ile onun gelişimini konuşuyordum." İçimden gülmek geliyor, çünkü dudaklarım hiçbir şeyi tartışmıyordu. Tadına bakıyor ve keşfediyordum.

Parmaklarım dantelli sütyeninin tenimde bıraktığı hisle hâlâ karıncalanıyor.

"Özel öğretmeni," diye papağan gibi tekrarlıyor Alexander, sert bakışları beni tepeden tırnağa değerlendiriyor. "Hmm." Landry kıkırdıyor -kız gibi ve tatlı. Bu ne lan?

"Della çabuk öğreniyor," diyorum, Sparrow'un insanlar üzerinde sayısız kez kullandığını gördüğüm cazibemi kullanarak. "Beni çok şaşırttı."

"Nerede bu çalışkan çocuk?" İskender gözlerini kızından ayırmadan sorar.

Landry, hakkını yemeyelim, onun öfkeli ses tonu karşısında bocalamıyor. Gülümsemesi genişliyor ve babasına sanki aya asılmış gibi bakıyor. Yine... Ne oluyor lan? Landry cevap vermeden söz konusu çocuk, Sandra'nın arkasından kaşlarını çatarak odaya giriyor.

"Bay Croft," diyor Sandra, yüzünde kibar bir gülümsemeyle. "Sizi ofisten bu kadar erken görmek ne güzel.

Sana bir içki getireyim mi?"

Bu kadınların bu adam için yaptıkları gösteri mide bulandırıcı.

Landry babasının dirseğinden tutarak, "Senin için alabilirim," diyor. "Ayrıca, bazı parti fikirlerini sana danışmak istedim. Gel hadi. Derslerini bitirmeleri için onları yalnız bırakalım."

Alexander kızının onu odadan çıkarmasına izin vermeden önce bir süre daha bana bakıyor.

Sandra peşlerinden koşuyor, belli ki çocuğu tekrar benim üzerime atmaya hevesli. Della arkalarından ters ters bakıyor.

Omzuna dokunuyorum ve "Aptal" demeden önce bana bakmasını bekliyorum.

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra da "*aptal*" diye karşılık veriyor. En azından Della ve benim ortak bir düşmanımız var. Adamı neden sevmediğimi biliyorum, ama onu? Bunu çözeceğim. Telefonumu çıkarıp kardeşlerime kısa bir mesaj gönderiyorum.

Babasında bir sorun var. Tam bir pislik. Çocuk ondan hoşlanmıyor.

Sparrow: Landry'ye vurduğunu mu düşünüyorsun?

İzci: Bana çok açık görünüyor.

Ben: Bilmiyorum. Öğrenmemiz gerek. Beni okuldan tanıdığını söylemedi.

Sparrow: Çünkü seni okuldan tanımıyor.

Ben: Siktir git. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ford. Ford'u sınıftan tanıdığından bahsetmedi.

Scout: Babasının kızının sırları vardır.

Evet, var. Ve her birini ortaya çıkaracağız. Çünkü bu bizim işimiz, insanların hayatlarına karışıp her şeyi mahvetmek. Bunda da gerçekten iyiyiz.



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Landry

Uzaklara.

UZAKLARA. UZAKLARA.

Babamı Della'nın sınıfından çıkarıp oturma odasındaki bara götürürken aklımdan geçen tek şey buydu. Alışkanlıkla, kaçış noktam olan panoramik pencerelerden dışarı baktım, ama onun uğursuz yansıması dikkatimi tekrar barın üstüne çekmeme neden oldu. Gözlerimdeki çaresizliği görmesini istemiyorum. Akılsız konuşmalarım sahte görünüyor ve sinirden biraz tizleşiyor ama babam fark etmemiş gibi görünüyor. Ona bir kadeh şarap doldururken dikkatle beni izliyor. Ellerimin titremesine engel olamıyorum, neredeyse şarabı etrafa saçacaktım. Derin bir nefes çekerek hızlanan kalbimi yavaşlatmaya ve rahatlamaya çalışıyorum.

Ty'ın samimiyetine korkunç tepki verdi. Della'nın öğretmeninin elini gömleğime soktuğunu bilseydi ne yapacağını hayal edebiliyorum.

Isı cildimin üzerinde kıpkırmızı bir yol açıyor. Çabucak babama bardağını uzattım ve konuyu diğer odadaki adamdan başka bir şeye çevirmeye çalıştım.

Bana dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum. Boynumu öpmesine. Kendi evimde tehlikeli bir oyun oynadığıma. Çok pervasız ve aptalca. Ford Mann savunmamı kolayca yıkıyor. Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu.

"Sence ne olacaksın?" Babam dikkatimi Ford'u düşünmekten ona çekerek soruyor. "Karar verdin mi?"

"Della benim Kırmızı Başlıklı Kız olmamı istiyor ve o da Büyük Kötü Kurt olmak istiyor." "Kırmızının içinde çok güzel görünüyorsun, tatlım. Della da oldukça vahşi olabiliyor."

Şakasına gülüyorum. Doğru olmasına ve muhtemelen hakaret olarak söylenmiş olmasına rağmen, neredeyse sevgiyle söylüyor. Bunu ona karşı zalimliğine her zaman tercih ederim.

"Yine tüm şehri mi davet ediyorsun?" Ona takılıyorum ve gerçek bir gülümseme kazanıyorum. "Geçen sefer herkesi içeri aldığına eminim."

Babam kıkırdar. "O hatadan ders aldım. Çok fazla tur yapmak zorunda kaldığım için eğlenemedim. Bu kez asistanımdan doğum günü partim için özel, samimi bir isim listesine davetiye göndermesini istedim. Elbette hepsi nüfuzlu insanlar. Oldukça az sayıda Konstantin var."

Gerginlik her bir kasımı geriyor. Bana nasıl vurduğunu düşünmeden edemiyorum. Hepsi Ty ile gevezelik ettiğim içindi. Bu tekrar olacak mı? İki farklı insan olmamı istiyor gibi hissediyorum.

İki farklı insan.

Ford gibi. Bunu nasıl açıp kapattığını merak ediyorum çünkü bu öğleden sonra okuldakinden

tamamen farklı biriydi.

Belki onun sırları da benimkiler gibidir. Acı vericidir. Yutması zor. Açıkçası, aşağılayıcı.

Onunla gizlice kaçmak, yakınına sokulmak ve dünyasındaki karanlık gölgeler hakkında her şeyi bana anlatması için yalvarmak istiyorum. O zaman kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

Ford'da kesinlikle görüldüğünden daha fazlası var.

"Hey," diye mırıldanıyor babam, bardağını barın üstüne bırakırken. "Benimle yürü."

Eli sırtımın alt kısmına doğru kayıyor ve beni oturma odasından balkona açılan sürgülü cam kapiya doğru yönlendiriyor. Dışarı çıkıyoruz ve beni her zaman boğan bunaltıcı hava bir anlığına esintiyle dağılıyor. Bugün hava oldukça rüzgarlı ama en azından ılık. Bir an için güneş ışığının tadını çıkarıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve soğuğu kovmak için üzerimden geçmesine izin veriyorum.

"Ben berbat bir babayım." Sesi çatlıyor, nadir görülen bir kırılganlık gösteriyor. "Dün gece... Sarhoştum." Sarhoş.

Kendimi sabitlemek için parmaklıklara tutundum. Gözlerimi açtım ve dişlerimi sıktım. Sarhoşken yaptığı şeyler affedilemez.

"Landry, özür dilerim. Sana vurmak istememiştim." İçimi bıçak gibi kesen acılı bir ses çıkardı. "Annen çok içtiğinde nasıl bir piç olduğumu bilseydi, peşimi bırakmaz ve beni bu balkondan aşağı iterdi."

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"Hayır. İyi değil." Omuzlarımı kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Sen benim kızımsın. Benim güzel, zeki, mükemmel kızım. Yaptığım yanlıştı. Seni incittim ve bu yüzden hastayım."

"Seni kızdırmak istememiştim."

Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor ama başka tarafa bakmıyor. Yaptığı şeyle yüzleşmesine sevindim. Yanağımı inceliyor, morluklar kat kat makyajın altında iyice örtülmüş.

"Beni kızdırmadın," diye mırıldanıyor, kaşları çatılıyor. "Sadece... Küçük kızımın büyüüp bir kadına dönüşmesini izlemek çok zor. Seni Ty Constantine ile görmek -o kadar mutlu ve kaygısız-sanki benden alınıyormuşsun gibi hissettirdi. Sen hep benimdi. Ve şimdi..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona şiddetle. Della'yı asla yalnız bırakmayacağım.

Yüz ifadesi yumuşuyor. Beni alnımdan öpüyor. "Bir gün olacaksın. Ty kötü bir adam değil. Aslında ondan hoşlanıyorum. Soyadı, önündeki parlak gelecek ve sana olan aşkı göz önüne alındığında, seninle çıkmaya layık olduğunu düşünüyorum."

"Ama, baba-"

"O iyi bir adam, tatlım. Sen iyi birini hak ediyorsun."

Başımı salladım ve ona gülümsedim.

"Affedildim mi?"

"Tabii ki." Bakışlarımı kravatının sıkı düğümüne indiriyorum. "Üzgündüm ama iyi olacağım." "İşte benim iyi kızım."

Telefonu çalıyor, neyse ki beni bu konuşmanın devamından kurtarıyor. Telefona cevap vermeden önce bana özür dileyen bir gülümseme atıyor ve beni balkonda yalnız bırakıyor. Düşüncelerim babaminkilerden hızla uzaklaşıyor ve kız kardeşime ders veren adama geri dönüyor.

Ford.

Dudakları boynumda çok sıcaktı. Tenimi emdiğinde neredeyse onun içinde eriyecektim. Boynumda bir morluk kalıp kalmayacağını merak ederek içime bir heyecan yayıldı. Makyajla saklanacak bir morluk daha. Ama bu, en azından, almaktan hoşlandığım bir şeydi.

Tanrım, bu çok büyük bir sorun. Ford çok büyük bir sorun.

Kibirli bir hıyar gibi davrandığında, onu kol mesafesinde tutmak kolaydı. Ama bugün okuldayken ve az önce yalnız kaldığımızda onun kollarından hiç ayrılmak istemedim. Kendimi kollarına atmak ve onun gücüyle teselli bulmak istedim.

Bu Della'nın hikaye kitaplarından biri değil.

Bu benim hayatım. Beni hapishane kulemden kurtaracak kahraman bir prens yok. Kahraman benim ve kötü kral ikimizin de kellesini almadan önce küçük prensesi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.

İçeri giriyorum ve babamın sesini takip ediyorum. Ofisinde konuşmaya kilitlenmişti. Sandra mutfakta, mutfak personeliyle bir toplantı yapıyor. Ford'la bir dakika daha geçirebileceğimi düşünerek bu fırsatı değerlendiriyorum.

Della sınıftan dışarı fırladı, neredeyse bana çarpıyordu. Sırıttıyor - oldukça kurtça ekleyebilirim -Sonra da koridordan geçip odasına gitti. Sınıfa baktığımda Ford'u tek dizinin üzerinde, Della'nın bana bahsettiği kedisini evcil hayvan taşıyıcısına sokmaya çalışırken buluyorum. Onu kilitlemeyi başarmadan önce yaratığa birkaç kez küfrediyor.

Ford bana sırıtarak, "Heathen acımasız bir sürtük," dedi. "İstersen sende kalabilir."

"Satmak için iyi bir yol," diye takılıyorum.

Ayağa kalkıyor ve taşıyıcıyı yerde bırakıyor. Cesaretimi kaybetmeden önce ona doğru koşuyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde durarak başımı yukarı kaldırıyorum ve yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Geri çekilmeye başlıyorum ama güçlü kolu etrafımda dolanıyor ve beni sert göğsüne çekiyor.

"Bu ne içindi?" diye gürlüyor, kapüşonlu gözleri içimi yakıyor. "Sana teşekkür etmek için. Della'ya bu kadar iyi davrandığın için."

"Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için ne yapmam gerekiyor?"

Bir erkekten hoşlanmak ve karşılığında hoşlanmak böyle bir şey mi? Flört konusunda o kadar tecrübesizim ki komik bile değil. Bana bakışı ve bana dokunuşu, sanki zaten onunmuşum gibi, dikkatimi dağıtıyor. Tüm sıkıntılarımı ve stresimi unutmak istiyorum.

"Öyle değil," diye yalan söylüyorum, sesim muhtaç bir fısıltıya dönüşüyor.

"Değil mi?" Sırıttıyor, yalanlarımla eğlendiği belli. "Yani aramızdaki şey ne? Sadece arkadaş mıyız?"

Konu erkek arkadaşlara geldiğinde ciddi anlamda eksik olmamın yanı sıra, arkadaş konusunda da daha iyi değilim. Tabii ki savunmamı aşıp içeri giren ilk erkeğe aşık olurdum.

"Evet, sadece arkadaşsınız. Bunu Pazartesi günü zaten belirlemiştik." Yutkunuyorum ve omuz silkiyorum. "Bir kadınla nasıl sadece arkadaş olunacağını biliyor musun ki?"

"Hayır."

Ağzından çıkan kelimeyi bana doğru kovalıyor ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde. İlk başta yumuşak ve nazik. Bunun tatlılığı ve şaşkınlığı karşısında iç çekiyorum. İçinden bir inilti yükseliyor ve bu fırsatı değerlendirerek dilini ağzımın içine sokuyor. Tadı karamel gibi, şu anda gözleri o zengin açık kahverengi tonunda olduğu için bu uygun. Onu yutmak istiyorum. Gömleğine yapışarak onu daha da yakınımaya çekiyorum, onu daha uzun, daha derin, daha sert öpmek istiyorum.

Nefesimizi tutacak kadar geri çekildiğimizde dişleri alt dudağımı buluyor. Şok olmuş bir nefes çekiyorum ve o da bunu gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla takip ediyor. Sonra ağzını tekrar benimkine dayıyor, dudaklarıma ve diline sahip oluyor.

İyi
hissettiriyor.

Gerçekten

iyi.

Tatmak ve keşfetmek için.

Öpücükleri sahiplenici olmaktan öte. Öylesine tutkuyla dolular ki. Sanki onun düşüncelerini duyabiliyorum ve usta dilinin benimkinin üzerindeki her darbesinde arzusunu hissedebiliyorum.

Koridorda Sandra'yı çağıran babamın sesi havayı bozuyor. Ford'un tutuşuyla sarsılıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Saçlarımı düzeltip dudaklarımı yalayarak, böylesine ruhumu çalan bir öpücükten sonra kendimi düzeltmeye çalışıyorum.

Bu neredeyse imkansız.

Şakacı sırtışırlar ve alaycı sırtışırlar geride kaldı.

Ford beni izliyor, kaşları çatık, yüz hatları değişiyor. Sanki beni çözemiormuş gibi. Karamel gözlerindeki açlık, aklından neler geçtiğini anlamayı oldukça kolaylaştırıyor. Ağzıma bir kez daha sahip olmak istiyor. Hislerimiz karşılıklı.

Ama yapamam.

Babam sinsi sinsi dolaşırken olmaz.

"Bunu yapmamalıydık," diye fısıldıyorum, bunu söylerken ona bakamıyorum. "Babam-"

"Yaptık ama. Bitti, tatlım." Bana göz kırpmıyor. "Ve yine olacak.

Yakında."

"Ford."

"Landry." Hınzırca sırtıyor. "Bunun için üzgün değilim." Ben de üzgün değilim.

Göğsümdeki çırpınma ve dudaklarımı çekiştiren aptal gülümseme ihtiyacım olan tüm kanıtlar.

Üzgün değilim ve bu bir sorun.

Belki o bize yardım edebilir.

Umut kalbimin etrafını sarıyor ve onu sıkıyor. Belki de yapabilir.



Bölüm On Dört

Serçe

Kıpırdamadan oturamıyorum, pencere duvarının önünde bir ileri bir geri yürürken oturma odamızdaki halıda bir delik açıyorum. Hatta biraz enerji atmam gerektiği için daha önce üç banyoyu da fırçaladım. Bütün gün böyleydim. Landry'yi gördüğümünden beri. Temizlik ve volta atma. Yüzünde kocaman bir çürük olması kanıma dokunuyor. Dahası, birini koruyor olması beni sinirlendiriyor.

Bütün parmaklar babasını gösteriyor.

Daha 18 yaşında. Neden buna katlanıyor ki? Aile serveti onun için gerçekten buna değer mi?

Annemi tekrar yanımıza alabilseydim, bana ne kadar acı verirse versin takım elbiselerden ve arabalardan vazgeçerdim. Bunlar benim için sadece para ve eşya -zaman yavaş yavaş akıp giderken beni eğlendirecek bir şey.

Landry'nin belli ki sebepleri var, ama nedir onlar?

Resmin bir kısmını kaçıyorum ve bu beni deli ediyor. Eğer Sully bu öğleden sonra ondan daha fazla bilgi alamazsa, onun işini de ben üstlenmek zorunda kalacağım. Onun kalbi bu işte değil.

Onu daha çok görmek istediğimden değil. Hayır.

"Düşüncelerini duyabiliyorum," diyor Scout kanepeye yayıldığı yerden, televizyon kumandası çıplak göğsünün üzerinde dururken. "Çok gürültülü, küçük kardeşim."

Kıçımın kenarı.

İkimiz de onu yumruk yumruğa dövüşte yenebileceğimi biliyoruz. Yıllar boyunca birçok kez kanıtlandı. O deli gibi, ama ben acımasız ve durdurulamazım.

"Sadece düşünüyordum," diye homurdandım. "Ne zamandan beri umursuyorsun?"

Gülüyor, soğuk ve mesafeli. "Annemin rahminde aynı gayrimenkulü paylaşmaya başladığımızdan beri." Yalancı.

Scout neye kızdığımı umursamıyor. Sadece umurundaymış gibi davranmayı seviyor.

"Daha fazla dövmen var." Hatırladığımdan çok daha fazla yara izi ve mürekkeple dolu göğsünü gösteriyorum.

"Evet."

Güneş ufukta batıyor ve birkaç başboş ışık huzmesi koyu gri ahşap zeminlerimizdeki toz şeridini aydınlatıyor. Bir süpürge ve paspas bulmak için kaşınıyorum ama bu sadece Scout'u eğlendirir ve onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

"Çok pahalı," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Ama buna değer."

Dev bir mavimsi gri yılan, turuncu ve kırmızı egzotik görünümlü çiçeklerin arkasına saklanıyor. İlginç.

"Biliyor musun, eğer gidip gelmekten sıkıldıysan, her zaman odamı temizleyebilirsin," diye teklif ediyor Scout, hiç de yardımcı olmadan. "Eminim yapabileceğin çamaşırlar vardır."

Çamaşırhane.

Yapmayı düşünmediğim tek çamaşırhane burada değil.

Ben oturma odasında volta atmaya devam etmemek için elimden geleni yaparken Scout kanallar arasında gezinmeye devam ediyor. Sully mesajlarıma cevap vermiyor. Sadece öğleden sonranın onun için nasıl geçtiğini ve Landry'den başka bir şey koparıp koparamadığını bilmek istiyorum.

Kara kara düşünmeye geri dönüyorum ama ön kapı açılmadan önce sadece birkaç dakika daha. Heathen taşıyıcısından yarı miyav yarı hırıltılı şeytani sesler çıkarırken Sully ona kötü ve işe yaramaz olduğu için söyleniyor. Sully onu kafesinden çıkarıyor ve Heathen bir anda siyah kürküyle odanın diğer ucuna fırlıyor. Kendini kanepeye fırlatıyor ve sonra Scout'un göğsünün üzerinde zıplayarak yılan dövmesinin üzerine kıvrılıyor.

Bana sorarsan çok uygun. Bu ikisi cehennemde yapılmış bir eşleşme.

Scout Heathen'ın tüylerini okşuyor, Sully'ye kedinin kendisini daha çok sevdiğini söyleme zahmetine bile girmiyor. Sully oturma odasına giriyor ve sevgili koltuklarımızdan birine uzanıyor.

Onu dikkatle inceliyorum, Landry ile ilgili verebileceği cevapları arıyorum.

Sırıttıyor. Çok memnun bir şekilde. Bu beni rahatsız ediyor. Bir elimin parmak eklemlerini teker teker patlatıyorum, yüksek çatlama sesi geniş odada yankılanıyor.

"Neden bu kadar mutlusun?" Ses tonumdaki zehri dışarıda tutamayarak talep ediyorum. Sully bana geniş ve muzaffer bir ifadeyle sırıttıyor. "Landry'yi öptüm."

Damarlarımda akan kan erimiş lav gibi yoğunlaşıyor, beni içten dışa kavuruyor.

İki elim de yumruk oldu.

Neden bu kadar kızgınım? Lanet olası iş yüzünden.

Çünkü yine Ivy Anderson. Dokuzuncu sınıftayken, içimizden birinin Ivy ile çıkmasının ve sonra da bizi ayırt edip edemeyeceğini görmesinin harika olacağını düşündük. Sırayla Sully gibi davranacaktık. Hepimiz onunla yatakta sıramızı savana ve hamilelik korkusu yaşayana kadar artık rol yapmak istemedik. Ben Sully olmak istemedim. Sparrow olmak ve onu gerçek randevulara götürmek istiyordum - onun değil, benim adımlı söyleyeceği randevular.

Ama Ivy kandırılmayı pek hoş karşılamadı.

Sadece Sully'den ayrılmakla kalmadı, aynı zamanda avukat babasına onu kandırdığımızı da söyledi. Ergenlik şakamız, uzaklaştırma kararlarına ve polis müdahalesine dönüştü. Sonunda annemin çok parası ve Ivy'nin annesinin bedava karın gerdirmesi gerekti. Bizi birkaç ay uğraştırdıktan sonra suçlamaları düşürdüler ve Ivy California'daki teyzesinin yanına gitti.

Bugün hâlâ o kızı düşünüyorum.

Benimle kardeşlerimin arasına girebilen birkaç kişiden biriydi. Hepimiz onunla yatmaya başladığımızda aramızda çok kavga çıktı. Bölgeci ve sahipleniciydik. Ivy benimdi ama aynı zamanda Sully ve Scout'un da. O bizim oyuncağımızdı ve hiçbirimiz paylaşmayı sevmezdik.

Şimdi, Landry var.

Bir iş. Lanet olası bir

Aslında ondan hoşlanıyorum. Şirret bir şekilde seksi ve düzenli olarak yatağa attığım boş piliçlerden çok daha ilginç. Landry'nin hayatına kendimizi enjekte etmeye başlayana kadar hayatımın ne kadar monotonlaştığını fark etmemiştim.

"Sparrow," diye bağılıyor Sully. "Beni duydun mu?"

Gözlerimi ona diktim ve içimde kaynayan öfkeyi bastırmak için dişlerimi birbirine geçirdim. "Seni duydum."

Scout oturur ve sakat bacağını kanepeden kaldırır. Heathen'ı kucağına yeniden yerleştirirken bacağını önüne doğru uzatıyor. Kedinin mırıltısı neredeyse tüm evi titretiyor. Bakışlarımı Scout'un koyu renk gözlerine kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum.

"Bu düşündüğümden daha kolay olacak," diye devam ediyor Sully. "Sadece onu daha fazla yalnız bırakmaya çalışmalıyız."

"Ivy Anderson'ı hatırlıyor musunuz?" Scout

sordu. Ben ve Sully onu tersledik.

"Ne?" Scout sırtarak soruyor. "Siz ikiniz takıntılıydınız. Bu yüzden başımızı her türlü belaya soktunuz."

Sully, "Bunu senden duymak zenginlik," diye karşılık verdi. "Üvey kız kardeşimize olan takıntın neredeyse bizi öldürtüyordu."

Scout'un şakacı doğası kaybolur ve ifadesi donuklaşır. "Dikkatli ol, küçük kardeşim. Henüz tam olarak iyileşmemiş bir yarayı deşiyorsun."

"Belki de bize yaşattığın o saçmalıklar için biraz kanamayı hak ediyorsundur." Sully sarsılarak ayağa kalktı ve odasına doğru fırladı. "Yapacak işlerim var."

Yatak odasının kapısı arkasından apartman dairesinin camlarını zangırdatabilecek kadar sert çarpıyor. Heathen sese doğru tıslıyor. Scout çenesinin altını kaşıyor, ta ki ona sokulup sakinleşene kadar.

"Onu şimdi becereceksin, değil mi?" Scout kaşlarını kaldırarak soruyor. "Çünkü onu öpmesi seni deli ediyor. Çok rekabetçi."

"Siktir git." Onu yine tersledim. "Onu becermeyeceğim. O bir iş."

Scout gülüyor ve omuz silkiyor, sözlerimin doğru olduğunu görüyor. Onu kesinlikle becereceğim.

Umarım yakında, bu yakıcı ihtiyacı sistemimden çıkarabilirim.

Onu sistemimden

çıkaracağım. Yapsam iyi olur.

* * *

Binamızdaki spor salonunda stresimi attıktan sonra daireme geri dönüyorum. Scout mutfakta bir şeyler pişiriyor, Sully ise yemek masasında dizüstü bilgisayarının başında kaşlarını çatıyor. ASL kitapları *sanki* lanet bir üniversite öğrencisiymiş gibi etrafına yayılmış.

Başta öyle olmadığını düşünmüştüm ama bu işi gerçekten ciddiye alıyor.

Kum torbasını dövmeyi başardığım tüm öfke içimde bir kez daha kabarıyor. Sully'nin her zaman kızları elde etmesi çok sinir bozucu. Her zaman onunla çıkmak istiyorlar çünkü o "erkek arkadaş malzemesi". Scout ve benim gibi bir pislik olduğunu bilmiyorlar. Sadece bunu, kızların ağzının suyunu akıtan o düşünceli kişiliğinin arkasına daha iyi saklıyor.

Landry onun "erkek arkadaş malzemesi" olduğunu mu düşünüyor?

Şu anda onun kışını tekmelemek istiyorum. Bize söylendiği için onunla oynadığımızı söylemek için. Çünkü Winston Constantine bizimkini parçaladığında kendimizi içinde bulduğumuz bu yeni "aile "deki konumumuz bu.

Ama eğer tüm bu maskaralığımızı ispiyonlarsam, Landry benimle konuşmayı ya da görüşmeyi reddetmekle kalmaz, Bryant da aklını kaçıır. Adam bir sansar, ama dişleri de var. Karşılığında parçalanmak istemiyorsan onun gibi birini kirletmezsin. Zor pas. Sırf kardeşime kızgınım diye her şeyimi kaybedecek değilim.

Biriyle yatmam lazım.

Bana oral seks yapma olasılığına atlayacak birkaç eski ilişki var.

İki kardeşimi de görmezden gelerek yatak odama giriyor ve kapıyı kapatıyorum. Hızlı bir duş aldıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve giyinme zahmetine girmiyorum. Yatağıma yayıldım ve telefonumu elime aldım, rahatlamak için bir parça kış avlamaya hazırdım. Beni bekleyen şey Bryant'tan gelen bir mesajdı.

Bryant: Bu hafta sonu takım elbise giyip odaya hükmedebilecek birine ihtiyacım var. O da sensin. Kardeşin senin yerini dolduracak.

Benim yerime doldurur musun?

Okuldan bahsettiğini anlamam iki saniye sürdü.

Ben: Sully senin takım elbiseli adamın olabilir.

Bryant: Sen olmalısın. Cuma sabahı yola çık. Çantanı ve en güzel takım elbiselerini hazırla. Scout'a mesaj attım bile. Senin yerini alacak.

Sikeyim.

Siktir. Siktir. Siktir.

İzci mi? Ciddi misin?

Noktalar birkaç kez hareket edip duruyor. Onu kızdırdığımı biliyorum. Zihnim istediğimi elde edene kadar tartışmam için bana bağırırsa da geri çekilme zamanı geldi.

Ben: Hazır olacağım.

Bryant: Ben de öyle düşünmüştüm. Uyumunuz için ödüllendirileceksiniz.

İğne.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmayı düşünüyorum ama onun yerine komodinin üzerindeki lambayı kaydırmayı tercih ediyorum. Lamba yüksek bir ses çıkararak parke zemine çarpıyor. Derin bir nefes alıp nefes veriyorum ve ona cevap veriyorum.

Landry Croft'un numarasına ihtiyacım var.

Hemen onunla cevap veriyor. Elinde olması ve kullanmaya bu kadar hazır olması beni çok rahatsız ediyor. Sanki birimizin bunu isteyeceğini biliyormuş gibi.

Sakinleştikten sonra, numara için Bryant'a teşekkür etme zahmetine girmeden numarayı çeviriyorum. İkinci çalışta tatlı, kadınsı bir ses cevap veriyor.

"Kirli Çamaşırlar."

Bir sessizlik. "Chevy?"

Göğsüm sıkışıyor ve bir an için artık tedirgin değilim. Tanıdık sesi telefonda daha nefesli ve doğrudan sikime doğru konuşuyor.

"N'aber?"

"Cidden şu anda ne olduğunu sorma cüretini mi gösteriyorsun? Numaramı nereden buldun?"

"Aradığın zaman bulmak zor değil."

"Buradayken burnunu soktun mu?"

"Dilini boğazıma sokmaya karar verdiğinde gözetlemek biraz zor oldu. Biraz dikkatim dağılmıştı."

Yine sessizliğe büründü. "Bunu yapamayız,

Ford." "Yani şimdi bu mu oldu?"

"Yapamam..." Sözüünü kesiyor ve sonra ofluyor. "Odaklanmam gerekiyor, özellikle de evde." "Onun yüzünden mi?"

Daha fazla sessizlik.

"Çamaşır. Baban yüzünden mi?"

"Anlamıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Sana vurdu

mu?" "Bu soruya cevap

vermeyeceğim." "Cevap ver de

kapatayım."

"Sanırım bütün gece telefonda konuşacağız."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Neredeyse onu ipek pijamalarıyla bir prenses yatağının üstünde otururken ve surat asarken hayal edebiliyorum. Çok tatlı.

"Ne giyiyorsun?" Soruyorum, soruyla alay ettiğinde kıkırdıyorum. "Bunu yapmayacağız."

"Ne?"

"Telefon seksi! Elini gömleğime sokman bir gün için yeterliydi."

Esprisi kayboluyor ve içimden bir hırıltı yükseliyor. "Göğüslerine mi dokundum?"

"Neyin var senin Ford? Neden iki farklı insan gibi davranıyorsun? Seni anlamıyorum."

Sikeyim.

"Özür dilerim. Tamam mı? Ben sadece... son zamanlarda her şey boka sardı ve günümün boka sarmayan tek kısmı sensin." "Gördün mü, tam bir pislik olmadığın zamanlarda senden hoşlanıyorum." Sanki bu beni hayal kırıklığına uğratmış gibi iç geçiriyor.

ama duvarlarının biraz alçaldığını hissedebiliyorum. "Babam bu gece ofise geri çağırıldığı için şanslısın. Yoksa sana bir şey söylemem mümkün olmazdı. Ama burada olmadığına göre gecelik giydiğimi bilebilirsin sanırım."

"Gecelik mi? Kaç yaşındasın sen?

Seksen mi?" "Aman Tanrım. Dick!"

Havlumun düğümünü çözdüm ve sikimi okşadım. "Sikimi çağırdın ve şimdi tamamen uyandı. Bu onunla oynayacağın anlamına mı geliyor?"

"Aletin erkek değil. İnsanlar telefonda seks yaparken gerçekten böyle mi yapıyorlar? Çok bayat."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Bayat mı? Bebeğim, konu seks olduğunda bana bir kez bile bayat olduğum söylenmedi."

"Artık var. Ve bana bebeğim deme."

"Peki, Çamaşırhane. Külotunu çıkar ve benimle oyna."

Nefes alış veriş hızlanıyor ve ben de tembel tembel sikimi okşuyorum. "FaceTime ister misin?"

"Deli misin sen?" diye tıslıyor.

Belki de itiraf etmek istediğimden daha çok kardeşime benziyorum. "Sadece birazcık. Boşaldığında dudaklarının ayrıldığını görmek istiyorum." "Çünkü sen bir sapıksın."

"Korktun mu?"

"Senden mi? Hayır."

"O zaman bu kadar büyütecek ne var?" "Ben o tür bir kız değilim." "Henüz. Henüz o tür bir kız değilsin."

Ağır bir şekilde iç çekiyor, görünüşe göre sinirlenmiş. "Neden böyle yapıyorsun?" "Israrcı mısın?"

"Ben de iğrenç diyecektim."

"İstedığımı almaya alışkınım." Gözlerini devirdiğini hayal ederek sırtıtıyorum. "Bir şey istediğimde acımasız olurum."

Gelmek gibi. Gerçekten gelmek istiyorum. Onunla birlikte. Onunla. "Söylemiyorsun..." diye mırıldanıyor.

"Ukala."

"Ford..."

"Hmm?"

İnliyor. "Ben sadece... Ben bu tür şeyler yapmam, tamam mı? Kimseyle. Sorun sende değil, bende." Sözlerine neredeyse gülecektim ama ciddi olduğunu fark ettim. Gergin, güvensiz ya da öyle bir şey.

"Bunu kimseyle yapmaman her şeyi daha da özel kılıyor." Duraksıyorum, bu sözlerin içime işlemesine izin veriyorum. "Telefon seksi bakiresi misin, Laundry?"

Bu kadar çekingen olduğuna bakılırsa, telefon seksi bakiresinden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Onun içine giren ilk erkek olma düşüncesi sikimi ağlatıyor.

"Tanrım. Her şeyi çok dramatik hale getirmek zorundasın." Kızgınlığı sadece sikimi daha da sertleştirmeye yarıyor. "Belki de sadece bu olduğunda beni izlemeni istemiyordum."

"Benim için ne zaman geleceksin?" "Ford."

"Çamaşırlar." Komodinin çekmecesine uzanmak için sikimi bırakıyorum. Bir şişe kayganlaştırıcı getirdikten sonra sikimi kayganlaştırıyorum ve sonra okşamaya devam ediyorum. "Madem izlememi istemiyorsun, onun yerine dinlememe izin verir misin?"

Bunu düşünürken bir an için sessizleşiyor. "Ve sonra yatmama izin verecek misin?"

Sesine sinirler geri dönmüş, sahte kızgınlığının altında zar zor gizleniyor. Bu özel bir şey. Özel

olacak çünkü o özel.

"Evet, bebeğim. Parmaklarına boşaldıktan sonra yatmana izin vereceğim. Eğleneceğine söz veriyorum. Her zaman bu kadar gergin olduğun için biraz stres atabilirsin."

"Tamam."

"İyi misin?"

"İyi kelimesinin tanımına ihtiyacın var mı?"

"Şirretliğin çok ateşli."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor, ama ben buna hiç inanmıyorum. "Hayır, beni seviyorsun. Oyun zamanı."

Gözlerimi kapatıyorum, onu yatağının üstünde, küçük eliyle amını okşarken hayal etmeye çalışıyorum. Bu kışkırtıcı bir fantezi - yakında gerçeğe dönüştüreceğim bir fantezi.

"Bahse girerim klitorisin zonkluyordur," diye mırıldanıyorum. "Titriyor çünkü emilmeye ve ısırılmaya ihtiyacı var." Alay ediyor. "Klitorisimi mi ısıracaksın?"

"Evet, bebeğim. Ben bir ısırıcıyım. Şimdi çimdikle.

Hemen şimdi." "Bu çok garip," diye yakınıyor, nefesi kesilmiş bir halde.

"Hayır, sıcak. Çimdikle. Şimdi."

İnliyor, bu da iyi bir kız gibi itaat ettiği anlamına geliyor ve o anda boşalmamak için sikimin tabanını boğmak zorunda kalıyorum.

"Aynı bunun gibi hissettirirdi. Ama daha keskin. Tırnaklarını kullan." "Bu acıtacak."

"İyi anlamda, Laundry. O seksi sesi tekrar duymaya ihtiyacım var."

Zevkle karışık acı dolu bir iniltiyle ödüllendirildim. Lanet olsun. Masumiyeti sarhoş edici. İçinde boğulmak istiyorum.

"Ford," diye sızlanıyor.

Şu anda gerçek adımı söylemesi için neler vermezdim. Serçe. Tüm sızlanmalar, miyavlamalar ve inlemeler *benim* adımla sevişiyor. Kahretsin, bunu istiyorum.

"Devam et, güzel kız. Parmaklarımın senin parmakların yerine sana dokunduğunu hayal ederek elimin her yerine boşalmak istiyorum."

Zevkle haykırması için fazla ikna etmek gerekmiyor. Ben de onun orgazmını takip ederek çıplak göğsümün her tarafına sıcak meni fişkırtıyorum. Kahretsin, bu iyi hissettirdi, ama sadece bir tattı. Bu kızdan daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

"İyi misin?" Diye soruyorum, kendi göğsüm düzensiz nefeslerle kabarıyor. "Mmhmm."

Onu suskun bırakma düşüncesiyle sırtıyorum. "Seni izlemek çok daha eğlenceli olurdu."

"Sanırım bir gün için yeterince eğlenmeniz oldum."

"Ve düşünsene, hayatımızın geri kalanı bizim," diye alay ediyorum. "Sonuna kadar sadece sen ve ben, bebeğim." "Kendimi şanslı hissediyorum..." İç çekiyor. "Uykulu."

"Uyuyor musun? Çamaşırhane, beni yaraladın. Telefon seksi bekaretini aldım ve sen uykulu musun? Egom daha fazla yara alamaz."

"Egon muhtaç."

"Okşanmayı seviyor-"

"Şimdi kapatma zamanı Chevy," diye mırıldanıyor ve beni gülmekten kırıp geçiren kahkahasını

tutamıyor.

Kahkahalarımız onun yumuşak nefes alıp verişİ dışında sessizliğe gömölüyor. Bir kereliğine ağzımı kapalı tutup sadece dinliyorum.

"Ve evet," diye fısıldıyor, o kadar yumuşak ki neredeyse duymuyorum, "bana vuran babamdı. Kalmak için kendimce sebeplerim var ama beni orgazma götürmene izin verebiliyorsam, sanırım sana gerçekler konusunda güvenebilirim. Sana güvenebilir miyim?"

"Yapabilirsin." Sözlerim buz gibi ve hepsi yalan. "Cuma günü görüşürüz."

Aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden aramayı sonlandırıyorum. Tek düşünebildiğim yetişkin bir adamın Landry'yi terslemesi. Evet, çoğu zaman soğuk bir kaltaktır ama aynı zamanda narin ve tatlıdır. Öz babasının ona vurması affedilemez.

Havluyla üzerimdekileri sildikten sonra hızla siyah bir kot pantolon ve ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Yatak odamın kapısını açtığımda Scout'un diğer tarafta durduğunu görüyorum, elleri başının üzerindeki kapı çerçevesini kavırıyor. Beni incelerken karanlık bakışlarında şeytani parıltılar vardı. Hasta herif her şeyi dinliyordu... muhtemelen hepsini.

"Seks ve intikam gibi kokuyor," diyor Scout ve bana vahşi bir sırıtışla bakıyor. "Kimin canını yakacağız?" "Sen bilirsin. Sully'yi yakala. Beş dakika içinde gidiyoruz."

Zengin bir pisliği ziyaret etme vakti geldi.



On Beşinci Bölüm

İzci

Birileri Sparrow'un lisansını elinden almalı.

"Tanrım, Sparrow," diye bağıyor Sully arka koltuktan. "Tek parça halinde varmak istiyorum." Sparrow onu görmezden gelerek sesi açmayı tercih ediyor ve Missio'dan "Kamikazee" ile bizi patlatıyor.

Havasında. Sully eve gelip bir kıza sakso çekmekle övündüğünden beri.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Bu hafta sonu katılmam gereken bir etkinlik var. Öldür beni şimdi.

Yapamam, Constantine. Koca Morelli izin vermez.

Ben: Sen bir Constantine'sin. Ana rahminden bir elinde puro, diğer elinde konyakla çıkmadın mı, havalı çocuk?

Bana bir sürü orta parmak emojisi gönderiyor, ben de ona ağlayan gülme emojileriyle karşılık veriyorum. Sully bu boku yapabileceğimi düşünmüyordu ama çok kolay. Adam bir arkadaşına o kadar muhtaç ki ona attığım her lokmayı yiyor.

Ben: O kıızı bir daha gördün mü? Adı neydi? Lori mi?

Landry. Ve hayır. Numarasını almadım ve babasından isteyecek cesareti de bulamadım.

Ben: Muhtemelen senin için bulabilirim.

İnsanları tanıyor musun?

Dostum. Ben mafya değilim. Ama Croft'un asistanlarından birini becerdim. Senin için alabilirim.

Umarım Croft'un yardımcıları kadındır, yoksa bu yalan çok hızlı bir şekilde garipleşecek.

Ty: Ateşli kızıl saçlı mı yoksa yaşlı kadın mı? Pumayı çok iyi yakaladın, değil mi?

Ben: Bir centilmen asla öpüşmez ve söylemez.

Sen bir centilmen değilsin. Sen bir pisliksin.

Bryant'ın beni yakmakla görevlendirdiği binanın önünden geçerken telefonumdan uzaklaştım. Biraz çaba gerektirdi ama sonuçta bir ton itfaiye aracı ve tam bir kayıp oldu. Hala söyleyemiyorlar

Bryant'ın istihbaratına göre kundaklamaydı ve kesinlikle beni ya da onu bununla ilişkilendirmediler. Kundakçılık genelde benim işim değildir, ama bana ihtiyacım olan bilgiyi sağladı.

Ash.

Winston onu çoğu zaman Constantine Yerleşkesi'nde güvende tutuyor. Morellilerin davet edilmediği etkinliklere katılıyorlar. Ben ve kardeşlerim Ash'in gelebileceği hiçbir şeye davet edilmiyoruz.

Telefonum yine çalıyor.

Beni yalvarttığın için tam bir pisliksin. Lütfen bana Landry'nin numarasını ver.

Sully'nin onu öpmesine çok kızmış olan Sparrow'a bakıyorum. Ve bahse girerim ki Sully, Sparrow'un onu telefonda azarladığını bilseydi çok daha fazla kızardı. Ty'a sırf onlarla uğraşmak için numarasını verdiğimi öğrendiklerinde ne kadar kızacaklarını merak ediyorum.

Tıpkı Ivy Anderson'a olduğu gibi bu kıza da takmış durumdalar. Ivy'den o kadar da hoşlanmıyordum ama on dört yaşındayken bir amigo kızla yatma fırsatını geri çeviremezsiniz. Ben kesinlikle reddetmedim.

Ama Ash?

O benim için farklıydı.

Ailemize katıldıkları için ondan ve babasından nefret ediyordum. Onlar anneme bulaşan ve sonunda onu bizden koparan bir enfeksiyondur.

Ash'in ödemesini istedim.

Onu incitmek istedim. Onu incittim.

Sonunda, onu tamamen kıracaktım. Winston

Constantine her şeyi mahvetti.

Tek istediğim Ash'i bir kez daha avucumun içine alma fırsatı. Ona bakıp, solan bir çiçek gibi solup gitmesini izlemek.

Geçen seferki gibi çocukça oyunlar olmayacak.

Ty'a numarayı attım. Sparrow'un daha önce onunla konuştuğunu fark ettiğimde Bryant'a mesaj atarak numarasını da aldım. Elimde olmasının faydalı olacağını düşündüm. Böyle bir bilgiye ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz.

Beni şaşırtıyorsun dostum. Cidden.

Teşekkürler! Baba Croft'u geçmede iyi

şanslar... Ty: Değil mi?!

Bana aptal bir pazı bükme emojisi gönderdi. Salak.

Sparrow müzik setinin düğmesine basarak aracı susturur. Sinyal lambasının çın çın çınlaması neredeyse komik. Ne zamandan beri lanet olası bir flaşör kullanıyor? Çoğu kırmızı ışıktaki geçip gittiğinden ve trafiğin daha az yoğun olduğu yerlerde hız sınırını aştığından bahsetmiyorum bile.

Artık çok iyi bildiğim bir otoparka giriyoruz. Croft'un ofis binası. Sparrow kasketini alnının üzerine indiriyor ve otoparka giriyor. Binada birkaç restoran, birkaç mağaza ve hatta bazı konutlar gibi başka işletmeler de olduğundan park yeri bulmak çok zor. Sonunda şansımız yaver gidiyor ve birinin çıkmakta olduğu bir yer buluyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Sully ön koltukların arasında öne doğru eğilerek sordu.

"Bekliyoruz." Sparrow müziği tekrar açmaya gider ama Sully eline vurur. "Ne oluyor lan?"

Sully hemen karşılık verir. "Plan nedir? Burada daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

"Burada beklemeyeceğiz," diyorum onlara. Beyin kardeşlerim değil. Niyetleri iyi ama ben olmasam sonsuza kadar beklerlerdi. "Gidip arabasını bulacağız ve yakınlarda saklanacağız."

"Sonra ne olacak?" Sully talep ediyor.

Koltuğun altına uzandım ve Glock'umu çıkardım. "O zaman ona bir ders verelim."

"Woah. Dostum, hayır. Onu öldürmeyeceğiz," diye haykırır Sparrow. "Canına okuyun, evet, ama kışından vurmayın. Silahını indir, psikopat."

"Peki," diyorum sırtarak ve onu koltuğun altına geri itiyorum. "Sanırım bu silahlar işimizi görecektir." Pazusuna hafifçe vurduğumda Sparrow homurdanıyor. "Hadi gidelim."

Sparrow'un ölüm makinesinden sıyrılıp gölgelere yapışıyoruz. Siyah şapkalarımız ve kapüşonlarımız kameraların kim olduğumuzu seçmesini imkânsız hale getirecek. Birkaç kat merdiven çıktıktan sonra Alexander'ın park ettiği kata ulaşıyoruz. Gece mavisini Bugatti'si açılı bir şekilde park etmiş, iki yer kaplıyor.

Sparrow, "Bu adamdan nefret ediyorum," diye tükürür.

"Sen de ben de." Sully arabanın yanındaki gölgeli bir alana çömeldi.

Ben ve Sparrow kendi saklanma yerlerimizi buluyoruz. Bu bana küçüklüğümüze hatırlatıyor. Biz saklanırdık ve annem peşimizden gelirdi. Onu çok özledim.

Annem bu sefer gelmiyor.

Bu işkolik hıyarın ofisinden çıkması için iki saatten fazla bekledik. Sparrow ve Sully zaman geçirmek için ne yapıyor bilmiyorum ama ben Ty ile mesajlaşıyorum çünkü adam durmak bilmiyor.

"Şşşt," diye tısladı kardeşlerimden biri.

Telefonumu cebime sokup kendimi hazırlıyorum ve adamın aracına yaklaşmasını bekliyorum. Ona saldırmak için gölgelerin arasından sıyrılmak üzereydim ki Sparrow tüm öfkesiyle ve gırtlaktan gelen bir öfke kükremesiyle öne fırladı. Sully de saldırıyor ama çok daha az gürültü çıkararak. Kardeşlerimin bu kadar öfkeli olmasıyla eğlenerek peşlerinden gidiyorum.

Bu kişisel bir şey.

Sparrow ellerini boğazına koyup sıkmaya başladığında bu çok açık. Bu iş daha da ilginçleşti.

Alexander ürkek çığlıklar atıyor ve parasını almamız için yalvarıyormuş gibi sesler çıkarıyor.

Görünüşe göre çok fazla var.

Sully, Alexander'ın yan tarafına sert bir tekme atıyor. Adam kıvranıyor, ikisiyle de savaşmaya çalışıyor ama kardeşlerim çok güçlü.

Sik kafalıyı biraz hırpalayacağımızı düşünmüştüm ama Sparrow adamın nefes borusunu parçalamaya ramak kalmıştı. Sully bunu benimle aynı anda fark etmiş olmalı çünkü kardeşimizi Alexander'ın üzerinden itti. Sparrow tökezleyerek uzaklaşıyor, nefesinin altında küfrediyor. Sully bacağını savuruyor ve Alexander'ı yine böğründen vuruyor. Eğer herhangi bir kaburgası kırılmadıysa, şok olacağım. Sabırla sıramın gelmesini bekliyorum. Sparrow homurdanıyor ve lanet bir boğa gibi hırlıyor ama Sully'nin istediğini yapmasına izin veriyor. Onunla işi bittiğinde Alexander zar zor hareket ediyordu.

"Gidelim," diye tersledi Sully ve merdiven boşluğuna doğru geri dönmeye başladı.

İskender'e doğru yürümeye başlıyorum, yavaş yürüyorum çünkü uzun süre çömelmekten dizlerim ağrıyor. Elimi cebime sokuyorum ve parmaklarımı muştlarımın deliklerinden geçiriyorum. Ona ulaşp göğsüne yaslandığımda homurdanıyor. Boğazı mor ve mavi, ama bunun dışında iyi görünüyor.

Yumruğumu yanağına indirdim.

Pop!

Kan yanağından aşağı akarken içimden bir kahkaha patlıyor. *Yüzüne vurulmak pek iyi hissettirmiyor, değil mi yaşlı piç?*

Bu sefer muştamı burnuna indiriyorum. Mide bulandırıcı çatırtı ve ardından gelen kan seli tatmin edici. Bu Landry sürdüğünü şahsen tanımıyorum bile, ama kardeşlerimi bu adamın kıcını tekmelemek isteyecek kadar heyecanlandırdıysa, o zaman manevi destek için oradayım.

Biz üçlü bir tehdidiz. Her zaman.

Bu sefer lanet dişlerine saldırıyorum. Biri beni kafamdan yakaladı ve darbe indiremeden beni sürükledi. Hırlayarak onlarla savaşmaya çalışıyorum. Onun Sparrow olduğunu fark ettim, bu yüzden kazanamayacağımı biliyordum. Topallayarak, kıcımı çekip götürmesine izin verdim. Başladığımız işi bitirip ölümcül bir darbe indirmeyeceğimden emin olduktan sonra, arabasını farklı bir kata park ettiğimiz için merdiven boşluğuna doğru gidiyor. Aracın içine girip otoparktan çıkana kadar konuşmadık bile.

Doğal olarak, sessizliği bozan ben oluyorum.

"Bu eğlenceliydi." Sparrow'a sırtıyorum. "İyi kısımdan ayrılmamız çok kötü oldu."

"Tanrım, Scout? İşleri hep çok ileri götürüyorsun." Sparrow bana kötü bir bakış fırlattı. "Cuma günü her şeyi berbat etme."

"Cuma mı?" Sully soruyor.

"Bryant'ın bana bir toplantıda falan ihtiyacı var," diyor Sparrow. "Psycho'nun orada benim yerimi doldurmasını istiyor. Cidden Scout, bu işi berbat etme. Zaten şüpheleniyor. Sakin davranmalısın."

O mu? Ahhh. O. Landry. Görünüşe göre cuma günü onun küçük kız arkadaşıyla randevum var.

"Uslu duracağım," diye söz veriyorum, sesim melek gibi ve oldukça inandırıcı, ancak arabadaki herkes bunun bir yalan olduğunu biliyor. Ben uslu durmam. Asla.

"Siktir," diye tükürür Sparrow. "Her neyse. Sadece bunu başka bir Ash durumuna dönüştürme."

Bu ilgimi çekti. Bu Landry, her ikisinin de yaptığı gibi, onun için donuma gireceğimi düşünüyorlarsa, oldukça ilgi çekici olmalı.

Bu yaygaranın neden koptuğunu görmek için sabırsızlanıyorum.



On Altıncı Bölüm

Landry

Babam Çarşamba gecesi işten sonra ATLATILDI. Soyulmamış, gasp edilmemiş ya da her neyse. Hayır, birkaç adam yanına gelip onu feci şekilde dövmüş. Kendine gelip 911'i aradığında ambulansla acile götürülmüş. Acil servisten taburcu olduktan sonra dün sabah erken saatlerde kendisine tren çarpmış gibi bir halde odama gelene kadar ona ne olduğunu bile bilmiyordum.

Onu birinin yumruğuna maruz kalırken gördüğüm için içten içe mutlu olsam da, bunun benimle bir ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordum. Zamanlama çok mükemmeldi.

Bu sabah şoförüm iki polis arabası tarafından kampüse kadar eşlik edildi. Babam kasıtlı olarak hedef alındığını düşünüyor ve güvenliğini riske atmak istemiyor, bu yüzden doğal olarak polis arkadaşlarına beni takip ettiriyor.

Ne bulacaklarından korkuyorum, özellikle de Ford'u görürlerse. Bu çok kötü.

Çok kötü.

Ford Mann'da aklımı kaçırmama ve amacımı unutmama neden olan şey ne? O kesinlikle göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı.

Babam bu noktaları birleştirecek. Bağlayacak. İyileşir iyileşmez ve yatağında acı içinde yatmazsa. Midem bulanıyor ve görüşüm kararıyor. Bayılacağım. Ya da hasta olacağım.

Bunu Ford yaptı. Yaptığını biliyorum.

Sınıfa yürürken zorlanıyorum çünkü dizlerim bükülüyor. Neden babama zarar versin ki? Onu tanımıyor. Beni zar zor tanıyor. Yine de aptal değilim. Çarşamba günü ona babamın bana vurduğunu söyledim ve tesadüfe bakın ki o gece babama saldırdılar.

Ford'u arayıp onunla telefonda yüzleşebilirdim. Ama telefonumu her elime aldığımda onu aramaya cesaret edemiyordum. Bu hiç mantıklı değil. Onunla olan bu şey çok hızlı. Babamı bu kadar kötü dövmesi aşırıya kaçmış gibi geliyor - çok az tanıdığı birinin yaptığı bir yoruma verdiği aşırı bir tepki.

Onunla telefonda seks yaptın. Seni yeterince tanıyor.

Bu doğru değil. Karasevdası - saplantı sınırında - çok fazla, çok erken. Bana yardım edebileceğini düşünmüştüm ama bir sahiplenici canavardan diğerinin kollarına atlayacağımı düşünüyorum.

Kendimi ve Della'yı kurtarmam gerekiyordu, başımıza daha fazla sorun açmam değil.

Tanrım, ona güvenmiştim. Ona gerçekten güvendim. Ve bakın bu beni nereye getirdi. Hiçbir hatayı kaldıramam ve Ford şimdiye kadarki en büyük hatam olmaya başladı.

Sınıf kapısına yaklaşırken kulaklarım çınlıyor. Ona ne diyeceğim ki? Onu görmezden gelip gitmesini mi ummalıyım? Bu olay giderek büyüyor ve babam ağrı kesicilerin neden olduğu sersemlikten çıktığı anda intikam almak isteyecek. Bunu ona kimin yaptığını bulmak için tüm kaynaklarını tüketecek. Ve Della'nın öğretmeninin, yani benim sınıf arkadaşımın bunu yaptığını öğrendiğinde, bir şekilde beni suçlayacak. Zamanlama çok şüpheli.

Sonra ne olacak?

Hayal bile edemiyorum.

Odaya girdiğimde bakışlarım otomatik olarak yerimize kayıyor. Onu göremeyince içimi bir rahatlama kaplıyor. Belki de yaptığından utanmıştır. Belki de benimle yüzleşmek istemiyordur. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve midemdeki çalkantı yatışıyor. Della için geldiğinde onu yine görmek zorunda kalacağım ama en azından şimdilik bir ertelemem olacak. Bu bana ona ne söyleyeceğimi planlamak için daha fazla zaman veriyor.

Cildim srnyormuş gibi hissettiğimde tüm düşünceler çığlık atarak durur. Biri sizi izlediğinde, sizi katman katman soyduğu anda hissettiğiniz o ürpertici duygu. Başımı sağa çeviriyorum, bakışlarım kendisine çok küçük gelen bir masaya yayılmış, tamamen siyah giyinmiş kaslı bir adama takılıyor.

Ford mu?

Adımlarımın ortasında donup kalıyorum, başka tarafa bakamıyorum. Gözleri bugün akçaağaç şurubu ya da pürüzsüz karamel değil. Hayır, erimiş bitter çikolata gibi dipsiz, sıcak ve bilinmeyen bir duyguyla dönüyorlar. Tek bir yakıcı bakışla beni nefes alamadığım, hareket edemediğim ya da konuşamadığım bilinmeyen derinliklere sürüklüyor.

Terör.

Sinirlerimi ateşleyen ve tüylerimi diken diken eden tarif edebileceğim tek duygu bu. Kaçma dürtüsü çok kuvvetli ama korku beni fel etmiş, olduğum yerde sabitlemiş durumda.

Kişilik bozukluğu var. Bunu

biliyorum. Artık

görebiliyorum.

Tek açıklaması bu. Bir keresinde dissosiyatif kimlik bozukluğu hakkında okumuştum. Bir kişinin içinde yaşayan farklı alterler ve değişen kişilik özelliklerinin yanı sıra tıbbi durumlar. Okumak için büyüleyici bir konuydu, ancak kötü niyetli alter sizi yemek üzere olduğu bir atıştırmalıkmışsınız gibi izlediğinde o kadar da büyüleyici değil.

Ve seksi bir şekilde değil.

Sanki etimi kemiklerimden ayıracak ve kalanını bir yığın halinde tkrecekmiş gibi.

Ford'un yardıma ihtiyaı var. Onun bu halinin babama zarar veren kişi olduğu anda kesinlikle eminim. Karanlık gözlerindeki boş ölüm korkutucu.

Yr kızım.

Sadece bacaklarını oynat ve ondan çok uzakta otur.

Ama hareket edemiyorum.

Ben ayağı kapana sıkışmış küçük bir tavşanı. Yırtıcı üzerimde salyalarını akıtıyor, oynuyor Ben.

Onunla yzleşmemin imkanı yok. şimdi olmaz. Hele hele o, savaşa hazır gibi giyinmişken. Cenaze, benim cenazem. Beni kesip aması ve gözleriyle parçalara ayırmasıyla değil.

Koltuğu anda doğruluyor, bakışlarını yavaşça bedenimde gezdiriyor. Kendimi açıkta ve çıplak

hissediyorum. Isı etimi yakıyor. Sadece bakışları bile neredeyse acı verici. İçimi bir titreme kaplıyor.
Ve hala hareket edemiyorum.
"İyi misin?" diye sordu bir adam, yanımda durarak. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Evet, benim.

Telefonda seks yaptığım ve öpüştüğüm adamın bu gölgeli, canavar versiyonu hayatımı sona erdirecekmiş gibi hissediyorum.

Babam değil.

Onun.

"I..." Boğazımı temizleyerek devam ediyorum. "Ben iyiyim."

Adam yanımda duruyor, endişesi içime işliyor. Ona bakamıyorum. Gözlerimi önümdeki tehditten ayırmamalıyım.

"O adamdan korkuyor musun?" diye soruyor, sesi alçak. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Yardım mı?

Yardıma ihtiyacım var ama bu adam bana yardım edemez. Kimse edemez. Ford'un ya da babamın sahip olduğum küçük hayatı mahvetmesine yol açmayacak bir çıkış yolu bulmam gerekiyor.

Ford ayağa kalkıyor, yüz hatları kararıyor. Yanımdaki adama ters ters bakıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. Ford'un boynunda bir damar patladı. Çenesi geriliyor ve elleri yumruk oluyor.

Oh, kahretsin.

Kaçın!

Sadece iyi davranmaya çalışan bu adama bağırarak istiyorum ama sesimi bulamıyorum. Bana bir şey söylüyor. Kulaklarımdaki uğultudan boğuklaşıyor.

Bir fırtına geliyor.

Bana doğru geliyor.

Yok edilmek üzereyiz.

Adam dikkatimi çekmeye çalışarak kolumu hafifçe kavıyor. Şaşkınlıkla ciyaklayarak ondan uzaklaşıyorum.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Beni rahat bırak," diye tıslıyorum, korkum bu odada bana yardım etmek isteyen tek kişiye karşı daha çok zehir gibi geliyor.

"Okaaaaay."

Adam dileğimi yerine getirerek uzaklaştı, *ölüm* dileğimi.

Ford hafifçe topallıyor ama bu ondan fışkıran ham gücü azaltmıyor. Şu anda çok tehlikeli. Bana aç. O yaklaştıkça, sinmemeye çalışıyorum. Babam gibi başka bir canavar.

Onunla başa çıkabilirim.

Çenemi kaldırarak, yoğunlukla titreşen karanlık gözleriyle tanışıyorum. Üzerimde yükselene kadar durmuyor. Kokusu bugün farklı. Tereyağlı tatlı ya da baharatlı deniz gibi değil.

Çökmüş gibi kokuyor. Ağır. Tarçın serpilmiş pahalı bir mocha latte gibi. Kokusu tehlikeli olmaktan başka bir şey değil. Sarhoş edici.

"Landry." Bunu bir soru gibi söylüyor. Sanki onaylıyormuş gibi. "Hmm."

Sesinin gürültüsü içimde titreşiyor ve beni ürpertiyor. Bir sürü göz üzerimizde. Ders başlamadı ama herkesin önünde duruyoruz ve onlara bir gösteri sunuyoruz. Bunu seyirciyle yapamam. Yine de bu adamla yalnız kalma fikri dehşet verici. Seçeneklerim tükendi.

"Ford."

Başını yana eğiyor, neşesi sert ifadesini daha tanıdık bir şeye dönüştürüyor. Bu kolayca içine düştüğüm bir tuzak. Kaslarım hafifçe gevşiyor.

"Benden korkuyorsun." Kayıtsız sözleri neredeyse bir esnemeyle birlikte

söyleniyor. O kadar şeffaf mıyım?

Omurgamı dikleştirerek ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Beni yalnız bırakmanı istiyorum." *Çünkü babamı dövdüğünü biliyorum ve eğer bu ona geri dönerse, kendini tamamen kaybedecek.*

"Seni yalnız mı bırakayım?" Gözleri kısıldı. "Evet, böyle bir şey olmayacak."

"Babama ne yaptın-" Başlıyorum ve birkaç öğrenci bana bakınca ağzımı kapatıyorum.

Bi

z. "Devam et," diye ısrar eder Ford, sesi alçak ve ölümcüldür. "Dinliyorum."

Alayları aynı anda hem kafa karıştırıcı hem de çıldırtıcı. Zihnim binlerce farklı yöne dağılıyor. yönler. Onu anlamıyorum, özellikle de şu anda, ama içimdeki merak anlamak istediğimi söylüyor. Sadece en yeni rakibimle nasıl başa çıkacağımı daha iyi bilmek için.

"Konuşabilir miyiz?" Mırıldanıyorum, sesimi bulamıyorum. "Yalnız mı?" Koyu renk kaşları kalkıyor ve sırtıyor. "Yalnız mı?"

"Bunu tüm sınıfın önünde yapmayacağım," diye çıkışıyorum, korkum hızla öfkeye dönüşüyor. Ne cüretle kendini hayatıma sokar ve her şeyi sarsar?

Hayatım zaten karmakarışık. Ona ihtiyacım yok.

"Arsız." Kıkırdıyor, karanlık ve sinsi. "O zaman özel bir yere gidelim, dikenli prenses." Dikenli prenses.

Çamaşırhane ya da balı bu aptal isme tercih ederim.

Ayaklarımı hareket ettirmedeğimde uzanıp elimi tutuyor. İri ve güçlü elinin içinde nemli bir his var. Çekiştirerek beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Bu bir ölüm yürüyüşü gibi hissettiriyor. İntihar.

Ama yine de koşmuyorum.

Beni diğeri insanların güvenliğinden uzaklaştırmasına izin verdim.

Sınıftan çıkar çıkmaz iliklerime kadar bir ürperti kaplıyor içimi. Yavaşça topallayarak ilerliyor ve beni nereye gittiğimizi bilmediğim bir dizi koridordan geçiriyor. İnsan sayısı gittikçe seyrekleşiyor.

"Babamı dövdüğünde yaralandın mı?"

Adımının ortasında durup gözlerini bana dikti. "şimdi ne yaptım?" "Babamı dövdüm."

"Tek başıma mı?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım, söyledikleri karşısında kafam karışmıştı. Babam sadece saldırıya uğradığını söyledi. Birden fazla saldırgandan söz etmedi.

Babam ufak tefek bir adam sayılmaz ama Ford genç ve yapılı. Bir kavgada babamı kolayca alt edebilir. Tek başına. Ama yüz ifadesindeki her şey bana ondan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Bunu daha fazla düşünecek zamanım yok çünkü beni engelli tuvaletine çekiyor. Kapı kapanır kapanmaz kilidi kırdı.

Aman Tanrım.

Onunla yalnızım.

Eli yüzüme doğru seğiriyor ve ben alışkanlığımdan dolayı irkiliyorum. Ama bana vurmak yerine çenemi kavırıyor ve sanki her ayrıntıyı inceliyormuş gibi yüzümü farklı yönlere çeviriyor. Tek yapabildiğim, böyle davrandığında bile onu ne kadar çekici bulduğumdan nefret ederek ona bakmak.

"Sen ona hiç benzemiyorsun." Sözleri bana neredeyse acımasızca tükürdü.
"Hiçbir şey." "Kim?"

Başparmağını alt dudağıma sürtüyor, eti neredeyse acı verici bir şekilde yana doğru sürüklüyor. Sonra başparmağını dudaklarımın arasına sokuyor. Başparmağını ısıırıyorum çünkü ağzıma girmesini istemiyorum. Bana dokunmasını hiç istemiyorum. Acı içinde tıslıyor ve dudağı yukarı kıvrılıyor.

Aman Tanrım.

Onu öfkkelendirdim.

Artık geri dönüş yok. Ben zaten buradayım, onun pençesinde sıkıştım. Ve kaçış olmayacağına göre, geriye kalan tek şey savaşmak.

Daha sert ısıırıyorum, dişlerimin etini deldiğini hissediyorum. Dilimi metalik bir tat kaplıyor. Kan çektim. Güzel.

"Alıngan küçük şey," diye hırlıyor. "Demek oynamak istiyorsun, ha? Hadi oynayalım."



On Yedinci Bölüm

İzci

Ondan hoşlandım.

Kardeşlerimin neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum.

O bir melek gibi görünmek için süslenmiş ateşli, şeytani bir cazibe. Meleklerle ilgili olan şey, karanlık tarafa sürüklenmelerinin kolay olmasıdır. Onlara sadece bir günah tadı ya da bir zevk hediyesi verirsiniz. Kanatlarını kırmak bir zevktir. Halelerini kırmak cennetin tadına bakmak gibidir.

Karanlık tarafa hoş geldin prenses.

Başparmağım çok acıyor ama onu ısırıp koparamaz. Kemikten geçmesi gerekir ve o bir köpek değil. Eninde sonunda bırakacak. Bırakmasını sağlayacağım.

Boştaki elimle gömleğinin üzerinden memelerini kavırıyorum. Şaşkınlıkla haykırdı. Başparmağımdaki ölümcül tutuşu hiç gevşemiyor. Çok inatçı.

Bırakmadan önce memesini kabaca kavırıyorum. Diğer elim kotunun düğmesini bulduğunda başparmağımın etrafında keskin bir nefes alıyor. Fazla çaba harcamadan düğmesini açtım ve fermuarını indirdim.

"Bırak," diye uyarıyorum, sesim ona saplanan cam kırıkları gibi.

Onun cevabı daha sert ısırarak oluyor.

Sikeyim.

Elimi kot pantolonunun ön kısmına sokuyorum, külotunun ipeği parmaklarımın içine girmesini engelleyen tek bariyer. Onu parmakla becermekle ilgilenmiyorum ama hala vahşi dişlerinin arasında rehin tuttuğu başparmağımı serbest bırakmasını sağlayacak bir fikrim var.

"Çarşamba gecesi, telefonda iyi bir kız gibi boşaldınız. O zamandan beri hayal kurduğunu biliyorum. Bu an için." Ona kurt gibi sırıtırım. "Yanıldığımı söyle."

Hay sikeyim. Belki de lanet parmağımı ısırıp koparacak.

Orta parmağımı külotunun üzerine sürterek amının dudakları arasında gezdiriyorum. Klitorisine değdiği anda inlemeye başlıyor. Güzel yüzünün kırmızının hoş bir tonuna dönüşmesini izlerken kaşlarım kalkıyor.

"İnlediğinde ve sonunda beni bıraktığında, parmaklarımı başka bir yere sokacağım. Bana zarar veremeyeceğin bir yerde."

Mavi gözleri korku ve arzu karışımıyla parlıyor. Pis küçük kız. Bu andan nefret etmekle daha fazlasını istemek arasında gidip geliyor.

"Sen de beni durduramazsın," diye alay ediyorum. "Yalvarışlarınız sağır kulaklara düşecek."

Aldığı her nefes düzensiz. Neredeyse muhtaç. Klitorisini ovuyorum, kirpiklerinin titremesinin ve

başparmağımı kavrayışının gevşemesinin tadını çıkarıyorum.

"Aslında, yalvarışlarından zevk alacağım," diye alay ederek devam ediyorum. "Sen ağlarken yüzünün her yerine boşalacağım."

Gözleri kapanıyor ve burun delikleri açılıyor. Hassas noktasına her sürtünmemde kalçaları sarsılıyor. Dokunuşumdan hoşlanıyor. Pis düşen melek.

Biraz daha aşağı in ki kanatlarını kırabileyim güzelim.

Dudaklarım başparmağımın etrafına dolanıyor ve neredeyse aletimin etrafında nasıl görüneceklerini hayal edebiliyorum.

Dişleri artık tenimi tahrip etmiyor çünkü dili devraldı, ihtiyaç duyarak etimin üzerinde geziniyor.

Bırakmamalıydın, meleğim.

Orgazm olamadan önce elimi ağzından ve diğerini pantolonundan çekiyorum. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı çığlıkları sikimin kalınlaşmasına neden oluyor. Onu çok kolay becerebilirdim. İsteddiği kadar hayır diye bağırabilirdi ama ıslak amcığı onunla sonuna kadar tartışırdı.

Onu serbest bırakmamı istiyor, hayır buna ihtiyacı var.

Kır onu çünkü yapabilirsin.

Saçlarından tutarak, aynaya bakması için onu döndürüyorum. Alnını aynaya doğru itiyorum ki gözlerinde yanan ihtiyacı görebilsin. Kot pantolonunu ve külotunu kışından aşağı indirirken bana karşı koymuyor bile.

"F-Ford," diye fısıldıyor. "Seni incittiğim için özür dilerim." "Hayır, üzgün değilsin."

"Bunu yapamayız. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz."

"Ne kadar romantik, huysuz bir prenses. Ama merak etme. Seni becermeyeceğim."

Kaşlarını çatıyor, yumuşak yüz hatlarında şaşkınlık okunuyor. Onu becermek istemediğim için değil. İstiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kesinlikle istiyorum. Sadece şu anda yapmayacağım. Gizliden gizliye istiyor. Onun gizli isteklerini öğrenene kadar, onu bekletmekten zevk alacağım.

"İslat onları," diye emrediyorum, ona yaslanırken bedenini kendi gücümle büküyorum. "Ve bu sefer ısırma. Isırdığım yerden hoşlanmayacaksın."

Aynadaki gözlerinde korku parlıyor. Kavrayışım hâlâ saçlarındayken, başparmağımdaki zonklamayı görmezden geliyorum ve parmaklarımı bir kez çiğneme mesafesine getiriyorum. Nazikçe değil, parmaklarımı ağzına tıkanmasına yetecek kadar derin sokuyorum. Boğazına kadar sokmuşken ona bunu yaptırma düşüncesi sikimi zıplattıyor. Ağzını sıkmek için parmaklarımı kullanıyorum -dört parmağımı, ağrıyan başparmağım hariç hepsini. Salyaları çenesinden aşağı akıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Aferin kızıma. Ağzın eğitilebilir."

Bakışlarında öfke parlıyor ama o daha fazla zarar vermeden parmaklarımı ağzından çekiyorum. Parmaklarımı saçlarında daha sıkı tutuyorum ve sonra ıslak parmaklarımı kışının çatlağından aşağı kaydırıyorum. Korku ve dehşet dolu bir sesle inliyor ve tamamen hareketsiz kalıyor. Aminin kaygan açıklığını buluyorum ve en uzun parmağımla onu kızdırıyorum.

"Bunu mu istiyorsun, hmm?"

Başını hayır anlamında sallamaya çalışıyor ama saçlarını çok sıkı tutuyorum. Onu başını sallamaya zorluyorum. Daha fazla gözyaşı.

Bir hıçkırık. Yalvarıyor.

"Madem bu kadar çok istiyorsun," diye homurdanıyorum, "o zaman yalvar." "Sen bir

canavarsın."

"Hiçbir fikrin yok."

Bakışlarımız kilitlendi. İçimi görüyor. Ruhumun en derininde yaşayan canavara kadar.

Cesaretinin sonuçlarından korkmadan ona bakıyor.

"Yalvar."

"Siktir git, Ford."

Bir parmağımı derinlere itiyorum, içinden yuvarlanan iniltiyi seviyorum. O daha fazla zevk alamadan parmağımı geri çekiyorum. Nefes nefese kalması yüzünün önündeki aynayı buğulandırıyor. Bu işe yaramaz. Güzel yüzündeki her ifadeyi görmem gerekiyor.

Onu dik tutuyorum ve dişlerimi boynunun yanına getiriyorum, altın sarısı saçlarının arasından etini arıyorum. Dişlerim boynuna bastırıldığında inliyor ama ısırıyor. Etinin üzerinde ağır ağır nefes alıyorum, içimdeki ateşin onu yakmasına izin veriyorum, onu gelecek olan cehenneme karşı uyarıyorum.

"Korkuyor musun?" Mırıldanıyorum, parmağımın tekrar amına girmesine izin veriyorum. "Hmm?" "Her zaman."

Öfkeyle tükürdüğü kelime beni duraksattı. Her zaman korkuyor ve bu onu kızdırıyor. Zavallı prenses zayıf ve bunun için kendinden nefret ediyor.

"Korkmak zorunda değilsin," diye alay ediyorum. "Bu bir seçim. Sen seçiyorsun. Bu sana bağlı."

"Kulağa kolaymış gibi geliyor. Sanki beni merhametine bıraktığın ve istediğin her şeyi yapmakta özgür olduğun gerçeğini kabullenmeliymişim gibi."

"Ne istersem yapabilirim. Sen de beni durduramazsın. Kapana kısıldın."

"Ben zayıf değilim," diye tersliyor. "Sen zayıfsın. Küçük bir kızı avlıyorsun. Lanet olası bir canavarsın!"

Mavi gözleri vahşi, inanılmayacak kadar öfkeli. Bu iblisle konuşmuyor. Kafasının içinde yaşayanlarla, ona sürekli eziyet edenlerle konuşuyor. Sürekli korkusundan sorumlu olanlarla.

"Eğer zayıf değilseniz, o zaman elbette kontrolü ele alın."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak onu ele geçiren düşünceleri kovalıyor. Gözyaşı lekeli yanakları parlak kırmızı ve kanım dudağına ve çenesine bulaşmış. Enkaz halinde ve böylesine vahşi bir durumda, büyüleyici.

"Beni boşalt." Burun delikleri alevlendi. "Beni boşaltmanı ve sonra da beni rahat bırakmanı istiyorum."

Parmağımı içine sokuyorum, çıkarıyorum ve sonra iki parmağımı sokuyorum. Çığlık atıyor ama geri adım atmıyor. Cesareti onu taş gibi sertleştirmişti. Güzel bir granit.

"Daha sert," diyor. "İyi hissettir. *Eğer* yapabilirsen."

Aletim kotumun fermuarını zorluyor. Bu geveze veledi kemiksiz kalana ve kendi adını hatırlayamayana kadar becermek istiyorum.

"Eğer," diyorum papağan gibi, yansımasına bakıp sırtarak. "Kiminle alay ettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok." "Yılanla." Kıçımı elime doğru itiyor. "Sen bir yılsın ama ben senden korkmuyorum."

Titremesi bu gerçeği tartışabilirdi, ama cesurca savaştığı bu raundu kazanmasına izin verdim. Daracık amına bir parmağımı daha sokuyorum, kendi sikim olsa nasıl sikeceksem öyle sikiyorum. Sert ve acımasız. O kadar sert ki ağlıyor. Ne kadar güzel bir ses.

Sonunda saçlarını bırakıyorum çünkü boştaki elime ihtiyacım var. Ön tarafına doğru kaydırarak, güneye dalmadan önce lezzetli bir inilti çıkararak memelerini sıkıyorum. Parmaklarım amının dudakları arasına girip hassas klitorisini arıyor. Şaşırmış bir çığlık atıyor ve onu boşaltmamı engellemek istercesine bileğimi kavıyor.

Artık hiçbir şey beni durduramaz.

Amcığı zevkten sızıp kalçalarından aşağı akana ve elbiselerini ıslatana kadar durmayacağım.

"İşte bu," diye gürlüyorum, ağzım kulağını buluyor. "Ver onu bana."

Amcığı parmaklarımın etrafını sıkıyor, arzusu elimi kayganlaştırma şeklinden belli oluyor. Onu parmaklarımla sertçe beceriyorum, her seferinde g-noktasını sıyırdığımdan emin oluyorum. Bileğime pençe atıyor ama durmamı istediği için değil.

Bunu istiyor.

Buna ihtiyacı

var.

Klitorisini çimdikleyip çekiştiriyorum, bir yandan da içinde kendinden geçme düğmesi olan noktayı parmaklıyorum. Vücudu, yapacağını bildiğim gibi yanıt veriyor ve patlıyor. Bir nükleer bomba gibi, etrafımızdaki her şeyi yok ediyor.

Çığlık atıyor.

O kadar gürültülü ki ağzını kapatmak için klitorisini bırakmak zorunda kaldım. Elimde kontrolsüzce titriyor, taze gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve elimi ıslatıyor. Zirveden iner inmez kaçmasını bekliyorum ama kollarımda gevşeyerek beni şaşırtıyor.

Bir canavarla güvende.

Bu gülünç bir düşünce.

Yine de esprilerimin sesi kısılmıştı. Amcığının, hâlâ içinde sıkışmış olan parmaklarımın etrafında kasılmaya devam edişine kendimi kaptırmış durumdayım. Ciğerlerine çekmeye çalıştığı her boğuk hava dalgasında sıcak nefesinin elimi nasıl gıdıkladığına.

Diğer parmaklarım içinden çıkarken ağzını kapatan elime karşı inliyor. Geri çekiliyorum ve onun titreyen, harap olmuş, kullanılmış ve doymuş halini lavabonun yanında bırakıyorum. Mavi gözleri yansımada benimkilere bakıyor. Islak parmaklarımı burnuma götürerek kokusunu içime çekiyorum, lavanta ve mandevilla. Çok narin ve tatlı.

Dilimi dışarı çıkarıyorum ve parmaklarımda orgazmının parlayan kalıntıları boyunca gezdiriyorum. Keskin bir nefes alıyor, sanki şimdiye kadar karşılaştığı en büyüleyici yaratıkmişim gibi her hareketimi izliyor.

Onun zevki bana yabancı.

Eroin gibi bağımlılık yapıcı bir şeyle

kariştirilmiş şeker. Tatlı bir saplantı.

"Çarşamba gecesi yaşanan sidik yarışını şimdi anlıyorum," diyorum ona bilmiş bir sırıtışla. "Oldukça iyi anlıyorum."

Üzerine atladığımda çığlık atıyor. Vücudunu kolayca döndürüyorum ve çıplak kıcını lavabonun kenarına doğru itiyorum. Ağzımı onunkine daldırıyorum, daha sonra duşta bu anıya mastürbasyon yaparken kullanmak üzere kokusunu ezberlemeye çalışıyorum. Ondan gelen zar zor duyulabilen bir inilti, onu kovalamak, tatmak ve dudaklarından emmek istememe neden oluyor.

Ağzım onunkine çarpıyor. Dudaklarına bulaşan kanımın tadını alabiliyorum. Acaba o da kendi mutluluğunun tadını alabiliyor mu? Öpücük istediğimden daha erken bitiyor ama bu banyonun sınırlarından kaçamazsam ne yapacağımı bilemiyorum.

Onunla oraya gitmeme izin veremem.

O sadece gerçekten istediğim şeyin yerine

geçen bir şey. Bir gün sahip olacağım şeyin.

"Sonra görüşürüz, dikenli prenses."

Göz kırparak, titreyen kızı yalnız bırakıyorum. Kanatlarının gittiğini fark etmesi ne kadar sürecek

merak ediyorum. Bu anı hatırlayacak; o parmaklarımı unutulmaya doğru sürerken benim onları yediğim anı.

Üzgünüm güzelim, ama artık bir melek değilsin.



Bölüm EigHteen

Landry

YARDIMA
İHTİYACIM
VAR.

Bu cehennemden kaçmak için yardım değil, gerçek psikolojik yardım. Bugün okulda izin verdiğim -aslında hoşuma giden- şeyden sonra, aklımı kaçırdığımdan eminim.

Bu normal değil.

Kesinlikle sağlıklı
değil. Oh, Tanrım.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Burada, onun odasında olmaz. Şimdi olmaz. Babam birkaç metre ötede yatağında uzanmış, usulca horlarken ve ben izlerken olmaz. Eğer uyandığında beni bu halde görürse, bunun suçunu onun için endişelenmeme atamam. Hayır, bunu anlayacaktır.

Ve o bunu göremez.

Asla.

Her ne kadar odasında olmak istemesem de, uykusundan uyandığında onu hissetmem gerekiyor. Neler bildiğini ve bunlardan herhangi birinin bana ya da Ford'a geri dönüp dönmediğini görmek için. Onu okumakta oldukça iyi olmaya başladım, bu yüzden bir şey biliyorsa, eminim söyleyebilirim.

Dairenin içinde bir yerden Sandra birine bağıyor. Muhtemelen Noel'e. Hepsinin üzerindeki güç pozisyonunu elinde tutuyor ve kendi standartlarına uymadıklarında onları sürekli azarlıyor.

Umarım Della değildir. Birinin tamamen sağır birine bağırması çok sinir bozucu bir şey. O bundan etkilenmiyor. Sadece etrafındaki herkesi cezalandırıyor.

Della'nın düşünceleri aklımın Ford'a kaymasına neden oluyor. Kalçalarımı sıkıyor, cinsel organımı sıkıyorum. Acıyor. Tacizden dolayı ağrıyor.

Neredeyse
gülecektim.

İstismar mı?

O zaman neden vücudum onun zalim dokunuşuyla şarkı söylüyordu?

Gerçek şu ki, bu sabah banyoda kilitli kaldığım süre boyunca gizliden gizliye keyif aldığım pek çok bölüm oldu. Ford'un şeytani alter egosuyla paylaştığım küçük kirli bir sır.

Yakında burada olur.

Onunla yüzleşemem. Şimdi olmaz. Asla yüzleşemem.

Babama bakıp hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra telefonumu elime alıp Ford'a mesaj atıyorum.

Ben: Benimle bir daha konuşmazsan çok memnun olurum.

Tepkisi anında oldu.

Ford: Ne? Ne? Neden?

O gerçek mi?

O hasta. Akıl hastalığından muzdarip. Ve benim aptal benliğim Ford Mann'in karanlığına kapıldı. Çünkü görünüşe göre canavarlar için bir mıknaatısım.

Ford: Laundry, ne oldu?

Sen. Sen oldun, Ford. Sana güvendiğim için aptalın tekiydim.

Telefonumu çaldırmaya başladı. Neyse ki sessizdeydi. Vızıldıyor, vızıldıyor ve vızıldıyor. Psikopat. O bir sapık. Bir an bile tereddüt etmeden numarasını engelledim. Bu bana biraz zaman kazandıracak. En azından kız kardeşime özel ders vermeye gelene kadar.

Ondan kaçamam.

Ne ondan ne de
babamdan.

Bu hayat bir hapisane. Della'yı alıp ortadan kaybolmak zorundayım. Bu, babamın sınırsız kaynaklarından kaçmaya çalışarak kaçak bir hayat yaşamak anlamına gelse bile. Bir plan için beklemekten iyidir. Planlarım sürekli raydan çıkıyor.

Telefonum tekrar çalıyor ve içimde bir öfke patlaması yaşıyorum. Beni rahat bırakmıyor. Ona kitaptaki her ismi söylemeye hazırım, ama bu o değil.

Hey, sen. Benim. Ty.

Düşüncelerimi oluşturmamdan telefona göz kırpıyorum. Ty Constantine bana mesaj atıyor. Nasıl? Neden? Şu anda ne haltlar dönüyor?

Bilinmeyen Numara: Tamam, bu muhtemelen ürkütücü. Özür dilerim. Geçen gün baban sinirlenince aceleyle çıkmak zorunda kaldım. Sonra da saldırıya uğradığınızı duydum. Sadece endişelendim. Sen iyi misin?

Cevap vermeden önce kişiyi Ty Constantine olarak değiştiriyorum.

Ben: Ben iyiyim. Numaramı nasıl aldın?

Onu almak için çok çalıştım diyelim. Alexander nasıl?

Ben: Uyuyor. Bir sürü ağır kesici. Kırık burun ve çatlak kaburga. Yanağına dikiş atılmış. Araba kazası geçirmiş gibi görünüyor. Ama iyileşecek.

Ne yazık ki.

Babamı tanıyorum. Bundan kurtulacak, ona bunu yapan adamın peşine düşecek ve hayatını mahvedecek.

Ford'un hayatını mahvedecek.

Ah. O yokken kaleyi benim koruyacağımı söyle. ;)

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Onun yakışıklı yüzünü karşımda, alaycı bir tavırla göz

kırparken hayal edebiliyorum. Ty'ın şirketinde babamın yerini doldurmaya çalışması gülünç.
"Kim seni böyle gülümsetiyor?" diye bir ses duyulur.

Bakışlarımı telefonumdan babama çevirerek yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışıyorum. O hırpalanmış, uykulu haliyle bile güçlü ve hâlâ parmağını üzerimde tutan kişi.

"Uh..." Dudağımı çiğniyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Ty. Numaramı nereden bulduğunu bilmiyorum." Babam bana yavaşça göz kırpmıyor, ilaçların etkisiyle göz kapakları ağırlaşmış. "Hmm. İlginç." "Nasıl olduğunu bilmek istiyor. Sen nasılsın?" "Daha iyi oldu."

Telefonum yine çalışıyor ama ona bakmıyorum. Babamın delici bakışlarına hapsolmuş durumdayım. Telefonumu öyle bir sıkıyorum ki acaba çatlayacak mı diye düşünüyorum. Sertçe yutkunarak sehpa doğru ilerliyorum.

"Biraz su ister misin?"

"Ben iyiyim. Buna cevap vermeyecek misin?"

Başımı salladım ve telefonuma baktım. Ty'ın takım elbise giymiş bir fotoğrafı. Bir limuzinin içinde, oldukça rahat ve mutlu görünüyor. Her zaman bu kadar gergin olmamak güzel olmalı.

Ben: Ne istiyorsun?

Teşekkürler. Sen de güzel görünüyorsun.

Özür dilerim. Stresliyim. Güzel görünüyorsun. Ve şu anda nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrin yok.

Okulda bir canavar tarafından parmaklanmış gibi görünüyorum ve konuştuğumuz gibi bir canavar tarafından bakılıyorum.

Hiç seksi değil.

Ty: Güzel görünmeyeceğin bir senaryo hayal bile edemiyorum.

Ben: Teşekkürler. Hepsi bu kadar mı? Gitmem lazım.

Hayır. Seni gerçek bir randevuya çıkarıp çıkaramayacağımı görmek istedim. Sadece ikimiz.

Kalbim göğsümde tekliyor. Bu yüzden mi bu kadar güzel giyinmiş? Buraya mı geliyor? Böyle bir şey olamaz. Babam onunla yalnız bir yere gitmeme izin vermez. Hayatta olmaz. Ve Ford buradayken ortaya çıkarsa... Bunun nasıl bir duruma dönüşeceğini hayal bile edemiyorum.

"Şey," diye homurdanıyor babam. "Çocuk ne istiyor?"

Bakışlarımı telefonumdan ayırıp babamın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "O, uh, bir randevuya çıkmak istiyor. Sadece ikimiz."

Babam uzun bir süre beni inceliyor. Ter enseme ıslatıyor. Sakin ve sabit kalmaya çalışıyorum. Sonra başını sallıyor. Belli belirsiz.

"Ne?" Ona kaşlarımı çatarak fısıldıyorum.

"Sorun değil. Bay Constantine ile bir randevuya çıkabilirsin." "Baba, anlamıyorum."

"Anlayacak ne var? Cevap evet." Doğrulamaya çalışırken acı içinde inliyor. "Elbette bir güvenlik görevlisi göndereceğim çünkü olanların bana kişisel olarak zarar vermek isteyen insanlar tarafından planlanmış bir saldırı olmadığını göz ardı edemem."

"Tanıdığın biri olduğunu mu

düşünüyorsun?" "Ya da tanıdığım biri tarafından gönderildi."

"Adama bakmadın mı?"

"Sanırım üç kişilerdi. Belki daha fazla. Her şey bulanık."

Telefonum tekrar çaldı.

Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Yarın tekrar denesem ürkütücü olur mu?

Babamın sözleri hala aklımda. Ford bir grup arkadaşını mı getirdi? Kardeşini mi? Daha önce de kardeşinden bahsetmişti. İşin gerçeği, Ford hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ne tür insanlarla takıldığını ya da benimle arkadaş olma nedenlerini bilmiyorum.

Bu sabah arkadaşların yaptığından daha fazlası vardı.

*Parmakları senin içindeydi,
kızım. Seni boşalttı.*

"Zavallı adama cevap verecek misin?" Babam telefonumu işaret ederek soruyor. "Onu bekletme."

Yavaşça başımı sallıyorum ve sonra bir cevap yazıyorum.

Ben: İyi.

İyi... Ne? Yarın tekrar deneyelim mi?

Tamam. Yani, bunu bir randevu haline getireceğiz.

Bana bir sürü gülümseyen emoji gönderiyor, bu cevaptan mutlu olduğu belli. Ben de ona gülümseyerek karşılık verirdim ama babamın bana bakışından kurtulamıyorum. Sanki beni başarısızlığa hazırlıyormuş gibi. Keşke bilseydi. Bu sabah fevkalade başarısız oldum. Bu başarısızlık her an evime gelebilir ve kim bilir nasıl bir felaket ortaya çıkar.

Ty: Ailemin beni katılmaya zorladığı bir etkinliğe gidiyorum, ama şehre döndüğümde randevumuz hakkında sana mesaj atarım. Babana söyle, umarım yakında kendini daha iyi hisseders.

K. Hoşça kal.

Çenemi kaldırıyorum ve babamın araştıran bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çok heyecanlı ve yakında iyileşmeni umuyor."

Odayı bir sessizlik kaplar. Sandra artık yardıma bağırıyor. Kulaklarımda yankılanan kalbimin gümbürtüsü dışında ortalık sessiz. Koltuğumda kıpırdanıyorum, şu anda kendimi bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyorum.

Yüzümdeki yazıyı görebiliyor mu?

Bugün Ford'la ne yaptığımı?

Kapı çaldı ve ben sıçradım. Endişe göğsümü tırmalıyor, boğazımı sıkıyor ve nefes alamaz hale getiriyordu. Yüzüm ısınıyor, beni ele veriyor. Her şey çok açık. Hiçbir şeyi kaçırmayan babam, kısık gözlerle beni izliyor.

"Bu sadece güçlü bir aileden gelen bir çocukla randevu tatlım. Evlilik teklifi değil. Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın. Başka kimsenin değil. Sadece benim olacaksın."

Sahiplenici, tehditkâr ses tonu beni solduruyor.

Kaçış yok.

Umut etmekle bile aptallık ettim.



ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sully

Birileri telefonumu patlatıyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Taşıyıcısında cehennemden gelen bir canavar gibi davranan Heathen ile uğraşmak yetmezmiş gibi, bir de telefonumu tekrar tekrar arayan biri var.

Tanrı aşkına.

Asansörden çıkarken tıslayan kediye taşıyıcısına bıraktım ve cebimden telefonumu çıkardım.

Bu Sparrow. Bazen tam bir kadın olabiliyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum, kelimeden sinirlilik damlıyor. "Biraz meşgulüm." "Evet," diye tersliyor. "Belli oluyor. Seni sadece on beş kez aradım."

"Neyin var? Annem iyi mi?"

İç çekiyor. "Eminim. O hapiste, ölü değil. Hayır, bu daha kötü. Bu Scout."

Kanım dondu. Scout bugün Sparrow'un yerine okula gitti. Scout telefonuna cevap vermediğinden beri nasıl gittiğini merak ediyorum. Yani, bir üniversite kampüsündeydi, bu yüzden kesinlikle çok fazla belaya bulaşmış olamazdı.

"O bir şey yaptı. Ne olduğunu bilmiyorum ama kötü bir şey." Sparrow küfrediyor ve telefona doğru derin derin nefes alıyor. "Bana onunla bir daha asla konuşmamamı söyledi."

"Siktir," diye homurdandım. "Nedenini söyledi mi?"

"Ona ne olduğunu sordum ve o da '*Sen oldun*' dedi." "Scout'la konuştun mu?"

"Telefonuna cevap vermiyor."

"Eminim sadece hıyarlık yapıyordur. Sorun değil." "Dostum, beni engelledi."

"Çarşamba gecesi bizim olduğumuzu öğrenmiş olabilir mi? Ona söyler miydi?"

"Scout'u tanıyorum, her şey mümkün. Sence ona zarar vermiş olabilir mi?"

Geçmişin anıları gözlerimin önünde hızla yanıp sönüyor. Bu yola tekrar girmesine izin vermeyeceğim. Geçen sefer, ikincil hasar olduk. Bu onun için bir kalıp; sahip olamayacağı birine takıntılı olmak, işi çok ileri götürmek ve sonra da onu sevenler tarafından yok edilmek. Bu durumda Alexander Croft, Winston Constantine'in yaptığı gibi bizi ezme yeteneğine sahip.

"Öğreneceğim," diye teminat veriyorum ona, "ve bunu düzelteceğim." Uzun, rahatlamış bir iç çekti.

"Teşekkürler."

"Yine de bir sorum var."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra sesinde biraz tereddüt belirdi.
"Tamam." "Landry ile neden konuşuyordun?"

"Ne demek istiyorsunuz? Bu bizim işimiz."

"Mesajlaşmak ya da telefonda konuşmak. Senin işin okulda onunla ilgilenmekti. Başka bir şey değil. Bana onunla telefonda konuştuğunu da söylemedin."

"Önemli bir şey değil, dostum."

"Çünkü hikayenin bana düşen kısmının doğru olduğundan emin olmam gerekiyor. Senin yaptıklarıyla çelişen şeyler söylediğimde ya da yaptığımda çok utanç verici oluyor. Neden onunla olan ilişkini kendine saklıyorsun? Onun evindeyken neler olduğunu sana anlattım. Onunla birlikteyken neler olduğunu neden paylaşmadığını anlamıyorum."

"Gitmem gerek."

"Hayır. Siktir. Sadece soruya cevap ver, Sparrow."

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor, biraz fazla savunmacı bir tavırla. "Önemli bir şey yok." "Onu becerdin mi?"

"Ciddi misin? Ne zaman? Okulda mı? Siktir git, Sully."

"Korkaklığı bırak ve bana neler olduğunu anlat."

"Ne? Onunla telefonda seks yaptığımı mı bilmek istiyorsun? Ne? Sen onu öptükten sonraki gece mi?"

Kıskanıyor.

Bu Ivy Anderson'ın tekrarı. Ya da daha kötüsü Ash Elliott.

En azından Ivy ile başımız biraz belaya girdi. Ash ile hayatlarımız yüzümüze patladı. O pislikten zar zor kurtulduk.

Ya Landry?

Babası şeytani ve Constantine'lerle bağlantılı. Bu işin nükleer olma potansiyeli gerçek bir olasılık. Scout deli gibi davranıyor.

Sparrow çok sahiplenici olmaya başladı. Peki ya ben?

Arkamdan gizli bir telefon seks randevusu gerçekleştirdiği için Sparrow'u boğazlamak ve onu incittiği ya da her ne halt ettiyse yaptığı için Scout'u yumruklamak istiyorum.

Bu da benim de onlar kadar derinde olduğum anlamına geliyor.

"Bence bir adım geri atmalısın," diyorum sesim sakın bir şekilde. "Bence hepimizin buna ihtiyacı var." "Yapamayız," diye karşılık veriyor. "Bu bizim işimiz. *O bizim işimiz.*"

"Bırakacağız. Bryant bunun üstesinden gelebilir."

Sparrow soğuk ve zalimce güler. "Biz artık Morellis'iz, Sull. Öylece pes edemeyiz. Bunu biliyorsun. Bu yüzden son zamanlarda bu kadar huysuz bir sürtük oldun. Sıkışıp kaldık ve gidecek hiçbir yerimiz yok."

"Ben lanet bir Morelli değilim. Ben bir Mannford'um."

"Sadece ne yaptığını bul ve düzelt. Pazartesi günü okulda hasar kontrolü yapacağım."

Heathen taşıyıcısından hırlıyor ve bana o kafeste mutsuz bir sürtük olduğunu hatırlatıyor. "Tamam. Sana sonra mesaj atarım."

Cevap vermesini bekleme zahmetine girmeden Croft'ların kapısına doğru yürüyorum. Kedimin çıkardığı iğrenç sesleri duymazdan gelerek zili çalıyorum.

Benim kedim değil.

Scout'un kedisi, çünkü onu daha çok seviyor.

Bu noktada sadece maskaralığı sürdürmek için onu ödünç alıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılır. Gelen Sandra ya da diğer çalışanlardan biri değil, hatta Della bile

On değil. Hayır, gelen

u.

Landry.

Kardeşlerimle aramda büyüyen bu sorunun kaynağı. Nedenini ben de biliyorum. Ben onun içindeyken

onun bir iş olduğunu unutuyorum. Alt pembe dudağının nasıl hafifçe şiştiğine ve onu öptüğümde nasıl bir tat aldığına takılıyorum. Altın sarısı saçlarının hareketleriyle dans etmesi, güzel yüzünü çerçevelemesi ve dikkatinizi her zaman oraya çekmesi beni büyülüyor. Sadece kot pantolon ve tişört giymiş olsa bile zarif, sevimli ve baştan çıkarıcı.

Memesinin avucumun altında nasıl hissettirdiğini biliyorum. Dolu ama çok dolu değil. Tutup sahiplenecek kadar.

Beni değerlendirirken mavi gözleri sert. Bakışlarında suçlama parıldıyor. Belki biraz da incinmiş. Bir korku parıltısı.

Ona ne yaptın, Scout?

"Hey, tatlım."

Sözlerim karşısında gözle görülür bir şekilde gevşedi. İçinde bulunduğu sert duruş kayboluyor ve kendini sabitlemek istercesine kapının pervazına tutunuyor. Burnu pembeleşti ve gözleri yaşardı.

Sikeyim.

Scout onu incitti.

Bunu nasıl açıklayacağım? Benim o olduğumu düşünüyor. Ona yaptığı şeyi düzeltmeliyim. Bir şekilde. Bir şekilde.

"İçeri girebilir miyim?" Sesimi yumuşak tutarak soruyorum. "Lütfen?" "Bana elli adım yaklaşmana izin vermemeliyim."

Bir damla gözyaşı göz kapağına ağır geliyor ve yanağından aşağı süzülüyor. Sözlerine rağmen, her şeyi daha iyi yapmamı istiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir elimi uzatıp yanağını kavriyorum ve başparmağımla ıslak çizgiyi siliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Gerçek bu. Ben üzgünüm. Psikopat kardeşim bir şekilde ona pençelerini geçirdiği için üzgünüm. İsteddiği zaman sert, acımasız ve korkutucu olabiliyor.

Geri adım atıyor ama bu benden kaçmak için değil. Bu bir davet. Della köşeden bakıyor ve dilini bana uzatıyor. Ben de kendiminkini ona uzatıp kafesi teklif ediyorum.

"Heathen'ı al," diyorum, dudaklarımın hareketlerini gördüğünden emin olarak. "Bir dakika içinde sınıfta olacağım."

Della, Heathen'ın taşıyıcısını benden aldı ve ortadan kayboldu. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra Landry'nin elini tuttum ve onu fuayenin hemen dışındaki banyoya çektim.

"Burada seninle yalnız kalamam," diye fısıldıyor ama bana karşı çıkmıyor. "Babam görürse..."

Onu fena benzettik. Şu anda kızını aramak için evde dolaşacağından şüpheliyim. Bahse girerim en azından birkaç gün yatar.

Banyo kapısını arkamdan kilitliyorum ve kalçalarımınla onu tezgâha yaslıyorum. Nefesini içine

ekiyor ve mavi g zleri benimkileri arıyor.

"Dinle," diye başlıyorum ama s z m 
kesiyor. "G zlerin karamel rengine."

"Seninki de sıcak bir yaz g n ndeki g ky z  gibi mavi."

Sırıtırıyor. "Demek istediğim bu değildi, aşık çocuk. Gözlerin bu haldeyken farklı olduğunu kastettim." Kaşları çatılır. "Bu sabahtan çok daha farklı."

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Benim hakkımda anlamadığın şeyler var. Sana tam olarak anlatamayacağım şeyler."

"Sen hastasın." Başına vuruyor. "Al."

Hiçbir fikrin yok, tatlım.

"Evet. Biraz, sanırım. Daha iyi olması için ne yapabilirim?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, nazik ve şefkatli olmaya özen gösteriyorum. "Seni öpmeme izin ver."

"Başka seçeneğim yok ki."

"Şu anda yapıyorsun. Benimle birlikte. Şu anda. Seni öpebilir miyim?"

Beni dikkatle incelerken kaşları çatılıyor. "Sen aklını kaçırmışsın." "Bana bak tatlım. Bugün... *bu bir* daha olmayacak. Bana güvenebilirsin."

"Sana güvenmek mi?" Tiksintili bir kahkaha atıyor. "Hayır, Ford, sana güvenemem. Benden çok şey saklıyorsun."

Bir an için alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Karmaşık bir adam olduğumu biliyorum Landry. Umarım bir gün benim katmanlarımı tam olarak anlarsın. O zamana kadar sana çok değer verdiğime ve seni bilerek incitecek hiçbir şey yapmayacağıma inan. Başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm." Gözlerimi yeniden açıyorum ve bakışlarımdaki samimiyeti görebilmesi için geri çekiliyorum. "Şimdi, lütfen, seni öpebilir miyim?"

Beni sonsuza kadar bekletiyor ama sonunda başını sallıyor. Parmaklarımı saçlarına doluyorum, ağzını ayırıp öpücük için hazır hale gelene kadar çekiştiriyorum ve sonra dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. İlk başta gergindi ama dilim onunkiyle oynastıkça kollarımın arasında macuna dönüşüyor.

Onu derinden öpüyorum, ama özrümü de içine kattığımdan emin oluyorum. Yumuşak dokunuşlar. Nazik okşamalar. Nefes alacak kadar ayrıldığımızda ona tatlı tatlı bir şeyler mırıldanıyorum. Bütün öğleden sonra onu öpmeye devam edebilirim. Scout'un ona yaptıklarını düzeltmenin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Canımı yaktın," diye fısıldıyor, parmak uçları göğsümün ortasını buluyor ve itiyor. "Korkmuştum."

"Seni nerede incittim?"

Kaşlarını çatıyor ve başını benimkinden çeviriyor. "Nerede olduğunu biliyorsun."

Şansımı deneyerek elimi aramızda kaydırdım ve kot pantolonunun üzerinden bacaklarının arasındaki sıcaklığı buldum. "Burası mı?"

"Evet."

"Daha iyi yapabilirim." Düğmeyi çekiştiriyorum ve sonra fermuarı indiriyorum. "Her şeyi daha iyi öpeceğim." "Ford," diye mırıldanıyor. "Biz... Ben... Sen..."

Diz çöktüğümde onu akılsızca kekelemesiyle baş başa bırakıyorum. Toplayabildiğim kadar şefkatle kot pantolonunu ve külotunu kalçalarından aşağı indiriyorum. Ağdalanmış pürüzsüz amcığının tadına bakmak için ağzım sulanıyor. Başparmağımı yarığının üzerinde gezdiriyorum ve sonra bir dudağını kenara çekerek pembe tomurcuğunu ortaya çıkarıyorum. Sıratarak küçük çıkıntıyı yalıyorum, karşılığında inlemesine bayılıyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve klitorisini ağzıma aldığım anda nefesi kesiliyor. Kalçalarını ayırabilmek için kotunu tamamen yırtmak istiyorum. Açlıktan ölüyorum ve onun tatlı amcığıyla

ziyafet çekmek istiyorum. Yüzümü onun kayganlığına sokmak, bulabildiğim tüm zevk sularını emmek. Onun dar deliğini dillemek, Scout'un verdiği acının acısını yalamak için can atıyorum.

İçimden bir hırıltı yükseliyor, gürültülü ve muhtaç. Tam kıyafetlerini parçalamaya başlayacaktım ki kafama bir şaplak atarak beni durdurdu.

"Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır. Bırak. Bunu burada yapamayız." Sesi bir oktav yükseliyor, tonuna panik karışıyor. "Babam."

Devam etmekten başka bir şey istemesem de, onun haklı olduğunu biliyorum. O kendi kızını bir hiç uğruna döven bir piç. Bunu yaptığımızı öğrenirse ne yapacağını hayal bile edemiyorum.

"Mükemmel amcığından gerçekten ama gerçekten özür dilemek istiyorum," diye gürlüyorum, burnumu yarığında gezdirerek. "Ama haklısın. Sana yapmak istediğim şeyler saatler sürecektir." Yukarı bakarak ona göz kırpmıyorum. "Bir orgazm yeterli değil. Ya hep ya hiç olmalı tatlım."

Gülümsemesi, saklamaya çalışsa da, ortaya çıkıyor. Belki de kardeşimin günahları için affedildim.

Zamanımız ve mahremiyetimiz olduğunda bunu ona tekrar tekrar telafi edeceğim, bundan eminim.

"Gidip babamı kontrol etmem gerekiyor," diyor biraz hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle. "Pazartesi görüşürüz."

Kıyafetlerini giyip banyodan çıktı ve beni doymamış ve azgın bir ereksiyonla bıraktı. Tekrar ayağa kalkıyorum, amının kokusunu temizliyorum ve sikimi sertleştiren kanı soğutmayı başarıyorum.

Belki de onunla aramı düzeltmişimdir.

Della'yı sınıfta Heathen'ı bir masanın altından çıkması için ikna etmeye çalışırken buluyorum. Heathen ona tıslıyor ama o duymuyor. Della'ya doğru yürüyüp şakacı bir şekilde kafasına vuruyorum.

Bana kötü bir şey işaret ediyor ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kaşlarımı kaldırarak her zaman çalıştığımız yeri gösteriyorum.

"Oyun zamanı bitti."

Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor. Tekrar söylüyorum ve kediye işaret ediyorum. Anladığını belli eden bir oflama ile çabalarını bırakıp masaya doğru yürüyor. Oturduktan sonra yavaşça bana işaret ediyor. ASL bilmediğim gerçeğini tartışmıyoruz ama o aptal değil. Bazı nedenlerden dolayı, o da benimle birlikte oynuyor. Muhtemelen beni lanet kedi için kullanıyor.

Ne dediğini anlamam bir dakikamı aldı.

Babam dayak yedi.

Masum rolü yaparak ona şöyle dedim: "Öyle mi? Ne kadar korkunç."

Bilmediğim bir şey imzalamadan önce sırtıyor ve omuz silkiyor. Sonra bana heceleme için zaman ayırdı, *k-a-r-m-a*.

"Karma mı?"

Evet. Ellerini kucağında kavuşturuyor ve sanki küçük bir şeytan değil de tatlı bir melekmiş gibi sabırla dersimizin başlamasını bekliyor.

Bu çocuğu sevdim.

Ve Alexander kesinlikle bunu hak etmişti.

Ani bir farkındalık beni tam karnımdan vurdu. Della'ya iade ettiğim gülümseme kayboldu. Alexander Landry'ye vurursa, acaba Della'ya da aynısını yapar mı?

Karma.

Ona nasıl baktığını gördüm - zar zor sakladığı bir nefretle. Ona da vurup vurmadığını sormak dilimin ucuna geliyor. Sonunda, ağzımı kapalı tutuyorum. İçten içe cevabı biliyorum. O biliyor.

Bu bende onu tekrar dövmek isteği uyandırıyor.



Yirminci Bölüm

Serçe

NORMALDE, güzel bir takım elbise giymem ve çekici gülümsememi göstermem gereken bir etkinliğe katılmakta hiçbir sakınca görmezdim. Bu konuda iyiyim. Kardeşlerimin aksine bundan hoşlanıyorum.

Bu gece olmaz.

Bu gece öfke ve hüsrarla doluyum. Boston'da sıkışıp kaldım. Bryant bir emlak yemeğine katılmamı ve bazı mülkler için teklif vermemi istiyor. Temel olarak, bu işteki insanlarla dirsek teması kurmamı, bir iki şey öğrenmemi ve sonra da bunları bir şekilde düşmanlarına karşı kullanmamı istiyor.

Belki de Sully haklıydı. Bu saçmalık. Hayatlarımız. Morellis'e, özellikle de Bryant'a nasıl zincirlendiğimizi ve başka bir şey yapma umudumuzun olmadığını.

Şu anda elimden bir şey gelmediği için kardeşim gibi somurtmak yerine elimdeki göreve odaklanıyorum.

Gevezelik.

Sully umarım Landry ile işleri yoluna koyar ve onun halledemediklerini ben kendim hallederim.

Arabamı bir valeye bıraktıktan sonra, iyi giyimli insanlarla dolu binaya doğru ilerliyorum. Bu benim elementim. Seçkinlerle parti yapmak için doğmuşum. Bunu annemden aldığımı düşünmek istiyorum. Üçümüzden daha iyi temizlik yapıyorum ve istediğim her şeyi elde etmemi sağlayan bir gülümseme taklidi yapabiliyorum. En pahalı ısmarlama Tom Ford kömürlü takım elbiselerimden birini giyiyor olmamın zararı yok. Sully bu pantolonun bana David Beckham kıcı verdiğini söylüyor. Bence bunu söylerken hıyarlık yapıyor ama ben bunu iltifat olarak kabul ediyorum. Eksik olan tek şey kolumdan sarkan güzel bir şey. Birkaç kadın bakışlarımı yakalamaya çalışıyor, sanki düşüncelerimle uyum içindeymiş gibi, ama ilgilenmiyorum. Flört edemeyecek kadar dikkatim dağınık. Ayrıca, istediğim tek kol şekeri o. Landry'yi seksi, vücuda oturan bir elbise içinde hayal etmemeye çalışıyorum çünkü bu David Beckham pantolonunda on inçlik bir ereksiyon için yer yok.

"Ford?"

Uzun boylu, iri yarı, sarı saçlı ve şapşal şapşal sırttan bir adam bana doğru geliyor. Ona boş boş bakıyorum çünkü bu pisliği tanımıyorum. Kesinlikle isteyerek ilişki kuracağım biri değil. Ama takma adımızı biliyor.

"Öyle mi?"

"Bana bu boka gideceğini söylememiştin." Güldü ve kolumun yan tarafına vurdu. "Dostum, Landry konusunda haklıydın."

Noktaları çabucak

birleştirdim. Landry mi?

Bu Ty Constantine olmalı.

"Ben her zaman haklıyım," diye homurdanıyorum. "Ne oldu?"

"Ona mesaj attım. Gelecek hafta bir randevuya çıkacağız. Babası *olmadan*." "Babası tam bir pislik, değil mi?"

"Kahretsin, evet." Eğilir ve komplocu bir şekilde fısıldar. "Bugün hâlâ ofise gelmedi. Saldırıya uğradığında, onu gerçekten mahvetmiş olmalılar."

"Hmph."

Koluma tekrar vuruyor ve yemin ederim bir daha yaparsa ben de ona vuracağım. "Bugün kışına ne girdi de öldün? Genelde bu kadar huysuz olmazsın."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. Scout onca insan arasında nasıl bir rol yapıyordu?

"Bana bahsettiğin kız mı?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Hâlâ senden kaçıyor mu?"

Ona gerçekten Ash'ten bahsetti mi?

"Her zaman," diye homurdandım.

"Onu yalnız yakalaman gerekecek. Seni dinlemesini sağla." "Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum. O evli."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Bir bok yok mu? Dostum, bana evli olduğunu söylememiştin. Evli bir kadın için yanıp tutuşuyorsan gerçekten kötü bir durumdasın."

"Bir geçmişimiz var." Omuz silkiyorum ve bakışlarımı kalabalığın içine fırlatıyorum, aklım Ash olmayan diğer insanlarda. "Yaşadıklarımızı unutmak biraz zor."

"Eğer kaderinde varsa onu geri alacaksın." Omzumu sıktı. "Yardım edebilirim. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

Kuzenine kardeşimin karısını alıp alamayacağını sor, böylece ona biraz daha işkence edebilir. Bunu yapabilir misin, Ty?

"Sağ ol dostum," diyorum onun yerine. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Ty bana göz kırıyor. "Beni takip et. Ben zaten barı araştırdım."

Kalabalığın arasından sıyrılarak uzaklaşıyor. Peşinden gidiyorum, saniyeler geçtikçe sinirim daha da artıyor. Sıraya ulaştığında dönüp bana bakıyor, dikkatle beni inceliyor.

"Topallamıyorsun. Dizlerin bugün daha iyi mi?" Lanet olsun.

"Geliyor ve gidiyor," diye yalan söylüyorum. "Yeterince oksi alırsam saklayabilirim." "Oksi mi?" Gözleri açılıyor. "Ciddi misin? Bu bok seni mahveder."

Scout bu adama nasıl katlanıyor? Çok konuşkan ve çok arkadaş canlısı. Söylediğim her şeyi mikroskop altında incelemek zorunda.

"Peki," diye mırıldanarak konuyu değiştiriyorum, "Croft'un kızını randevun için nereye götüreceksin?"

Konuşmayı var olmayan uyuşturucu sorunumdan uzaklaştırmamdan hoşlanmamış gibi kaşlarını çatıyor ama yine de beni şımartıyor çünkü görünüşe göre bir arkadaşla ihtiyacı olan altın bir çocuk.

Scout'la arkadaş olmak için neredeyse çaresiz olmanız gerekir.

"İlk başta," diyor eğilerek, "romantik bir yer düşünüyordum. Beş yıldızlı bir restoran ya da her neyse. Fayton gezisi. Ne bileyim işte. Süslü bir şey."

"Buna karşı mı karar verdin?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

"Bilmiyorum... Belki onu sakın bir yere götürebilirim diye düşündüm. Bir sinemaya. Belki atari salonuna. Abur cuburla karnını doyurur. Kız biraz gevşeyebilir gibi görünüyor."

Hadi canım.

Landry'nin kışında donmuş bir sopa var. Muhtemelen filmlerden gerçekten keyif alırdı. Ama benim gibi biriyle. Bu sikik çocukla değil. Onu rahatlatabilirim.

"Filmin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, bunu yapmak bana acı verse de.

Bu adamla iyi geçinmek zorundayım. İşin bir parçası. Scout bu kısımla ilgilenirken benim Landry ile ilgilenmem daha iyi.

Randevu fikirleri hakkında saçmalamaya devam ediyor. Onu bayıltacak bir sürü saçmalık. Sıra bize geldiğinde, çenesini kapaması için elimle ağzına vurmaya hazırım.

Ty içkilerimizi sipariş ediyor ve parasını ödüyor. Koyu renkli sıvıyı alıyorum, hevesle geri deviriyorum. Yanık boğazımı haşlıyor ama iyi hissettiriyor.

"O viskiyi direkt içtin, dostum." Başını sallıyor. "Oksi ile bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Tam ona cevap verecektim ki kalabalığın içinde tanıdık bir yüz fark ettim. Lanet olası bir Constantine daha. Neyse ki Winston değil, ama onun küçük kardeşlerinden biri. Perry. Beni kuzeniyle sohbet ederken görürse, kimliğimiz açığa çıkar. Buradan siktir olup gitmeliyim. Bryant kıcımlı öpebilir.

"Haklısın," diye mırıldanıyorum, görünmemek ve Ty'a karşı kimliğimi açığa çıkarmamak için Perry'ye sırtımı dönüyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ben otelime gidiyorum."

"Yarın gece de burada olacaksın, değil mi? Bu etkinlik iki gün sürecek. Lütfen bu işi yalnız yapmayacağımı söyle." Bana köpek yavrusu gibi bakıyor. "Dostum, lütfen."

"Evet, her neyse. Yarın görüşürüz." "Sana sonra mesaj atarım!"

Onu görmezden gelerek binadan çıktım. Ortaya çıktım. Buradan siktir olup gitme vakti geldi.

* * *

KAFAMIYI.

Etkinlikte içtiğim bir içkiden değil, otelime vardığımdan beri içtiğim üç, dört ya da yedi içkiden. Bar karanlık ve havalı. Hayal kırıklıklarımı nispeten huzur içinde içerek giderebildim.

Odama dönüş yolu bulanıktı. Anahtar kartını yuvaya sokmak birkaç kez sürdü. Sonunda içeri girdim. Takım elbisemi çıkardım ve sadece boxerımla yatağa tırmandım.

Onunla konuşmak istiyorum.

Scout'un bir şekilde bunu benim için mahvetmesi hiç adil değil.

Telefonumda Sully'den cevapsız bir mesaj var. İşleri düzelttiğini düşünüyor. Ben ikna olmadım. Kendi kulaklarımla duymam gerek. Ama beni engelledi.

Yoğun bir odaklanma gerektiriyor ama cep telefonumdan numarasını buluyorum ve otel telefonundan onu arıyorum. Bu saatte uyanık olup olmadığından bile emin değilim, artık gece yarısını çoktan geçmişti.

"Alo?"

Sesinin solukluğu doğrudan sikime hitap ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun seksi küçük ağzını hayal ediyorum.

"Alo?" diyor tekrar. "Kimsiniz?" "Serçe."

"Ne? Seni duyamıyorum. Mırıldanıyorsun. Kimsin sen?"

"Çamaşırhane, benim."

Ağır bir iç çekti. "Chevy?"

Yaşadığı şoku hayal ederek
sırıttıyorum. "Evet." "Beni aramanı
engelledim."

"Ben de seni, engelimi kaldırmanı söylemek için
arıyorum." "Sarhoş musun sen?"

"Birazcık." Avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Seni özledim."

"Beni özledin mi? Ford, seni yeni gördüm. Gitmeden önce resmen bir
öpücük çaldın." Siktiğimin Sully'si.

"O ben değildim," diye geveledim. "O benim ezik alter-
egomdu." "Kıskanıyor musun... kendini?"

"Evet. Ben de bazı yanlarımdan
nefret ediyorum." "Sorunların
var, Chevy."

"Ve sende benim sorunlarıma cevaplar var, Laundry."

"Kafamı karıştırıyorsun. Asla aynı kişi değilsin."

"Engelimi kaldırabilir misin?"

"Tamam."

"FaceTime'la
beni."

"Tamam."

Kapatmak istemiyorum, ama kapatmak zorundayım. Beni geri aramadan önce uzun bir beş dakika
bekletiyor. İlk çalışta cevap veriyorum. Güzel yüzü başucu lambası tarafından aydınlatılıyor.
Odamdaki tek ışık banyodan geliyor.

"Hey."

Sırıttıyor. "Hey."

"Keşke şu anda bu yatakta benimle olsaydın." "Ford..."

"Bana öyle deme." Gözlerimi kapatıyorum. "Bana Chevy de ya da..."

Sparrow. "Yoksa ne olur?"

"Hayat hakkında bu kadar stresli olmasaydın ya da seni sürekli geren şey her neyse, ne
yapardın? Üniversiteyle en az benim kadar ilgileniyorsun. Berbat olduğumuzu ve ödevlerimizi hiç
yapmadığımızı anlamaları uzun sürmez."

Alay ediyor. "Ödevlerimi
yapıyorum." "Yalancı."

"Ödevlerimi yapmam *gerekiyor*. Sadece dikkatim dağıldı. Yetişirim."

"Belki de bir çalışma randevusu ayarlamalıyız." Ona sırtıtıyorum. "Çıplak
çalışma randevusu." "Sen bir veletsin."

"Ciddiyim, bebeğim. Sen olsan ne yapardın?"

Alt dudağını o kadar sert kemiriyor ki kan gelmemesi bir mucize. "Bunu düşünmemeye
çalışıyorum."

Bu nasıl bir cevap? "Neden
olmasın?"

"Çünkü benim bir geleceğim yok." Ses tonundaki acılık gizlenemiyor. "Sonunda zengin, başarılı
bir adamla evleneceğim ve bir sürü bebek doğuracağım. Son."

"Kulağa çok seks yapılmış gibi geliyor."

İstemediğini belli etsem de gülümsüyor. "Ellerimle bir şeyler yapardım."

"El işi mi?"

"Aman Tanrım. Kapatıyorum."

Gülüyorum ve sonra dilini çıkardığında daha çok gülüyorum. Çok şirin. Orada olsaydım, onu ağzıma alır ve kızgın olduğunu unuttururdum.

"Annem hayattayken, babamın partileri için tüm çiçek düzenlemelerini yapardı. Ona yardım etmeyi çok severdim. Egzotik çiçeklerle çalışarak saatler geçirirdik. En iyi sohbetlerimizi o zaman yapardık." Özlemle gülümsüyor. "Onu özlüyorum."

"Ben de annemi
özlüyorum." "Gitti
mi?"

"Evet." Gözlerimi kapatıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Demek çiçekçisin ha? Seni küçük, şirin bir dükkânda çiçek keserken hayal edebiliyorum."

"Bu pek de büyük hayaller kurmak sayılmaz," diye mırıldanıyor. "Peki ya sen?" Omuz silkiyorum. "Benim de seçeneğim yok. Amcamın kaltağıyım." "Kaltağı mı?"

"Onun için ayak işlerini falan yapıyorum." "Mafyadan mı?"
İkimiz de gülüyoruz.

"Keşke. Bu çok eğlenceli olurdu. Ama hayır. Sadece partilere gidiyorum ve garip işler yapıyorum. Sıkıcı ve anlamsız. Kardeşim bu yüzden ondan nefret ediyor."

"Sen ve kardeşin yakın mısınız? Adı ne?"

"Sullivan. Ve biz kardeş kadar yakınız. Yine de çoğu zaman hıyarın teki oluyor." "Küçük kız kardeşim bir canavar olabilir ama bunu senden başka kimseye itiraf etmem."

Tanrım, keşke şu an onu öpebilseydim.

"Ee?" diyor. "Amcan olmasaydı ne yapardın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Kendime o kadar ileriye düşünme izni vermedim. Bir zamanlar annemin ayak izlerini takip edeceğimi düşünmüştüm. Doktor olurdum. Ama başıma bir sürü şey geldi. Artık bunu düşünmüyorum."

"Belki bir yolunu bulursun."

"Belki."

"Artık yatmalıyım," diye fısıldıyor. "Geç oldu ve gözlerin sürekli düşüyor."

"Bana bir fotoğraf gönder de telefonu kapatayım."

Gözlerini deviriyor ama başını sallıyor. "Tamam. Sen telefonu kapattıktan sonra gönderirim." "Seni yarın ararım, Laundry."

"Güle güle, Chevy."

Telefonu kapattı. Mesajda bir resim gelene kadar ekrana bakıyorum. Fotoğrafta bana gülümsüyor. Çok tatlı ve sevimli. Yan dönüp bir selfie çekiyorum ve ona geri gönderiyorum. Bana birkaç uyku emojisi gönderiyor ve ben de ipucunu alıyorum.

Yüzüne bakarak uykuya dalıyorum ve sonra rüyalarımda onun şımarık ağzını görüyorum.



Yirmi Birinci Bölüm

Landry

FORD size karşı nazik mi?

Della imzalamadan önce suratını ekşitiyor, "*O bir aptal.*

Bir kahkaha attım ve sonra biraz daha araştırdım. *İyi bir öğretmen değil mi?*

O iyi bir öğretmen, diye imzalıyor ve sonra omuz silkiyor. *Sadece bir aptal. Heathen bile bunu biliyor.*

"Sen bir veletsin," diye takılıyorum, kelimeleri işaret ederek ve söyleyerek. "Bunu biliyor muydun?"

Mutlu bir şekilde başını sallıyor, sırtıyor. Sonra bana şeytani bir yüz ifadesi takınıyor ve "*Erkek arkadaşın mı?*" diye soruyor.

Kanım donuyor. Ford'la aramızda bir şeyler olduğu bu kadar belli mi? Etrafindakilere pek dikkat etmeyen kız kardeşim için bu kadar açıksa, her hareketimi izlediği için babamın ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim.

"Hayır," diyorum sert bir tonda, ne söylediğimin yanlış anlaşılmasa için telaffuz etmeye dikkat ederek

Onu.

İmzalıyor, *Yalancı.*

"Yeter." Bazen çok küstah oluyor ve çok rahatlarsa bu onun için kötü olabilir.

"Özür dile."

Özür dilerim. Ellerini sarsak bir şekilde şıklatıyor, hiç de üzgün görünmüyor ama hiç yoktan iyidir.

Onun tetikte olmasını istiyorum çünkü hafta sonları bizim için her zaman en kötüsüdür. İki gün boyunca babamla evde tıklılıp kalıyoruz. Onu kızdırma ihtimalimiz daha yüksek, bu da onun bu şekilde davranmayı göze alamayacağı anlamına geliyor. Bana karşı bile.

"Babamı kontrol etmeye gidiyorum." Kelimeleri imzaladığımdan da emin oluyorum. Şakacılığı kayboluyor ve kaşlarını çatıyor. *Neden?*

"Della," diye uyarıyorum. "Kaba olma."

Bana kızma. Sertçe yutkunuyor ve sonra imzalıyor: "*Artık babamla yaşamak istemiyorum. Uzaklara taşınmak istiyorum. Yapabilir miyiz, Landry? Lütfen mi? Lütfen* kelimesini arka arkaya beş kez daha imzalıyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

Kalbim tam ortasından çatlıyor. Onun da benim kadar babamdan nefret ettiğini biliyorum. Bazen, babam şehir dışındayken birlikte yatağa kıvrıldığımızda, bu tür dileklerini dile getiriyor.

Hepsi çok uzak fanteziler gibi görünüyor. Ama bu yalvarış bir fantezi değil. Bu bir çaresizlik, ruhumda yankılandığını hissettiğim bir çaresizlik.

Yakında bir gün ona imza atacağım ama şu anda bundan bahsetmek yok. Bu güvenli değil.

Omuzları çöküyor, bakışlarını kucağına indiriyor. Üzerindeki yenilgi yazısı beni öldürüyor. Keşke şu anda ona istediğini verebilseydim ama veremem. Ve bu konu hakkında konuşmak pervasızca ve

Tehlikeli. İkimizin de hata yapma lüksü yok. Özellikle de o evdeyken, dinlenmeye zorlanmışken. Bu ona düşünmek için çok fazla zaman verecektir, kızının neyin peşinde olduğunu fark etmek için çok fazla zaman.

Ford'u fark edecektir.

Soru sormaya başlayın.

Sonra suçlamalar havada

uçuşacak. Buna izin

veremem.

Kız kardeşim benimle konuşmayı bitirdiğinde kalkıp odasından çıkıyorum. Sandra hafta sonu için izinli. Aşçılardan biri, Gloria, hafta sonları için yemek hazırlamak üzere Cumartesi sabahları erkenden gelir, ama genellikle öğlene doğru gider. O zaman sadece üçümüz kalırız.

İçimdeki ürpertiği bastırarak babamın odasına doğru ilerliyorum. Bir zamanlar cumartesi sabahları oraya koşmaya bayılırdım. Annemle babamın arasında kıvrılır, çizgi film açmaları için yalvarırdım. Beni şımartırlardı ve babam Gloria'ya hepimize yatakta kahvaltı hazırlatırdı. Benim için ekstra çırpılmış soslu çikolatalı krep.

Annem öldüğünden beri bir tanesine bile dokunmadım.

O öldüğünden beri pek bir şey yapmadım.

O masum çocuk da onunla birlikte öldü. O çocuk, küçük kız kardeşini korumak zorunda olan bir yetişkine dönüşmek zorunda kaldı. Hayatımın kolay kısımlarını kaybettiğim için acı çekerdim ama Della ile olan ilişkimden pişmanlık duymuyorum. Onu seviyorum ve annemin onunla ilgilenmemden, hayatının olabildiğince normal olmasını sağlamamdan gurur duyacağını biliyorum.

Tanrım, yine de annemi özlüyorum. Hem de çok.

Babam yatakta her zamanki tarafında oturuyor, dizüstü bilgisayarını çarşafın üzerinden uyluklarına tünemiş. Saçları dağınık ve yanaklarında koyu sarı tüyler büyüyor. Yüzündeki morluk bugün daha kötü, şişmiş ve koyu mor.

"Merhaba baba," diye selamlıyorum, sesim neşeli. "Bugün iyi misin?"

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp buz mavisi gözlerini bana diyor. "Cehennem gibi hissediyorum ama iyileşeceğim. İş hiç bitmiyor. Bu Tokyo anlaşmasının ortasındaiken iki gün kaçırmak gerçekten çok rahatsız edici oldu."

"Özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Bu senin hatan

değil." Bu tartışılır.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece-"

"Gel otur," diyor sert bir ses tonuyla. "Eski günlerdeki gibi. Eskiden beni çalışırken izlemeyi severdin." Eskiden.

Saf olduğum ve babamın ayı astığını düşündüğüm zamanlar. Onun güneş ışını gülümsemesinin ardına gizlenmiş gölgelerin adamı olduğunu görmeden önce.

"Sizi rahatsız etmek istemem," diyorum kapı aralığında kıpırdanarak.

"Asla." Yanındaki yatağa vuruyor. "Gel sarıl, tatlım."

Ellerim titriyor ama onları yumruklamak titrememi engellemeye yardımcı oluyor. Yatağa doğru ilerliyorum ve üzerine tırmanıyorum. Çarşafı kaldırıyor, beni de altına girmeye davet ediyor.

Della haklıydı.

Onu kontrol etmemeliydim.

Ama onu hissetmem gerek. Ne bildiğini görmek için, eğer bir şey varsa. Eğer benim bu işle bir ilgim olduğundan şüphelenirse, bu işten sıyrılmak için bir stratejiye ihtiyacım olacak.

Gülümsemesi sıcak ama temkinli. Bu beni de geriyor. Belki de içimdeki duygu girdabını hissedebiliyordur. Genelde ona karşı duyduğum korku ve nefreti saklamakta çok daha iyiyimdir. Ford ise dikkatimi dağıtıyor ve işleri benim için zorlaştırıyor.

Dün gece uyumadan önce Ford'la aramızda geçen tüm konuşmaları sildim. Hatta numarayı sorması ihtimaline karşı kişiyi "Adını Hatırlayamadığım Çalışma Ortağı Kız" olarak değiştirecek kadar ileri gittim. Umarım saldırı ile o kadar meşguldür ki ne yaptığımı o kadar araştırmaz. Yine de çok dikkatli olamam.

Babamın yanındaki yatağa yerleşiyorum. Bilgisayarında bir hesap tablosu açık ve Gareth ile oyun satın alımlarından biri hakkında konuştuğu bir sohbet penceresi var. Benimle, Ford'la ya da Della'yla ilgili bir şey olmadığı için şükrediyorum.

"Dün gece iyi uyudun mu?" Babam elimi tutarak soruyor. Başparmağını nabız noktamın üzerinde gezdiriyor.

Onu tanıyorsam, muhtemelen kanımın daha hızlı pompalanıp pompalanmadığına bakarak yalan söyleyip söylemediğimi anlayabilir. Nefesimi düzenli tutup başımı sallıyorum. Elim sıkıyor.

"Güzel." Elim kaldırıyor ve arkasından öpüyor. "Okulun senin için çok zor olduğunu biliyorum." "Eğlenceli," diye onu temin ediyorum. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Okula gitmeyi ne kadar istediğimi bilmiyordum.

üniversiteye gidene kadar."

"Seni kendinden daha iyi tanıyorum. Bunu biliyorsun."

Oda sessizlikle doldu. İma etmesi hoşuma gitmedi ama ben de bir şeyler anlamaya çalışıyor olabilirim.

Gerginim, bu yüzden ağzından çıkan her şey olacakların habercisi gibi geliyor.

Elimi bırakmıyor, sıkıca tutmaya devam ediyor. Yorgun numarası yapıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Bu sessizlik kulaklarımda çınlayan bir davul sesi de olabilir. Sağır edici ve çıldırtıcı. Dilimin ucuna gelen her kelime bir tuzak gibi geliyor. Sessizlik ise ifşa ediliyormuşum gibi hissettiriyor.

Kapı aralığından gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Orada, öfkeli ve güçlü bir küçük tanrı gibi duran kız kardeşim babama bakıyor.

Şimdi olmaz, Della.

Bana bir hikaye oku, Landry. İmzalı hareketleri keskin ve talepkâr.

Kız kardeşimle göz göze geliyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. O ne yapıyor? İkimiz de ne pahasına olursa olsun babamdan uzak durmasının en iyisi olduğunu biliyoruz.

"Della, buraya gel," diye bağılıyor babam ona, ben de karşılık olarak sırıyorum.

Della onun sözlerini duyabildiği için değil, daha çok etkilerini hissedebildiği için irkiliyor. Acı veren darbeden önceki tokat.

Kalbim boğazımda, ayağa kalkmaya başlıyorum ama babam kemiklerim kırılacakmış gibi hissedene kadar elimi sıkıyor. Boğazımdan acı dolu bir çığlık fırlıyor. Della duyamıyor ama yüzümdeki acıyı görmüş olmalı ki hemen babama itaat edip yanına koşuyor.

"Baba," diye yalvarıyorum, sesim her şeyden çok bir hıçkırık gibi çıkıyor.

Della'yı yaklaştığı anda gömleğinin önünden yakalıyor ve öne doğru çekiyor. Kızın yeşil gözleri dehşetten kocaman.

Bunu durdurmak zorundayım.

"Baba, lütfen," diye mırıldanıyorum. "Sadece biraz kestirmesi gerekiyor."

Della'nın yüzüne eğilmek için beni görmezden geliyor. Dizüstü bilgisayarını, sanki iki kızını birden kucağına almak değerli işinin bölünmesine neden olmuyormuş gibi hiç rahatsız edilmeden bacaklarının üzerinde duruyor.

"Benim evimde saygısızlık yapmayacaksın," diye hırlıyor babam ona. "Beni duyuyor musun?"

Gözleri onunkilerden ayrıldı ve benimkilere kilitlendi, gözyaşları ve korkuyla doldu. Tabii ki onu duymuyor çünkü ona bakmıyor bile. Elimi bırakıp çenesini tutuyor ve zorla bana değil ona bakmasını sağlıyor.

"Tavır sorunundan bıktım," diye tersliyor. "Açıkça saygısızlık ediyorsun ve durum sana uygun olduğunda beni görmezden geliyorsun."

Adamın elinde kıvranıyor, yüzünü tutuş şeklinden canının yandığı belli. Kolunu çekiştiriyorum, yalvaran sözler mırıldanıyorum ama nafiye.

"Baba, dur-"

Dirseğini geri savurdu. Tam ağzıma çarptı. Keskin ve ani bir acıyla yatağa geri düştüm. Babam küfrediyor ve sonra küçük ayak sesleri uzaklaşıyor.

O gitti. Kaçtı.

Zonklayan elimi kaldırıp acıyan alt dudağıma dokunuyorum. Parlak kırmızı kıpkırmızı parmak uçlarımı boyuyor. Kanıyor.

Babam acı içinde homurdanıyor ve sonra yan yatıyor. Kaburgalarının acıdığını söyleyebilirim ama bakışlarındaki endişe savaşı kazanıyor. Kanlı ağzıma sabitleniyor ve yüz ifadesi dehşete dönüşüyor.

"Tanrım, tatlım. Ne oldu?"

Sen. Sen oldun, baba. Sen hep oldun.

Kısa bir süre uzaklaşıyor ve sonra elinde bir mendille geri dönüyor. Nazikçe ve sevgi dolu bir babanın özeniyle dudağıma dokunarak kanı temizlemeye çalışıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum. Onlardan yeterince çaldı.

Ona bakamıyorum.

Şu anda tek düşünebildiğim Ford'un sesini duymak. Babamın bana vurduğunu bilseydi -kazara da olsa- çok kızardı.

Arkadaşlarla ya da bir erkekten hoşlanmakla ilgili sorun da budur... Zor zamanlarda onlara güvenmeye başlarsınız.

Sırtını dayayabileceğin ya da güvenebileceğin biri. Bir kaçış.

"Çok özür dilerim," dedi babam boğuk bir sesle. "Seninle işleri berbat edip duruyorum. Annenden beri..."

Annemin ölümü hayatımın alt üst olup bu hale gelmesinde katalizör oldu. Cehenneme. Gerçek cehennem.

Babamın parmaklarını yüzümde hissedebiliyorum, tatlı, özür dileyen sözler mırıldanırken okşuyor ve okşuyor.

Bundan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Morarmış yanağımı öpüyor.

Evet, baba, bunu da yaptın.

İçerideki ve dışarıdaki tüm acılar senden kaynaklanıyor. Her zaman senden.

Çok yakın, çok ağır, çok fazla. Yumuşak öpücükleri de zalim ters tokatları kadar taciz edici. Onları istemiyorum. Nefeslerini ya da miktarlarını sevmiyorum. Ne zaman bu noktaya gelse, bir deliğe girip ölmek istiyorum. Bundan daha kötü olan diğer zamanların korkunç anıları nefesimi çalıyor ve boğazıma safra kaçıyor.

Hiç

kolaylaşmıyor.
Ben bunu
yapamam.

Şu anda her şey daha kötü hissettiriyor. Belki de son zamanlarda Ford ile normalliğin bir örneğini yaşadığım için, gerçekliğimin her sert hatırlatıcısı göğsüme acımasız bir bıçak gibi saplanıyor.

Nefes
alamıyorum.

Nefes
alamıyorum.

Git buradan. Git onu gör.

Annemi düşünmek her zaman bir kaçıştır. Onunla ilgili anılarım o kadar mutlu ki, bu aptal hayata bir saniye daha katlanamadığımda kolayca kapıp gidiyorum. Şu anda çok bunaldığım için, daha mutlu bir zamana kayıyorum. Annem ve ben sıcak kakaomuzu yudumlarken, bir aile Noel partisi için evi süslemek üzere poinsettialarla uğraşıyoruz. Tarçın ve elma kokuyor, fırındaki turtalar ağzımı sulandıran lezzetli bir aromaya sahip. Dışarıda kar yağıyor. Ne kadar güzel-

Tiz bir çınlama mutlu anımı parçalayıp beni şimdiye itiyor. Babamın kolonyası kokan soğuk, sert şimdiki zamana. Ağzı boynumdan ayrılıyor ve telefonu almak için uzaklaşıyor. Keskin ve öfkeli sözlerine bakılırsa, işle ilgili bir şey olmuş. Gareth'a bağırmaya başladı.

Uyandım.

Al
bakalım.

O kadar titriyorum ki dişlerim takırıyor. Tişörtümü düzelterip yataktan fırladım. Kendi ayaklarıma takılıp neredeyse yüzüstü düşüyordum. Babam beni görmezden geliyor, Gareth'a emirler yağdırmakla meşgul, ki bu benim için sorun değil.

Kaçabilirim.

Yatak odama doğru koşarken tiksinti dolu bir bulanıklık vardı. Yatak odamın kapısını arkamdan kilitliyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Tenimi yakan kaynar su, vücuduma ait olmayan dudakları ve gezici dokunuşları silmek için hiçbir şey yapmıyor. Cildim yanıyormuş gibi hissedene kadar fırçalıyorum, fırçalıyorum ve fırçalıyorum.

Yıllar önce, öleceğimi sandığım kadar şiddetli bir acı içinde bu düşün zeminine kıvrıldığım bir zamanı hatırlıyorum. Kanın suyu renklendirmesini ve bu kadar kolay yok olup olamayacağımı merak ederek giderden aşağı kaymasını izlemiştim. Sandra'nın buz gibi spreyin altında uzun süre kalarak neredeyse donarak öleceğim için beni azarlaması dışında o güne dair pek bir şey hatırlamıyorum.

Su soğuyunca kapatıyorum, ılık bir havluya sarınıyorum. Yağlı hissi üzerimden atamıyorum ve neredeyse şiddetle titremeye devam ediyorum. Diğer zamanlarda bu duyguyu bastırmak ve başka bir şey düşünmek için elimden geleni yapıyorum ama bu sefer çabalarım işe yaramıyor.

Ne oldu?

Kırıldım mı?

Böyle bir dehşete dayanacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum ama işte kendimi kaybediyorum.

Çünkü ben bundan daha fazlasını hak ediyorum. Ford'la birlikteyken sadece arzulandığımı ve istendiğimi değil, aynı zamanda gerçekten önemsendiğimi de hissetmeye başladım. Farklı olan o.

Tanrım, Ford'a ihtiyacım var.

Banyodan koşarak çıkıyorum, telefonumu buluyorum ve karanlık dolabıma gidiyorum. En arkaya sürünüyorum, birkaç ayakkabının üzerine oturuyorum ve sırtımı duvara dayıyorum.

Numarasını çeviriyorum ve dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışıyorum.

"Selam," diye selamlıyor Ford, sesi sıcak ve mutlu.

Toparladığım güç eriyip gidiyor ve onun sesine sarılıyorum. Beni ayakta tutmasına ihtiyacım var. Kendimi ayakta tutmaktan çok yoruldum. Daha fazla dayanamayacağım.

İçimden gözyaşları fışkırıyor, çaresizliğin çirkin sesi boğazımı tırmalıyor. Hiçbir kelime çıkmıyor. Tek duyabildiğim onun güven verici sözleri. Bana sorular sorduğunu biliyorum ama yapamıyorum.

onlara cevap ver. Onun sesi yeterli. Sadece onun sesine ihtiyacım var.

Ta ki...

"Geliyorum. Bana on beş dakika falan ver."

Burnumu çektim ve gözlerimi açtım. "Buraya mı geliyorsun?"

"Üzgünsün," diye homurdandı. "İyi olduğundan emin olmalıyım."

Bencilce ve muhtemelen aptalca bir şekilde, "Acele et."

diyorum.

İçimi bir rahatlama kaplıyor, gerçi bu muhtemelen en iyi fikir değil. Umurumda değil. Şu anda tek bir şeyi önemsiyorum. Ford. Bana sarılmasına ve yanımda küçük bir çocuktan başka biri varmış gibi hissettirmesine ihtiyacım var.

Güçlü biri.

Önemseyen biri.

Ford gibi biri.



Yirmi İkinci Bölüm

İzci

O ÇOK MUTLU.

Gülümseyen ve
kaygısız.

New York'un en zengin adamını parmağıma yüzük takması ve içime bebek koyması için kandırıyordum ben de gülümserdim.

Ash'in bugünlerde endişelenecek neyi var?

Kesinlikle benim için değil.

Artık onun dünyasında bir tehdit değilim. Winston bundan emin oldu. Berbat dizlerim bana her gün bunu hatırlatıyor.

O güvende.

Şu an hariç. Şu an değil. Şehirdeki evlerinden ayrılıyor, tek başına, Bryant'ın bana bahsettiği bebek partisine gidiyor.

Arabam binanın girişinden elli metre kadar uzakta, caddeye park edilmiş durumda, böylece onun çıkışını en iyi şekilde görebiliyorum. Bu neredeyse çok kolay görünüyor.

Restoranın yerini çoktan tespit ettim. Vale hizmetleri yok ama varlıklı müşterileri bırakmak için kullanılan bir ara sokakları var. Özel ve sessiz, ancak hiç de güvenli değil. Onu orada yenebilmek için kışını oraya çekeceğimden emin olacağım.

Sonra, hiç beklemediği bir anda.

Sürpriz,

kardeşim. Geri

döndüm.

Benim olanı almaya geldim... seni.

Kapıcıyla sohbet ederek oyalanıyor. Telefonum cebimde vızıldıyor. Çekip çıkarıyorum ve grup metnimizde Sparrow ve Scout'tan gelen mesajları keşfediyorum.

Serçe: Hüngür hüngür ağlıyor!

Sully: Ne oldu?

Serçe: Bilmiyorum. Şimdi anlamaya çalışıyorum.

Sparrow: Beni görmek istiyor. Sikeyim.

Sully: Oraya gidiyorum.

Bu kurtarma görevine beni dahil etmedikleri için kızgın bir şekilde onların değiş tokuşuna

bakıyorum. Çünkü ona kafayı takmışlar. Paylaşmak istemiyorlar.

Başımı kaldırıp Ash'e uzun uzun bakıyor ve ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Bu geçen yıl elime geçen en iyi fırsattı. Landry'ye neler olduğunu görmek için bundan gerçekten vazgeçecek miyim? Sıkıştırılmadığımdan emin olmak için mi?

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve aracı vitesine takıyorum.

Kaldırımdan sıyrılıp yavaşça Ash'in durduğu yerin yanından geçiyorum. Tam yanından geçerken dönüyor ve ona baktığımı görüyor. Yüzünden renk akıyor. Tüm vücudu gerildi.

İki parmağımı alnıma götürerek ona bir selam veriyorum ve sürmeye devam ediyorum. Kalbim göğsümde davul gibi çarpıyor. İçimdeki her şey yolun ortasında bir U dönüşü yapıp onu almak için geri dönmemi haykırıyor. Onu arabama sürüklemek ve yanımdaki koltuğa bağlamak için.

Made

n.

Made

n.

Mayı

n.

Ama Landry de benim. Parmaklarımın üzerine boşaldığında bunu açıkça gösterdi. Dokunuşlarımın acımasızlığından hoşlanıp tatlı tatlı inlediğinde. Sparrow ve Sully'nin onu kendilerine saklamaya çalıştıklarını bilmek sinir bozucu. Cimri herifler.

Croft apartmanına giderken Landry'nin amının darlığını, sularının tadını, inlemelerinin sesini tekrar tekrar duyuyorum. Oraya vardığımda sikim siyah kot pantolonumun içinde müstehcen bir şekilde sertleşmişti. Ereksiyonumu kotun üzerine sürterek boşalma ihtiyacımı hafifletmeye çalışıyorum.

Zamanım kalmadı.

Ya uşağın bakışları altında biriyle sürtünebilirim ya da Sully'nin bizim kızla neler yaptığını görebilirim. Vale adam şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana baktı. Bir tomar para çıkarıp eline tutuşturuyorum.

"Çift görmüyorsun. Sadece yorgunsun. Benim için yakınlarda tut."

Başını sallıyor, gözleri parayla açılıyor. "Elbette, dostum."

Onu kendi haline bırakıp binanın içinde sinsice dolaşıyorum. Başımı eğerek asansöre giden yolda insanlardan kaçıyorum. Telefonum tekrar çaldı.

Sully: O bir enkaz, adamım. Dudağı yarılmış. Ayakkabılarını almaya gitti ve sonra binadaki spor salonuna gideceğiz, böylece onunla ne olduğu hakkında konuşabilirim. Sizi haberdar ederim.

Spor salonunun hangi katta olduğunu öğrenmek için hızlıca binayı Google'da aratıyorum. Bulduktan sonra o kattan çıkıyorum ve spor salonuna doğru ilerliyorum. Eliptik makinelerde ve sabit bisikletlerde birkaç kişi var ama ayrı bir odada bulunan ağırlık alanı boş. Çalışan insanların yanından geçip ağırlık alanına giriyorum ve dev bir turuncu topun arkasında karanlık bir köşe buluyorum.

Şimdi tek yapmam gereken beklemek.

Saniyeler sonra Sully köşeyi dönüyor, Landry yanında, elleri birbirine bağlı. Onları böyle bir arada görmek içimde bir kibrit çaktı. Sıcak ve hızlı bir şekilde yanıyor, biri hariç tüm düşünceleri yakıyor.

Benimkini.

Bir bankın üzerine oturur, bankın üzerine biner ve kadını kendi pozisyonunu yansıtacak şekilde önüne oturmaya çağırır.

Yerleştikten sonra iki elini de avuçlarının içine alıyor.

"Konuş tatlım. Bana neler olduğunu anlat."

Başı öne eğik, saçları kapüşonunun altında saklı. Keşke geri itse de yüzünü görebilsem. Sırf bana yansıyan güzel mavi gözlerindeki şoku görebilmek için kendimi göstermek istiyorum.

"Sadece kötü bir gün geçiriyorum." Alt dudağı titriyor. "Gerçekten kötü bir gün."

"Bunu görebiliyorum." Sesi yumuşak. Çok yumuşak. Sully'nin biriyle bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. İlginç. "Konuş benimle."

"Yapamam," diye fısıldıyor, sesi titriyor.

"Tatlım," der Sully, çenesini kaldırarak ona bakmasını sağlar, "yapabilirsin. Yaralısın. Bana güvenebilirsin, hatırladın mı?"

Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu ona açıklamak yerine, yanaklarını kavrayarak onu kendine çekiyor. Adam onun esnek ağzını öperken dudakları naziktir. Sanki onu çocuk eldivenleriyle tutması gerekiyor yoksa kırılacakmış gibi. Onun kaba muameleye dayanabileceğini ve neredeyse hiç kırılmayacağını biliyorum.

Söylediğinden çok daha sert biri.

Ona duyduğu açlık galip gelir. Kıcını tutarak onu kucağına çekiyor, böylece bacakları ortasına sarılıyor. Muhtaç bir inilti ondan kaçıyor ve doğrudan sikime doğru şarkı söylüyor. Elimden geldiğince sessizce fermuarımı indirip kotumun düğmelerini açıyorum. Zonklayan aletimi elime alıyorum, bir tür serbest bırakma için istekliyim.

Sully'nin iri elleri onu kucağına doğru çekerken kıcını sıkıyor. Sanki köşede insanlar yokmuş gibi kuru kuru sevişiyorlar. Çok tehlikeli ama çok ateşli.

"Bunun hakkında konuşmalıyız," diye mırıldandı Sully. "Bu her ne kadar iyi hissettirse de, sorunun üzerine sadece bir bandaj koyuyor."

Tanrı aşkına.

Korkak olma, dostum.

Onu görmezden gelir ve sahip olduğu tüm ateşli tutkuyla onu öper. Sully bir elini yoga pantolonunun arkasına sokar, avuç içi kık yanağının üzerinde yayılır. Bu iyi hissettiriyor olmalı çünkü daha sert nefes almaya başlıyor. Çıkardığı seslerle birlikte ben de sikimi okşuyorum. Şu anda biraz kayganlaştırıcı için adam öldürebilirdim, ama hiç olmadığından, güzel ve kaygan hale getirmek için elimi birkaç kez yalamakla yetiniyorum.

"Ford," diye tıslıyor, ona bakabilmek için öpüşmelerini kesiyor.

Serbest eliyle kapüşonunu indiriyor ve dağınık, nemli saçlarını ortaya çıkarıyor. Hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi ona bakıyor.

Bu şerefsizler takıntılı.

Saplantıyı gördüğümde anlarım.

"Boşalacağım." Fısıltıyla söylediği sözler şaşkınlık yarattı. "Ford, aman..." Başını arkaya yatırıp güzel boynunu ortaya çıkarıyor.

Onu ısırmak, emmek ve elimi ona dolamak istiyorum.

Benimkini.

Benimkini.

Nefesim hızlı ve sert çıkıyor. Birbirlerine bu kadar dalmış olmasalardı beni duyabilirlerdi. Boşaldığı anda anlıyorum çünkü vücudu titremeden önce geriliyor. Kimseyi uyarmamak için orgazm çığlığını yutuyor.

Kapüşonunu kaldırmaya başlıyor, sütyensiz küçük göğüsleri gözümün önüne geliyor, ama kadın onu durduruyor ve kapüşonu geri indiriyor.

"Ford," diyor ağır ağır nefes alarak. "Bunu şu anda yapamayız."

Hemen şimdi. Asla olmaz.

Yatağıma bağlanmış ve tutsak edilmiş halinin görüntüleri çok fazla. Sessizce boşalıyorum, benim turuncu topa zar zor duyulabilen bir pıtırıyla çarpıyor. Damlayan sikimi kotuma geri sokarken, saklandığım yerden bakışlarımı onlara sabitliyorum.

Birbirlerine çok aşıklar.

Bu da demek oluyor ki o da bana aşık.

Benim sıram. Benim sıram.

Tam ayağa kalkıp sıranın bana gelmesini isteyecektim ki aptalın biri ağırlık alanına girdi. İkisini fark eder etmez yüzü kızardı ve tökezleyerek geri çekildi.

"Oh, çok üzgünüm, ben, uh, ben gidiyorum."

Aptal herif onları kuru sikişleriyle baş başa bırakmak için acele ediyor ama o an kayboluyor. Landry çoktan kardeşimden ayrılmış ve ayağa kalkmıştı. İhtiyaçtan titriyor, ona doğru uzanırken siki kot pantolonunu yırtmaya çalışıyor.

"Burada olmamalıydım," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Bu bir hataydı. Üzgündüm ama eğer beni gitmiş bulursa." Panik, kızarmış tenini korkunç bir beyaza dönüştürerek yüz hatlarında parlıyor. "Eve dönmek zorundayım."

"Tatlım," diye homurdandı Sully. "Seninle gelmeme izin ver. Güvenli olduğundan emin olmak için."

"Hayır, aşık çocuk." Hâlâ kendisine uzanan elini tokatlıyor. "Minnettarım..."

Neyi takdir edeyim, huysuz prenses? Seni küçük külotunun içinde boşaltmak ve sevgili çocuk mavi topları bu süreçte?

Ayağa kalkıyor, kızın belini kavriyor ve onu göğsüne çekiyor. "Sana yine mi vurdu?"

"Sanırım o bir kazaydı." Kaşlarını çatıyor. "Başka şeyler de var. Ben sadece... boş ver. Beni sakinleştirdin ama gerçekten geri dönmem gerek. Seni sonra ararım."

Kadın ondan uzaklaşana kadar uzun ve tutkulu bir öpücük daha paylaşırlar. Kadın kaçıyor ve Sully'yi 9 inçlik ereksiyonuyla baş başa bırakıyor. Dizimdeki sızıyı görmezden gelerek ayağa kalktım. Yavaşça ona doğru yürüyorum. Ayaklarımın minderlerdeki sesini duyuyor ve bana doğru dönüyor.

Şok, kısa süreli korkuya ve nihayet öfkeye dönüşür.

"Ne oluyor lan Scout?" diye hırlıyor, göğsümü itiyor. "Beni mi gözetliyordun?"

Dizimi ovuşturarak uzandım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "O benim de işim."

Kahverengi gözleri çok sayıda duyguyla titreşiyor, ancak en yaygın olanı sahiplenme. Olması gerektiği gibi onun bir iş olduğuna inanmıyor ve kesinlikle onun benim olduğuna da inanmıyor.

"Dün ne yaptın?" Soğuk sesi doğrudan kemikleri kesiyor. "Landry'ye mi?"

"Neredeyse ikinci aşamadan çok daha ileri gittim." Ona sııttım. "Aminin nasıl hissettirdiğini biliyorum." Çenesi sıkıştı. "Ona tecavüz mü ettin?"

"Siktir git," diye homurdandım. "Buradaki tek kötü adam ben değilim. Onun pantolonuna girmeye çalışırken ona yalan söylüyorsun!"

Beni o kadar sert itti ki kafam arkamdaki ayna duvara çarptı. Güm. Çarpmanın şiddetiyle cam kırılıyor ve başım zonkluyor.

"Seni öldürmeliyim."

Bunun üzerine güldüm. "Banyoda yalvardığı halde onu parmakladığım için beni öldürecek misin? Hadi ama. Kendine bir bak. Takıntılısın. O yeni Ash."

Sully gömleğimin önünü tutuyor, burnu benimkine birkaç santim yaklaşıyor. Neyse ki siki

kalkmamıştı, yoksa bu çok rahatsız edici olurdu. "Ash sizindi. Landry bizim."

Yanlış.

Çok yanlış.

Ash benimdi. Landry benim.

"O senin değil," diye kestirip attım. "Tıpkı Ivy'nin hiçbir zaman senin olmadığı gibi." "Bana yardım et," diye ısırıldı Sully. "Eğer hayatımızı tekrar mahvedersen-"

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Suçsuzmuş gibi davranmayı bırak, seni pislik. Hepimiz aynı şekilde yaratılmışız, bu yüzden hep aynı kızı istiyoruz."

"Ben senin gibi kablolu *değilim*."

Bunu açamadan ve ben ona lanet olası üçüzler olduğumuzu hatırlatamadan, başka bir adam köşeden kafasını uzattı. Daha önceki ahmağın aksine, bu herif iri yarı ve muhtemelen hem beni hem de Sully'yi aynı anda alt edebilir.

"Bence siz ikiniz gitmelisiniz," diyor adam, dikkatini aramızda bir ileri bir geri gezdirerek. "Sizi daha önce binanın etrafında görmemiştim. Eğer gitmezseniz güvenliği çağıracağım."

Sully adama, "Gidiyoruz," diye çıkıştı. Sonra da bana, "Ondan uzak dur. Sen kendi işinle ilgilen, biz de bizimkiyle."

Ona kuşu vurdum. "Tamam, küçük kardeşim. Sen nasıl istersen."

Nefesinin altında küfrederek çekip gidiyor. Sully bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini herkesten iyi biliyor.

Ya

p. Ne istersem onu yaparım.

Ben her zaman istediğimi yaparım. Ve şu anda... Onu istiyorum. Landry Croft.



Yirmi Üçüncü Bölüm

Landry

BERBAT

ETTI M

Ford'u aramak ve onu daha fazla dahil etmek bir hataydı. Yalanlarımı anlamıştı. Acımın sebebinin babam olduğu sonucuna vardı. Tekrar.

Ama çaresizce rahatlama ve kaçma ihtiyacım yüzünden Della'yı onunla yalnız bıraktım. Dairemize gizlice girerken boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Neredeyse sessizdi, yani artık telefon görüşmesi yapmıyordu. Bazen aramaları saatlerce sürer ama bu seferki öyle değil.

Oh, Tanrım.

Della'nın odasına koşup, iyi olması için dua ediyorum. Ona herhangi bir şekilde zarar vermemiş olsun. İçeri baktığımda çizgi film izliyordu. Biraz okuyabiliyor, ASL bilgisi sayesinde bunu herkesten önce öğrenmiş, ama çoğunlukla, kafa dağıtmak istediğinde dizilerini izliyor.

İçeri girmeye başlıyorum ama babamın sesi beni çağırıyor. Odamdan.

Yavaşça dönüyorum ve sese doğru yürüyorum. Odama girdiğimde yatağında oturuyordu. Yüzü daha iyi görünmüyor ve muhtemelen haftalarca da görünmeyecek, ama duş almış ve tıraş edebildiği kadarını olmuş.

Utanç, mavi gözlerini acıyla parlatıyor.

Onun incinmesini anlamıyorum çünkü inciten hep o. "Tatlım," diye başlıyor, kaşlarını çatarak. "Ben..."

Pardon?

Her zaman üzgünsün, baba. Her zaman. Gezegendeki en üzgün babasın.

Ona bağırmak istiyorum. Onu iğrenç bir canavar olmakla suçlamak istiyorum ama yapamıyorum. Kelimelerin ağzımdaki hapishaneden çıkmasını sağlayamıyorum. Tıpkı ben ve Della'nın bu dairede olduğu gibi kapana kısıldılar.

"Üzgün olduğumu biliyorsun," diye atıldı. "Bunun ben olmadığımı biliyorsun. *Bu* ben değilim."

Bunu *detaylandır, baba. Bu tam olarak nedir?*

Kelimeleri söyleyemiyor olabilirim ama ona duyduğum acı ve nefretin maskelenemeyeceğini biliyorum. Sinirlerim bu kadar gerginken ve ağzını hâlâ boynumda hissederken olmaz. Sully'yi ne kadar öpersem öpeyim bunu silemem.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum." Sertçe yutkunuyor, bakışlarını indiriyor. "Bunu düzeltmeme izin ver.

İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Sadece adını koy." Özgürlük.

Dilimin ucunda.

"Hiçbir şey istemiyorum," diye homurdandım.

Ben bir işlem değilim. Yaptığı yanlışları hediyelerle silebileceğini sanıyor. Bedenimdeki morlukların ve kesiklerin takas sırasında sihirli bir şekilde yok olacağını. Katlandığım duygusal eziyet ve istismarın, parlak yeni bir bilekliğin ortaya çıkmasıyla kaybolacağını.

"Para mı? Bir gezi? Kız kardeşinle spa günü?"

Benim gözüme girmek için Della'yı kullanmaya çalışıyorsa şimdi uzanıyor.

Ayağa kalkıyor, kaburgalarındaki acıdan hafifçe irkiliyor. Yavaşça bana doğru ilerliyor. Tüm bedenim kaçma dürtüsüyle titriyor. Cesurca ya da aptalca, ayaklarımı sabit tutuyorum ve nadir bir meydan okuma parıltısıyla ona bakıyorum.

"Ben cömert bir ruh halindeyken bunu çözmek için tam otuz saniyen var," diye ısırıldı, burun delikleri alevlenerek. "Eğer bir şey bulamazsan, Della'yı benimle alışverişe götürmek zorunda kalacağım. Belki ondan ne istediğini öğrenebilirim."

Sanki karnıma yumruk atmış gibi nefesim kesildi ve ona bakakaldım. Kız kardeşimle tek başına hiçbir yere gitmiyor. Onu geri dönülmez bir şekilde mahvetmeyeceği konusunda ona güvenmiyorum. En azından ben daha büyük ve güçlüyüm. Ondan daha iyi toparlanabilirim. O küçük ve kırılgan ve benim korumam gereken biri.

Kafamda öyle ani ve kesinlikle mükemmel bir fikir oluşuyor ki, neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. "Bir araba," diyorum bakışlarına karşılık vererek.

"Gerçekten çok pahalı bir araba."

Kaşları kalkıyor, şirretlik gösterime eğlendiği belli. Sanırım kızgın olmaktan daha iyi. "Bir araba, ha?"

"Klasik bir araba. Orijinal mükemmelliğine kavuşturulmuş bir şey," diye devam ediyorum, fikrin zihnimde gerçekten dönüşmesine izin vererek. "Arabalardan pek anlamam ama altmışlı yılların iyi bir dönem olduğunu biliyorum. Siyah olmasını da istiyorum."

Eski. İzi sürülemez. Alçakgönüllü bir renk. Ve hızlı.

Böyle bir araçta, fazla bir plana ihtiyacım olmazdı. Sadece bir başlangıç. Beni yeni bir Tesla ya da Range Rover gibi takip edemezdi. Onun hedefinden kurtulabilirdik. Birden heyecana kapıldım.

"Elbette tatlım," diyor babam, eğilip alnımdan öpmek için. "Seni mutlu edecek her şeyi yaparım." Geri çekiliyor ve kısık gözlerle beni inceliyor. "Şimdi izin verirsen Gareth'ı geri aramam gerekiyor. Seni seviyorum."

Kelimelere karşılık veremiyorum. Ona verdiğim gülümseme titrek ve zoraki ama kabul ediyor. O gider gitmez kapıyı arkasından kilitliyorum ve telefonumu aramak için dolabıma giriyorum. Hâlâ bıraktığım yerde, kıyafet yığınının altında duruyordu.

Ford birkaç mesaj bıraktı ama sesini tekrar duymaya ihtiyacım var. Sadece yardım etmeye çalışırken onu terk ettiğim için özür dilemek için. Hemen cevap veriyor. Arka planda sesler var - insanlar konuşuyor ve gülüyorlar- ve genelde bu kadar yoğun olmasa da, binamızın lobisinde olup olmadığını merak ediyorum.

"Çamaşırhane."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun koyu, akçaağaç şurubu gözlerini ve bana baharatları ve tuzlu denizi hatırlatan kokusunu hayal ediyorum.

"Hey, Chevy."

"Her şey yolunda mı?" Biraz daha sessiz bir yere gitmiş olmalı çünkü arka plandaki gürültü kesilmiş.

Belki şimdi arabasındadır.

"Sana bunu yaptığım için özür dilerim," diye geveledim. "Sen sadece yardım etmeye çalışıyordun. İyi hissettirdi ama..." "İyi hissettirdi," diye mırıldanıyor, sesinde hafif bir kızgınlık var.

"Harika. Harika hissettirdi," diye onu temin ediyorum ki değerli egosu darbe almasın. "Keşke ben de seni iyi hissettirebilseydim. Bunun gibi. Sadece... hayatım karmakarışık. Sen hayatıma tam olarak yanlış zamanda girdin."

"Her erkeğin duymak istediği şey," diye kestirip atıyor.

Onun somurttuğunu hayal ederek gülümsüyorum. "Yine de başvuracak birinin olması güzeldi. Deli gibi davrandığında ya da kafamı karıştırdığında bile beni rahatlatıyor ve güvende hissettiriyorsun."

"Bana arkadaşlık mı teklif ediyorsun,
Laundry?" "Ha. Sanki buna izin
verirsin de."

"Ne tür bir adamla uğraştığını öğrenmeye başlıyorsun." Öyle mi? O
hala bir gizem.

Derin bir iç çeker. "Seni özledim, bebeğim."

"Az önce elin pantolonumun içindeydi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanıyor, sesi kızgın geliyor. "Seninle yeterince zaman geçiremedim." "Sanırım benim için zehirlisin," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Pazartesi görüşürüz."

Telefonu kapattık ve "İngilizce Dersi Dosyaları" adlı bir klasöre kaydettiğim fotoğrafı aramak için resimlerime gittim. "Alıntılar" adlı başka bir klasörde Ford'un bir resmi vardı.

Tembel, kibirli bir
gülümseme. Koyu
dağınık saçlar.

Kapüşonlu akçaağaç gözler.

Ben de seni özledim, Chevy.



Yirmi Dördüncü Bölüm

Serçe

SIYAH MERCEDES kaldırıma yanaşır, Landry'yi bir çöpmüş gibi bırakır ve hızla uzaklaşır. Güzel yüzünü gölgeleyen bir kaş çatmayla arkasından bakıyor. Lanet olsun, ona bakmak hoşuma gidiyor.

Arabamın içinden ısıklık çalıyorum. Camım açık olduğu için kızı rahatça görebiliyorum. "Bin, Çamaşırhane."

Sırıtsı benim için parlak ve geniş. Güneş gibi göz kamaştırıcı. Her ayrıntıyı görebilmek için neredeyse güneş gözlüklerimi çıkarma isteği duyuyorum, bu süreçte beni kör etse bile.

Kapıyı açtı ve çantasını arka koltuğa attı. Sonra yolcu koltuğuna kayarak kendini benim yanıma kapatıyor. Onu tutmak için konsolun üzerine eğilmeden önce bize mahremiyet sağlamak için camı açıyorum. Elim ipeksi altın saçlarına kayıyor ve onu kendime çekerek sıkıca sarılıyorum.

"Öp beni, bebeğim."

Daha geniş gülümsüyor ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde -hevesli ve çaresiz. Ağzına karşı inliyorum. Kahretsin, tadı çok güzel. Vanilya ve benimki gibi. Bu son düşüncüyü eve götürmek için alt dudağını ısııyorum. Biraz acı çekmiş gibi inliyor. Geri çekiliyorum, dudağındaki küçük kabuğu fark ediyorum.

Kanım kaynıyor.

Bu bir iş. Bu bir iş. Bu bir iş. Bunu öfkeli kalbime anlatmayı dene.

"Onu öldürmek istiyorum," diyorum ona, kelimelerim saf dürüstlikle damlıyor. "Onu öldürmek istiyorum." "Bunu burada yapamayız." Kaşlarını çatıyor, artık gülümsemiyor.

"Seni özledim ama bu çok açık."

Elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve onu bırakmadan önce parmak eklemlerini öpüyorum. "Kemerini bağla, Çamaşırhane."

Otoparktan çıktığımda ciyaklıyor. Düz yolda hızla ilerlemeden önce neredeyse iki tekerlek üzerinde dönüyorum. Ona sırtıyıyorum, bu da bana bir kaş çatma kazandırıyor. Çok şirin.

Yakınlarda inşaat halinde bir bina var. Bir süre onunla orada saklanacağım. Arabayı kenara çektiğimiz ve kimse bizi durdurmadı. Güneş gözlüklerimi çıkarıp arabamın ön paneline attım. Birinci katta park etmiş birkaç iş kamyonu var, bu yüzden arabamı meraklı gözlerden uzakta sıkıştırmak için karanlık bir yer bulmadan önce ikinci kata çıkıyorum.

Arabayı kapattıktan ve sessizliğe gömüldükten sonra, kemerimi çözdüm ve vücudumu ona doğru eğdim. Daha iyisini bilmeseydim, onun bir sürtük gibi davrandığını düşünürdüm. Buz gibi hisler yayıyor ve çok gergin.

Ama onu tanıyorum.

Bu onun savunma

mekanizması. Kendini
koruyor.

"Arama geçmişini nasıl sileceğinizi biliyor musunuz?" diye soruyor, kaşları çatılıyor. Garip bir soru.

"Eminim bir yolunu bulabilirim." Başımı yana eğiyorum ve parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Neden?"

Sertçe yutkunuyor ama dokunuşuma doğru eğiliyor. "Peki ya mesajlar? Onların varlığını nasıl silebilirim?"

Onları silmek yeterli olmayacaktır."

"Babanın bir erkek arkadaşın olduğunu öğrenmesinden mi korkuyorsun?" Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

Ona göz kırparak kendini beğenmiş bir sırıtış atıyorum. "Kendine bunu söylemeye devam et. Seni ilk ben sahiplendim. Bunu sakın unutma."

Yüz hatları sırrın içindeymiş gibi kararıyor - ki kesinlikle değil. Sonra da yorumumu görmezden geliyor. Bazen keşke ne düşündüğünü bilseydim diyorum. Şimdi olduğu gibi.

"Ne yaptığımızı bilmemeli," diyor düzensiz bir iç çekişle. "Planlarımdan haberi olamaz." "Planlar mı?"

"Şöyle söyleyeyim," diye homurdanıyor. "Bir keresinde, aylar önce, NYU'yu biraz araştırdım. Beni okula kaydettirerek beni şaşırttı. Bunu kim yapar ki?"

Tamam, evet, bu çok ürkütücü ve kontrolcü.

"Amcamı arayacağım. Bir telefonu temizlemek ya da izleri gizlemek konusunda bilgi alabilecek biri varsa o da odur. Bana güveniyor musun?"

"Evet, sana güveniyorum," diyor gülümseyerek. "Ayrıca, amcanın mafya babası gibi bir şey olduğunu biliyorum. Bağlantıları sağlam."

"Geveze velet."

"Hoşuna gitti." Dudakları cilveli ve lezzetli bir şekilde kıvrılıyor. Bu günahkâr gülümsemenin tadına bakmak istiyorum. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Sözleri içimde dolaşan tüm sıcaklığı dindiriyor.

"Ne? Neden?"

Bardaklıktaki telefonuma bakıyor. "İnternet. Bir şeye bakmam lazım." O sırada Sully ya da Scout onun hakkında mesaj atmış olabilir mi?

Tabii ki hayır.

Elini uzatıyor, ben de bileğini tutuyorum.

"Buraya gel," diyerek onu kendime doğru çekiyorum. "Sana sarılmam gerek."

Gözlerindeki parıltıya bakarak kızgın olduğunu söyleyebilirim ama onu konsolun üzerinden kucağıma çekmeme izin veriyor. Beni kucaklıyor, vücudumla direksiyon arasına rahatça yerleşiyor.

Onu boynundan yakalayarak kendime doğru çekiyorum, bugün ikinci kez ağzının tadına bakmaya ve dikkatini telefonumu kullanmaktan uzaklaştırmaya hevesliyim. İnliyor, sesi muhtaç ve çığ. Ondan başka hangi sesleri çıkarabileceğimi merak ediyorum.

"Seni görmem gerek," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, avuçlarımı gömleğinin altına sokup sırtını okşarken.

Kollarını kaldırarak başını sallıyor. Gömleğini çıkarıyorum ve sonra pembe sütyeninin içindeki seksi küçük göğüslerine hayran kalıyorum. Öne doğru eğilip bir tanesini dantelin üzerinden ısııyorum. Çok ateşli. İnliyor, parmakları saçlarımı karıştırıyor.

Parmaklarımı sutyen askılarına geçirip kollarından aşağı çekiyorum. İkimizin de ihtiyacı olan sürtünmeyi arayarak sikime sürtünüyör.

"Seni yatağıma aldığımda, bebeğim, vücudundaki her küçük çili emmek için zaman ayıracığım." Sütyeninin kaplarını tutup kabaca aşağı doğru çekiyorum. "Şu anda fazla zamanım yok."

Dişlerimi meme uçlarından birine geçirdiğim anda çığlık atıyor. Acıdığını anlayana kadar geri çekiyorum ve sonra tekrar dalabilmek için onu serbest bırakıyorum. Kızarmış meme ucunu dilleyerek emiyorum ve acısını dindiriyorum.

Artık kucağımda değil dizlerinin üzerinde oturuyor, hevesle memelerini bana yediriyor, belli ki tacizin ardından gelen tatlılık için can atıyor. Bu fırsattan yararlanıp kotunu çözüyorum. Bu odalar çok sıkışık. Bunu nasıl yapacağımızdan emin değilim ama denemeye hazırım.

"Siktir," diye inliyorum göğüslerinin arasını öperken. "Neden bu kadar tatlısın?" Gülüyor. "Tuzlu olduğumu sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim, Kirli Çamaşır. Çok tatlısın ve bu bana lanet bir boşluk verecek." Kot pantolonunu çekiştiriyorum, ayrılmak için dirençle karşılaşmadan önce uyluklarının ortasına kadar çekiyorum. "Çok fazla kıyafetin var, kadın. Sana çıplak ihtiyacım var."

Parmaklarım amını okşadığında nefesi kesiliyor. Çok ıslak ve tatlı bir ihtiyaçla damlıyor. Sadece onun giderebileceği bir susuzluktan ölüyorum.

"Gözlerini görmeme izin ver," diye nefes alıyor.

Parmağım vücuduna girerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. Nefes nefese kalıyor ve bir titreme onu sarsıyor.

"Seni parmaklarımla becermemden hoşlanıyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Daha fazla ister misin?" "Evet."

Bir parmak daha kolayca içine kayıyor. Ve sonra üçüncüsü. Eğer sikimi alacaksa, amının üç parmaktan fazlasını alabilmesi gerekiyor. Yavaşça, günah kadar sıkı deliğini yavaşça beceriyorum, onu geriıyorum, böylece horozumu alacak. Ben asıldım ve muhtemelen bakir amının buna çalışması gerekiyor.

Memesini emiyorum, gözlerim hala onunkilerde. Yarılmış alt dudağını ısıyor, kapüşonlu bakışları beni delip geçiyor. Memelerini morartırken ağzım nazik değil ama amına dikkat ediyorum. Onun için iyi hissetmesini istiyorum. Daha prezervatifi sikime takmadan onu boşaltmak istiyorum.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyorum ıslak meme ucuna karşı. "Parmaklarımın her yerine boşal."

Parmaklarımın her derin dalışında başparmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum. Nefesleri keskin ve hızlı çıkıyor, ta ki nefes almadığını düşünene kadar.

"Ford!"

Serçe. Ben Sparrow'um. Lanet Ford değil.

Vücudu kasılırken kaygan suları parmaklarımın üzerine akıyor. Parmaklarıma boşalırken o kadar ateşli ki. Sikimin etrafında gerildiğinde nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum. Bitkin ve kemiksiz olana kadar orgazmını sürdürüyor. Parmaklarımı vücudundan çekiyorum. Kalçalarından tutarak onu döndürüyorum ve göğsünü direksiyona bastırıyorum.

Nefes alıp vermesi dışında sessiz, pozisyon almamı bekliyor. Sikimi çıkarana kadar kotumu karıştırıyorum.

Prezervatif.

Prezervatife ihtiyacım var.

Ama lastik takmadan önce onun kaygan amını tenimde hissetmek istiyorum.

Kolumu karnına dolayarak onu tekrar kucağıma çekiyorum. Sikim kalçalarının arasından kayarak ıslaklığına sürtünüyor. İkimiz de nasıl hissettirdiğini duyunca inliyoruz. Kalçaları ileri geri sallanıyor. Kahretsin, harika hissettiriyor.

Vücudu öne doğru eğiliyor, sanki içine girmem için yalvarıyor. Sikimi kavırıyorum ve ona itaat ediyorum.

Şişman sikim onun inanılmaz derecede sıkı vücuduna girerken haykırıyor. "Aman Tanrım," diye tıslıyor.

İkimiz de terden sırılsıklam olduk. Bu araba seksi çok can sıkıcı, ama onu daha iyi düzenlemeler bulamayacak kadar çok istiyorum. Avucumu karnının alt kısmına bastırarak kalçalarımı kaldırıyorum. Sikimin içinde, elimi ittiğini hissedebiliyorum.

Onu ağzına kadar dolduruyorum. Onu sonuna kadar esnetiyorum.

Duyduğumuzda ağlamasına neden olan sert bir itiş yapıyorum.

Çınlama. Tekrar ve tekrar.

Tüm vücudu donuyor, buz gibi oluyor. Bu onun telefonu.

"Cevap verme," diye mırıldanıyorum, önce omzunu sonra boynunu ısıriyorum. "Meşgulüz."

Koltuktan almak için uzandığında inliyor ve ben de sert bir hamleyle kışını kovalıyorum. Yılmadım, hızımı artırdım, kendime prezervatifin üzerinden bir aptal gibi atladığım için çekilmem gerektiğini hatırlatmaya çalıştım.

"Ford, dur," diye tıslıyor. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"O benim babam!"

Zil sesi kesiliyor ve sonra bir mesaj geliyor.

Baba: Telefonunu aç. Okulda olmadığını biliyorum.

Tekrar çalmaya başladı. Tamamen kapandı. Şok içinde telefona bakıyor, artık sevişmemizde yok. Aman Tanrım.

Onu zonklayan aletimden kaydırarak kendime doğru çeviriyorum, böylece onu tutabiliyorum. Az önce sıcak ve terli olan teni şimdi soğuk geliyor.

"Cevap vermek zorundayım. Cevap vermek zorundayım.

Cevap vermek zorundayım." İlahileri neredeyse robotik bir ses çıkarıyor.

"Cevap verme," diyorum ona sertçe. "Onu geri arayabilirsin."

Ama her öfkeli mesajda ve aralıksız aramada kendini kaybetmeye başlıyor. Elinden geldiğince çabuk kıyafetlerini giymek için acele ederek benden uzaklaşıyor. Islak aletimle, sikişmeye geri dönmek için neredeyse ağlayan azgın bir dangalak gibi görünüyorum.

Öyle bir şey olmayacak.

Acı veren mavi topları görmezden gelerek, ona yapmamasını söylediğim tek şeyi yaparken aletimi kotuma geri koymayı başardım.

Lanet telefona cevap veriyor.



Yirmi Beşinci Bölüm

Landry

"OH, HEY, BABA."

Sakin olun. Sakin ol. Sakin ol.

Sessizliği ıglık gibi de olabilir. Söze dökülmemiş gazabının bir kasırganın gücü gibi üzerime geldiğini hissedebiliyorum. Daha da kötüsü Ford beni izliyor, yüzü endişeyle çarpılmış. Hayatımın iki tarafı arasında duruyorum, ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilemiyorum. Babamın korkusu galip geliyor ve onunla aramı düzeltmeye çalışıyorum.

"Kampüsteki bu kafenin sinyali iyi değil. Sanırım kesiliyor." "Kampüste değilsin," diyor babam, sesi öfke dolu. "Öyle mi?"

"Öyleyim," diye mırıldanıyorum. "Söz veriyorum."

Yalan söylüyor. Ve o biliyor. Nasıl bilmiyorum ama biliyor. Muhtemelen benim telefonumdur. O bir teknoloji dehası, bu yüzden bahse girerim telefonumda bir yer belirleyici vardır.

Çok aptalım.

"Göreceğiz bakalım. Şoför yanaştığında okulun önünde beklemiyorsan, yardım et Landry, bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin."

Telefonu yüzüme kapattı. Dehşet içinde telefonuma bakıyorum, şok beni birkaç uzun saniye boyunca hareketsiz bırakıyor. Kulaklarım yüksek sesle çınlıyor ve kalbim kontrolden çıkıyor. Ford kalçamı sıkana kadar benimle konuştuğunu fark etmiyorum.

"Ne yapıyoruz, Laundry?"

"Okul," diye mırıldandım. "Okula geri dönmeliyim yoksa..."

Detay vermeme beklemedi ve motoru çalıştırdı. Manyak gibi araba kullandığı için buraya yolculuk berbattı ama şu anda şükrediyorum çünkü bu, babamın korkunç teslim tarihine yetişebileceğim anlamına geliyor.

"Kemerini tak," diye bağıyor Ford. "Ve geri döndüğümüzde neden burada kalıp onu dövmediğimi söyle."

Ürpererek kemerimi bağlıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bunun şakasını bile yapma. Seni gömer Ford. Onun işi bu."

"Şimdi mafya ailesinde kim var?" diye şaka yapıyor ama ikimiz de kendimizi pek eğlenceli hissetmediğimiz için bu şaka havada kalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu hafta sonu yüzünden hâlâ ağrıyan alt dudağımı kemiriyorum. Kendimde değilim. Sinirlerim beni içten dışa doğru canlı canlı yiyor. Yine de vücudumun bazı kısımları Ford'un ustaca dokunuşundan dolayı hâlâ zonkluyor.

Seks yaptık.

Şey, başladık. Bitirmiş olsaydık daha iyi olurdu. O birkaç dakika boyunca, çok çiğ, gerçek ve gülünç derecede ateşli hissettim. Ben başka biriydim. Landry Croft değil. Eğer o anı dondurabilseydim, kesinlikle dondururdum.

Ama benim gerçekliğim bu değil.

İşte bu. Benim gerçekliğim babamın her hareketimi kontrol etmesi ve çizginin dışına çıktığım anda beni cezalandırması. Yaşlandıkça, onun kurallarına göre oynamak daha da zorlaşıyor. Burada o canavarla olmak istemiyorum. Della ile çok uzaklarda olmak istiyorum.

Acı ve korkunun olmadığı bir yaşam nasıl olurdu?

"Seni ona geri götürmek istemiyorum," diye homurdanıyor Ford. "Seni evime geri götürmek istiyorum. Seni güvende tutmak istiyorum."

Bunu söylerkenki içtenliği ve tatlılığı karşısında neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Bunu çok isterdim. O zaman kendi küçük dünyamızdaymışız gibi davranmaya devam edebilirdim.

Peki bu Della'yı nereye götürür?

Canavarla yapayalnız.

"Artık beni arayamazsın, Chevy. Bana mesaj falan atma." Alt dudağım titriyor. "Çarşamba günü okulda ve o gün Della'ya ders verirken görüşürüz. Bir...sen olduğunu bilmesi riskini göze alamam. Bilmesini istemiyorum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Numaranı siliyorum. Lütfen seni engellememe neden olma."

Çenesi sıkıştı ve gözlerini yola dikti. Kendimi kaltak gibi hissediyorum ama babam ne yapar bilmiyorum. Ben eğlendim ve biraz yaşadım. Bak beni nereye getirdi. Ford'la aramızdaki bu şeyi kaybettiğim için çok üzgünüm. Yine de başka seçeneğim yok.

Kampüse döndüğümüzde "Arkaya çek," diye talimat veriyorum. "Ben binanın içinden geçeceğim. Seninle birlikte geldiğimi göremez."

"Senin küçük kirli sırrın."

O incindi ve bunu anlıyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Küçük kirli sırrım artık mezara gitmeli. Babamı gizlice kötü şeyler yapmadığıma nasıl ikna edeceğimi bulmalıyım. Eğer yapamazsam, ne yapacağını düşünmekten korkuyorum.

Bana. Della'ya. Ford'a.

Ford kaldırıma yanaştı ve arabayı park etti. Ben kaçamadan avucunu başımın arkasına doluyor ve beni kendine çekiyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, sahiplenici ve rahatlatıcı. Öpücüğüne gömülmek ve hayatımı unutmak istiyorum. Sadece bu mutlu anı yaşamak.

"Çarşamba günü konuşacağız," diye ağzıma karşı güvence veriyor. "Bana her şeyi anlat."

Ona herhangi bir söz veremem, o yüzden vermiyorum. Bunun onu caydırmasına izin vermiyor. Ben kendimi ondan fiziksel olarak ayırmadan önce ruhumu ısıtan bir öpücük daha alıyor. Arabadan aceleyle çıkıyorum ve arkamı döndüğümde sırt çantam elinde. Onu almaya gidiyorum ama bırakmıyor.

"Başladığımız işi bitireceğiz, bebeğim." Bana göz kırpmıyor. "Bir dahaki sefere, seninle zaman geçireceğim. İçinde olmanın tadını çıkar."

Yanaklarıma ateş basıyor ama yüzümde aptalca bir gülümseme belirliyor ki şu anda yaşadığım stres düşünüldüğünde bu büyük bir başarı. "Hoşça kal, Chevy."

"Görüşürüz, Çamaşırhane."

Kapıyı kapattığım anda dışarı çıkıyor. Vakit kaybetmeden aceleyle binaya giriyorum.

Kampüsteki kafenin önünden geçerken çöp kutusundan kapaklı boş bir kahve fincanı aşırıyorum.
Yürüyüş

Binanın ön tarafına doğru ilerlerken mideme kramplar giriyor. Endişe içimi kemiriyor. Binadan çıktığımda kusmak üzereydim.

Parlak siyah bir Mercedes otoparka giriyor ve ben de ona doğru ilerliyorum. Umarım şoförlerimizden biridir ve babam değildir. Araba durduğunda arka kapı açılıyor ve babam dışarı çıkıyor. Her zamanki gibi takım elbiseli ve siyah güneş gözlüklü. Uzaktan bakınca geçen hafta dayak yediği asla anlaşılmıyor.

Boş bardağı kaldırımın yanındaki çöp kutusuna atıyorum ve gülümsemeye zorluyorum.
"Merhaba baba."

"Atla, genç bayan. Bundan tatlı dille kurtulamayacaksın." Telefonunu kaldırıyor ve konumumu gösteren bir takip uygulamasının yanıp söndüğünü fark ediyorum. "Benim inanılmaz derecede aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Korku boğazımı pençeliyor. Gülümseme dudaklarımda boc alıyor. Onun kolonyası kokan boğucu arabaya binerken yeterli havayı içime çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Nefes al, Landry.

Nerede olduğunu bilmiyor, sadece gittiğini biliyor. İnkar et, inkar et, inkar et.

Babam arabaya geri dönüyor, kapıyı kapatıyor ve şoföre ısıklık çalıyor. Yanına oturdum, gözle görülür bir şekilde titrememek için kendimi zor tuttum.

Eve dönüş yolu çok uzun geliyor.

Sessizce yerine getirilen bir hapis

cezası.

Geçen her sessiz saniye, boğazımdan aşağı itilen ve mideme yerleşen bir başka kurşun ağırlık gibi geliyor.

Binaya vardığımızda babam şoföre, "Teşekkürler Eric," diyor. "Gidelim, Landry."

Babam sırt çantamı taşıyor, sanki bana karşı işlenen suçları kanıtlamak için ihtiyaç duyduğu tüm deliller içindeymiş gibi çantamı yanında tutuyor. Ben de gözlerimi kırpıştırarak arkasından gidiyorum.

Ne olacak?

Belki de beni ona itaatsizlik etmekle suçlar ve cezalandırır.

Bu düşünce neredeyse gülünç. Bunun için çok öfkeli. Onun özenle attığı ağıdan kaçtım. Karanlık uçurumda onsuz yüzdüm. Tam olarak neye ya da kime maruz kaldığımı bilmek isteyecektir.

Asansöre giriyoruz ve hava boğucu. Kolonyasının iğrenç kokusundan boğuluyorum. Safrayı yutarak, bayılmamak için nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Asansör dönüyor, bu da bana pek de iyi bir iş çıkarmadığımı söylüyor.

"Senin yüzünden işimi kaçırıyorum," diye tükürüyor, asansörden katımıza çıkarken kelimeler asit gibi yakıyor beni. "Bunun cezasız kalmasına izin veremem."

Aman Tanrım.

"Baba," diye fısıldıyorum, arkasından takip ederek. "Düşündüğün gibi değil. Melody adında bir kızla bir proje üzerinde çalışıyordum-"

Dönüp parmağıyla burnumun birkaç santim ötesini işaret ediyor. "Bana yalan söyleme, çocuk."

Çocuk.

Bu çok kötü.

Gerçekten

kötü.

Gözyaşlarım barajdan kurtulup yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Duygularımı görmezden gelerek topuklarının üzerinde dönüyor ve kapımıza doğru yürüyor. Kilidi açtıktan sonra, benim için kapıyı açık tutuyor.

"Odana git," diye homurdanıyor. "Şimdi."

Ondan hızla uzaklaşıp odama koşuyorum. Beni içeri kadar takip ediyor ve kapıyı kapatıyor. Çantamı yatağın üzerine bırakırken dudakları büzülüyor. Her bir fermuarı açıp, ardı ardına eşyalar çıkarırken garip bir şekilde durup onu izliyorum. Kitaplar. Dizüstü bilgisayar. Defterler. İlgi çekici hiçbir şey yok.

Yani korktuğum gibi bilgisayarımda ne olduğunu biliyor. İyi ki sadece okul için kullanmışım. Çantayı boşalttıktan sonra elini uzattı.

"Telefon," diye bağıyor. "Otur kışının üstüne."

Onunla birlikte yatağa yaklaşmak istemediğim için yataktan kaçınıyorum, onun yerine sezlongumda oturmayı tercih ediyorum. Telefonumun kilidini açıp avına başlarken sessiz. İçimde kabaran panik çok fazla.

Oda kararıyor ve dönüyor.

Bayılacağım.

Telefonu cebine koydu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yavaşça bana doğru ilerliyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Vurma mesafesinde olmasından nefret ediyorum.

"Son zamanlarda kontrolden çıktın," diye tükürdü öfkeli bir şekilde. "Üniversitenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Çok fazla bilinmeyen var."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

"Bu bugün sona eriyor." Kollarını açıyor, ellerini iki yanında kavuşturuyor. "Artık bir arabanın kesinlikle söz konusu olmadığını biliyorsun. Peki ya telefonun? Benimki. Görünüşe göre, çatı katından ayrılacak ya da *arkadaş* edinecek kadar sorumluluk sahibi değilsin."

Ağızdan çıkan her kelime beni bu kâbusun içine hapseden bir başka pranga gibi geliyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve yüzümdeki tüm kanın boşalmasına neden oluyor. Lafının ortasında duraklıyor ve cebinden çıkarıyor. Yüzündeki okunamayan ifade kızgın bir ifadeden daha korkunç.

"Erkek arkadaşın selam söylüyor." Ses tonu soğuk. "Seni kontrol etmesi çok hoş." Erkek arkadaşım.

Aman Tanrım.

Ford'a bana mesaj atmamasını söyledim. Neden bana mesaj atsın ki? "Baba," diye sızlandım. "Özür dilerim."

Mesaja cevap vermeye başladığında beni susturdu. Ne söylediği ya da şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Hayatım bitmiş gibi hissediyorum. Başımın üstüne çöküyor. Ölmek istiyorum.

"Bay Constantine yarın saat altı gibi sizi randevunuza götürmek için burada olacak." Rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla ona bakıyorum. "Ne?"

"Bugün yaptığınız bu numara bir daha asla olmayacak. Gizlice kaçmayı seviyor diye kızımın itibarını tehlikeye atmayacağım ama Constantine ailesiyle bu anlaşmanın gerçekleşmesi gerekiyor. Genç adamı göreceksin ve onu etkileyeceksin, bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Tek odak noktan bu olacak. Başka dikkat dağıtıcı şey yok."

"Evet, efendim."

Yanağımı avuçlamadan önce telefonu tekrar cebine koyuyor. Bir vuruş bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Nedense bu daha kötü hissettiriyor.

"Neyin peşinde olduğunu öğreneceğim. Yalanların çok açık, tatlım. Ne sakladığını öğrendiğimde,

cezanı oradan belirleyeceğiz. O zamana kadar, Bay Constantine ile randevunuza kadar bu odada kalacaksınız."

Tam olarak
kapana
kısılmadım. Ty
yanımda.

Son umudum.

Bana yardım etmesini sağlayabilirsem, bu cehennem çukurundan sonsuza dek çıkabilirim. En azından Şimdi odama sürgün edilmek bana sağlam bir plan yapmak için zaman veriyor.

Yapmak zorundayım.

Alternatifi çok korkutucu.



Yirmi Altıncı Bölüm

Sully

Dairemizin ön kapısı, bir resim duvarımdan kayacak kadar sert çarpıyor. Kapıları kırmaya çalışır gibi çarparak kapatan tek bir pislik var. Ama bu mantıklı değil çünkü Sparrow'un okulda olması gerekiyor. Sinirle inleyerek yatağımdan kalkıyorum, üzerime bir çift eşofman geçiriyorum ve onun külotunu neyin şişirdiğini görmek için oturma odasına gidiyorum.

Scout ve şeytan kedi, bir kral ve en sevdiği evcil hayvanı gibi koltuklardan birinde birlikte oturmuş dünya hakimiyetini planlıyorlar. Sparrow ön kapıda durmuş, siki mengeneye sıkışmış bir adam gibi bakıyor.

"Senin derdin ne be?" Kitap çantasını yere fırlatırken Sparrow'a soruyorum.

Saçları sanki biri parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi dağınık. Eğer bu kadar mutsuz olmasaydı, saçlarını nasıl bu hale getirdiğini düşünüp sinirlenirdim.

Sparrow diğer koltuğa doğru fırladı ve içine düştü. Yüz hatları kaşlarını çatmış, bana küçüklüğümüzü ve istediğini elde edemediği zamanları hatırlatıyor. Surat asıyor.

"Dostum," diye bağırdım. "Bize ne olduğunu söyleyecek misin yoksa tahmin etmemizi mi sağlayacaksın?"

Avucunu yüzüne sürüyor, burnunu çekiyor ve sonra bana kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatıyor. Çenemi sıkıp Scout'a bakıyorum. Scout okunamayan bir ifadeyle Sparrow'u izliyor. Kara gözlerinde bir şeyler kaynıyor -öfke, şiddet, kıskançlık.

Bunların üçünü de karnıma inen bir yumruk gibi hissediyorum.

"Landry ile birlikteydim," diyor Sparrow, gülümsemesi soluyor. "Onu gezmeye götürdüm ve özel bir yere park ettim. İşler kızıştı ve ağırlaştı. Yaptığın şeyi telafi etmeye çalışıyordum." Scout'a ters ters bakıyor. "Bir şey diğerine yol açtı ve sonra sevişmeye başladık."

Oda tamamen sessizleşir. Heathen bile mırıldanmayı bıraktı.

Onu becerdi mi? Landry'yi mi sikti? Cidden mi?

"Onu becerdin mi?" Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak tıslıyorum. "Neden?" Sparrow beni küçümsüyor. "O bizim işimiz."

Scout alaycı bir homurtu çıkarır. Pek çok şey hakkında kayıtsız olsa da, can sıkıntısı girişimi işe yaramıyor. Bununla değil. Onun da benim kadar kızgın olduğunu söyleyebilirim.

Sparrow daha sonra bu sabah onu almasından kampüse geri bırakmasına kadar olan her şeyi ayrıntılarıyla anlatıyor. Gülümsemeler, paylaştıkları anlar, ateşli seks. Sonunda yumruğumu burnuna indirmek istiyorum.

"Şimdi babasıyla ne olacağını bilmiyorum," diye yakınıyor Sparrow. "Onu bir daha ne zaman

göreceğimi bilmiyorum."

"Onu bu gece göreceğim." Bana kötü kötü bakınca sııttım. "Belki de sikini pantolonunun içinde tutup *işin* gerektirdiği gibi okulda kalsaydın, bu durumda olmazdın." Kollarımı kavuşturarak ona bakıyorum ve boynundaki damarın öfkeyle atmasını izliyorum. "Bu sefer gelmesini sağlayacağım."

"Boşaldı amına koyayım," diye homurdanıyor Sparrow. "Ve eğer ona dokunursan-"

"Ne yapacaksın?" Kollarımı havaya kaldırarak bağıyorum. "Ona yalan söylediğini mi söyleyeceksin? Onun sevdiği kişinin sadece üçte biri olduğunu mu? Hiç sanmıyorum."

Sparrow ayağa fırlıyor ve burnunu benimkine yaklaştırıyor. "Eğer ona dokunursan ya da bu saçmalıktan bahsedersen, kışını tekmelerim, Sull. Yapabileceğimi biliyorsun."

Muhtemele

n.

Umurumda

mı? Hayır.

Ona doğru savruluyorum, çenesine bir yumruk atmayı başarıyorum ve onu üç saniyeliğine hazırlıksız yakalıyorum. Darbenin etkisinden kurtulur kurtulmaz üzerime atılıyor ve beni sertçe yere düşürüyor. Ben dizimi bacaklarının arasına götürürken yumruğu kaburgalarımın çarpıyor. İkimiz de acı içinde uluduk ve ardından bir dizi küfür ettik.

İtişip kakışmamızın sisi içinde bir yerlerde sesler duyuyorum. Kim olduğunu umursamayacak kadar ateşliyim. Sparrow bir şekilde elini boğazıma doluyor, kavrayışı ezici bir mengene gibi, nefes almakta zorlanıyorum.

"Çocuklar!"

Yaşlı adamın keskin ve öfkeli sesi saçmalıklarımızı kesip atıyor. Hem ben hem de Sparrow donup kaldık, nefes nefese kaldık ve terledik. Hâlâ onu öldürmek istiyorum ama Bryant Morelli başımızda dikilirken değil.

Ciddi misin?

Scout onu içeri

mi aldı?

O neden burada ki? "Neler oluyor?"

Bryant talep ediyor.

Sparrow benden uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor. Bana elini uzatmıyor, zaten uzatmasını da beklemiyordum. Ağrıyan boynumu ovuşturuyorum ve gözlerimle ona hançer fırlatıyorum.

"Oturun çocuklar," diye talimat veriyor Bryant. "Şimdi."

Sparrow koltuklardan birine otururken ben kanepenin bir ucuna çöküyorum. Scout gözlerini ikimizin arasında gezdiriyor, koyu renk gözlerinin parlayışından eğlendiği belli.

Siyah takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymiş olan Bryant, siyah kravatını düzeltiyor ve benden en uzaktaki kanepenin koluna oturuyor. Yaşı ilerliyor olabilir ama şu anda ailenin güçlü reisi gibi duruyor. Eğer büyürken biyolojik babamızı - erkek kardeşini - tanısaydık, takım elbiseye ve tüm o patron-adam havasına saygı duyacak şekilde yetiştirilirdik. Ama biz bir Morelli tarafından büyütülmedik. Annem bizi özgüvenli olmamız, istediğimizi almamız ve asla hayır cevabını kabul etmememiz için yetiştirdi.

"Siz ikiniz ne hakkında kavga ediyordunuz?" Bryant gözlerini aramızda gezdirerek soruyor.

"Bir kız," diye gevezelik ediyor Scout. "Her yıl daha akıllı ve daha yaşlı oluyoruz ama bazı şeyler hep aynı kalıyor." Tanrı aşkına.

Scout'a gizlice kuşu çeviriyorum. Omuz silkiyor, Heathen'ı göğsüne bastırıyor. Sparrow bana bakmıyor, belli ki hâlâ çok kızgın. Siktir et onu. En azından biriyle yattı.

"Hangi kız?" Bryant sorar, sesi kısıktır. "Croft'un kızı olamaz, değil mi?"

Gevezelik sırası bende. "Onu becerdi. Her şeyi mahvetti."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor Sparrow. "Seninle yatmamasına şaşmamalı, Sour Patch Kid. En azından ben arada bir tatlı olabiliyorum."

"Mesele senin onu becermen değil," diye karşılık veriyorum, "mesele senin

işin içine sıçman!" "Yeter," diye hırlıyor Bryant. "Scout, ne oldu?"

Scout kıkırdıyor, sesi karanlık ve şeytani. "Landry."

Bryant'ın burun delikleri açılıyor. Bize karşı sabrını kaybediyor. Onu suçlamıyorum. Kavgalarımızı ön sıradan izleyen çok fazla insan yoktur. Normal bir kavgadan üç kat daha iğrenç çünkü ikimizden biri asla geri adım atmıyor ve annem artık durumu yatıştırmak için etrafta değil.

"Hepinizden yapmanızı istediğim işlerin durumu nedir?" Bryant buz gibi bir sesle soruyor. "Yoksa hepiniz Landry Croft'un bir iş olduğunu unuttunuz mu?"

"Sparrow Landry'nin babasıyla başını belaya soktu," diyor Scout, yardımcı olmadan. "Daha önce mesajlaşıyorlarmış ama kız ona bir daha mesaj atmamasını söylemiş."

"Bu öğleden sonra oraya gittiğimde işleri yoluna koymaya çalışacağım," diye açıklıyorum derin bir iç çekerek. "Her şey yoluna girecek."

"Ya sen?" Bryant Scout'a sorar. "Ty Constantine ile çabaların?" "O

artık benim kankam," diye kestirip atıyor Scout.

Bryant'ın çenesi kenetlenir ve burnunun kenarını sıkar. Sessizlik uzayıp gidiyor. Sonunda kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüş bir halde Sparrow'a bakar.

"Alexander Croft'un geçen hafta saldırıya uğramasıyla üçünüzün bir ilgisi var mı?" Bryant'ın bakışları, üçümüze de soruyor olmasına rağmen Sparrow'a saplanıyor.

"Ona vurdu," diye tükürdü Sparrow. "Bu cezasız kalamazdı."

Bryant ayağa kalkıyor ve yüzü acayip bir mor renge dönüyor. Tamam, yani kızgın. Gerçekten kızgın. "İşin bitti."

Sparrow parmak eklemlerini kırar ve başını sallar. "Bu bir aksilik. İşimiz bitmedi."

"Sen. Bittiniz." Hızlı bir şekilde her birimize birer parmak sallıyor. "Hepinize. Sizi bu işten alıyorum."

"Neden?" Talep ediyorum, yükselen öfke yemek borumu yakıyor. "Bugün dışında her şey yolunda gidiyor. Bize güveniyor ve Constantine'le ilgilenmiyor."

"İyi gidiyor mu?" Bryant alay ediyor. "New York'ta düşmanımızla ittifak halinde olan çok önemli bir adama saldırdınız."

"Yüzümüzü görmedi," diyor Sparrow.

Bryant ona, "Fark etmez," diye karşılık verir. "Bunu ona kimin yaptığını öğrenmesi uzun sürmeyecek. Bu bana geri dönecek. Oğullarım..." Başını iki yana sallar. "Bu iş artık bitiyor. Artık Ford Mann yok. Şu andan itibaren, uslu küçük köpekler gibi sana söylediğimde ısırmaya devam edeceksin."

Köpekler

mi?

Sikeyim.

Onu.

Bryant, Scout'a "Başka bir yerim daha var," der. "Bunu da yak ve Tanrı aşkına, sakın bu işi berbat etme."

"Kundakçılık mı?" Sparrow alay ediyor. "Gerçekten mi? Bu basit bir dayaktan biraz daha karmaşık bir durum Bryant."

Bryant Sparrow'a yaklaşıp. "Unuttuysan söyleyeyim, başını sokacak bir çatı ve ağzına yiyecek koyan benim param. Bu daire benim. Hepinizin kullandığı arabalar benim. Hepsini elinizden alma yetisine sahibim. Ben sizin anneniz değilim."

Sparrow ona ters ters bakıyor, öfkesini bastırmaya çalışırken çene kasları esniyor. "Bu lanet aileyi neden bırakıp gitmediğimizi bana tekrar hatırlatır mısın? Her şeye yeni baştan başlamıyoruz?"

Bryant onun başını okşar. "Çünkü bende istediğin bir şey var."

"Ash artık umurumuzda değil," diye bağıyor Scout, hem beni hem de Sparrow'u şoke ederek. "Tekrar dene."

"Ahhh." Bryant bakışlarını Scout'a, bana ve sonra da Sparrow'a çeviriyor. "Ama anneni önemsiyorsun, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor?" Sparrow soruyor.

"Bir telefon görüşmesi," diyor Bryant, sert yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Tek bir telefonla her şeyi unutturabilirim."

"Neyi ortadan kaldıracaksın?" Sinirlerim tepeme çıktıkça parmak eklemlerimi patlatmaya başlıyorum. "Bizim bu kadar çok istediğimiz neye sahip olduğunuzu sanıyorsunuz? Ve bunun annemle ne ilgisi var?"

"Üçünüzün de değerli annenizin hapiste olduğunu unutmadığınızı biliyorum." Bryant gülümsüyor, soğuk ve hesapçı. "Her şeyi unutturabilirim. Annenizi geri alırsınız."

Ne oluyor lan?

"Onu o cehennem çukurundan çıkarma yeteneğin vardı ve henüz çıkarmadın mı?" Ayağa fırlayarak homurdandım. "Neyi bekliyordun? Senin için bir şey yapmamızı sağlayacak mükemmel fırsatı mı? Bu iğrenç bir şey dostum. Gerçekten iğrenç."

"Scout'a yerini mesaj atacağım. O ne yapacağını bilir." Beni tamamen görmezden geliyor, dikkati Sparrow'un üzerinde. "Son binaya ek olarak bu binayı da kaybetmek, düşmanımızın reform yapmaya ve yenilemeye çalıştığı bölgedeki hakimiyetini zayıflatacaktır. Sonunda Morelli bölgesine tecavüz edemeyeceklerini anlayacaklar. Ben sadece onlara bir hatırlatma yapıyorum."

"Senin bir bok parçası olduğunu hatırlatan bir şey mi?" Dilimi ısırarak tükürdüm.

Bryant alay ediyor. "Yetkinin ailemde olduğunu hatırlatan bir şey. Morelliler kurallara göre oynamaz... onları biz koyarız."

Ben ve kardeşlerim sessizce onun dairemizden çıkışını izledik. Bryant'tan her zaman nefret etmişimdir, ama şimdi onu gerçekten dövmek istiyorum. Annemizi hapisten çıkarmanın bir yolunu bulup bunu bizden saklamaya nasıl cüret eder? O kartı kullanması gereken mükemmel fırsatı bekledi ve hiç pişmanlık duymadan yüzümüze fırlattı.

"Landry'yi kontrol etmeye gidiyorum," dedim kardeşlerime. "Siz de beni durdurmaya çalışmayın." Sparrow bana ters ters bakıyor ama bir şey söylemiyor. Scout dik oturuyor ve başını sallıyor.

"Ben ve Sparrow mülkle ilgileneceğiz," diyor Scout. "Bu sabahki serpintinin ne olduğuna bakacağız."

"Onu görmeye devam edecek miyiz?" Sparrow kaşlarını çatarak soruyor. "Bu annemi hapisten çıkarmamızı tehlikeye atar."

"Bryant'ın bilmediği şey ona zarar vermez," diye cevaplıyor Scout omuz silkerek. "Ayrıca,

annemizi bir telefonla hapisten çıkarabiliyorsa, başka birinin aynı şeyi yapamayacağını kim söyleyebilir? Orada

ondan daha güçlü iki aile daha vardı. Constantine'ler ve Crofte'lar. Şanslıyız ki her ikisiyle de bir bağlantımız var."

"Ty?" Scout'a kaşlarını kaldırıyorum. "Sence annemi oradan çıkarmamıza gerçekten yardım eder mi?"

Scout, "Bence Bryant'ın her hareketimizi dikte etmesine izin vermek ona tüm gücü veriyor," diye homurdanıyor. "Onun iplerimizi çekmesinden bıktım."

* * *

SANDRA kapıyı açıyor, dudakları tiksintiyle büzülmüş. Benden hoşlanmadığını biliyorum ama umurumda değil. Landry'nin iyi olduğundan emin olana kadar gitmiyorum. Onunla konuşmak zorundayım.

"Sup."

Dudağı k ı v r ı l ı y o r . "Belki de bu öğleden sonraki dersi iptal etmeliyiz. Della oldukça erken davranıyor."

"Onunla başa çıkabilirim," diye yaşlı cadıyı temin ediyorum. "Ayrıca, bu kediyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Sandra taşıyıcıya bakar ve kısa bir süre için gözlerini kapatır. "Tamam. Siz ikiniz yerleşir yerleşmez ben bir mola vereceğim. Bugün bir tane kullanabilirim."

Her zaman soğuk ve cadı gibiydi ama bugün gergin görünüyor. Sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi. Bu hoşuma gitmiyor. Özellikle de Sparrow'un bu sabah bana anlattıklarından sonra.

Sandra beni sessiz apartman dairesinden geçirip sınıfa götürüyor. Della içeride bekliyor, masanın her tarafını boyuyor. Sandra bana başını sallayıp sırtarak "Sana söylemiştim" diyor. Taşıyıcıyı yere koymadan önce ona el sallıyorum.

Della önce beni fark etti, kaşlarını çattı, sonra Heathen'ı gördü ve sırtıttı. Brat. Heathen'ı dışarı çıkarmak için diz çöktüm. Şeytan kedi bana tısladı ve sonra kaçtı. Della sanatını bırakıp onun peşinden gitti. İyi oldu. Bu bana biraz zaman kazandıracak. Della kediyi saklandığı yerden çıkarmaya çalışırken ben de sınıftan çıkıp sessizce evin içine doğru ilerliyorum. Birkaç açık kapının önünden geçiyorum ama sonlara doğru bir tanesi kapalı kalıyor. Tahminimce Landry içeride. Çabucak düğmeyi çevirip içeri bakıyorum.

Odasından ne beklediğimi bilmiyorum ama bu değil. Landry çok ilginç biri. Bu kız söz konusu olduğunda katmanlar ve katmanlar var. Odasının onun kişiliğini yansıtan resimlerle ya da dekorla dolu olmasını beklerdim. Ama öyle değil. Çatı katının geri kalanının estetiğine uyacak şekilde şık ve süslü ama onun cazibesi eksik. Bu beni üzüyor çünkü o buraya ait değil.

Yatağın üzerinde kıvrılmış, yumuşak bir şönil battaniyeye sarılmış ve sadece sarı kafası dışarı çıkmış halde yatan Landry. Çok küçük ve paramparça görünüyor. Yanaklarında gözyaşı lekeleri var ve dudakları şişmiş. Acaba uyuyana kadar ağladı mı? Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yatağa yaklaşıyorum.

"Hey, tatlım."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor. Ağlamaktan kan çanağına dönmüşler ve uykudan odaklanamamışlar. Elini elime alıp öpmek için dudaklarıma götürüyorum.

"Ford," diye fısıldıyor, alt dudağı titriyor. "Burada olamazsın."

"Buraya gel," diye talimat veriyorum onu çekiştirip kendime yaklaştırırken. "Şu anda bunun için

endişelenmeyeceğiz. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Onu kucağıma sürüklememe izin veriyor. Yüzü boynuma doğru sokuluyor. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor. Bir an için ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Onu yakınımda tutuyorum ve sırtını okşuyorum.

"Konuş benimle," diye mırıldandım. "Bana ne dediğini söyle."

Vücudu titriyor. "Okulla işim bitti. Telefonumu da elimden aldı." Piç kurusu.

"Bende bir şeyler olduğunu biliyor," diye devam ediyor. "Ne olduğunu bulana kadar durmayacak." Başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Güvende değilsin. Bunu yapmamız güvenli değil. Seninle görüştüğümü öğrenecek ve..." Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Benim yüzümden seni mahvedecek."

"Deneyebilir," diye homurdandım. "Benim için endişelenme."

"Mesele de bu zaten," diye fısıldıyor. "Senin için endişeleniyorum. Senden hoşlanıyorum, Ford. Ve bu sabahtan sonra..." Alt dudağını çiğniyor. "Seninle olmak çok iyi hissettirdi."

İçime bir kıskançlık saplanıyor.

"Bir dahaki sefere daha iyi olacak," diye yemin ediyorum. "Sen bile gelemedin."

Kaşları çatılır. "Beni önce parmaklarınla boşalttın. Boşaldım, aşk çocuğu."

Sparrow'un onunla yaptığı diğer her şeyin üzerine bir de onu parmakladığını hayal etmek, boktan bir pastanın üzerindeki krema gibi. Bu beni sinirlendiriyor. Bunu düşünmek istemiyorum.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum, başının arkasını kavrayıp onu daha yakına çekiyorum.

"Seni öpmem gerek."

Dudaklarım dudaklarına değerken yumuşak ve tatlı bir şekilde inliyor. Onu derinden öpüyorum ve her vuruşumda ona sözler veriyorum. Daha önce hiç kimseye vermediğim sözler.

Seni mutlu edeceğim.

Göreceksin.

"O seni burada bulmadan önce gitmelisin," diye mırıldanıyor nefes nefese dudaklarıma karşı.

"Lütfen git. Çarşamba günü tekrar görüşürüz."

Alnımı alnına dayamadan önce onu bir kez daha öpüyorum. "Çarşamba. Sabırsızlanıyorum."

Sparrow'un onu bu duruma sokmasına sinirlensem de, artık ona erişimi olan tek kişinin ben olacağım gerçeğinden hiç rahatsız değilim. O Tinder'da kedi bulmaya geri dönebilir ve Scout da Ash'i takip etmeye devam edebilir, umurumda değil.

Bana gelince, Landry'yi görecekt tek kişi

ben olacağım. Sonunda, onu tamamen

kendime alabileceğim. "Ford?"

"Hmm?"

"Ne saklıyorsun?"

Sorusu karşısında hareketsiz kaldım. "Hiçbir şey. Neden?"

"Bu sabah telefonunu kullanmama izin vermedin. Şüpheliydi. Ne olduğu umurumda değil, sadece söyle."

Umurunda değil mi?

Buna bir saniye bile inanmıyorum.

Eğer benim ve kardeşlerimin onunla oynadığını öğrenirse, bunu çok önemseyeceğini hissediyorum.

çok.

"Hiçbir şey saklamıyorum, tatlım. Ben sadece..." İlk söylediğime sadık kalmadan önce sözümü kesiyorum.

"Hiçbir şey saklamıyorum."

"Bir şeyler saklıyorsun," diyor beni inceleyerek. "Çözmüşüm gibi hissediyorum ama

ulaşamayacağım bir yerde. Her ne ise, sorun değil. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yalancı. Yalancı.

Yalancı. "Ama,"
diye mırıldanıyor.

"Ama."

"Ama eğer kötüyse, bunu öğrenecek. En azından beni bir şekilde uyarın."

Ona gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğimi merak ederek başka tarafa bakıyorum. Hayır, söyleyemem. Çünkü benim üzüz olduğumu öğrendiğinde -yakınlaştığı üç kişiden biri- çılgına dönecek. Aramızdaki bu şey başladığı gibi aniden bitecek. Bunun olmasına izin vermeyecek kadar açgözlüyüm.

"Ford..."

Sully. Benim adım Sully. Sadece bir kez dudaklarından duymak istiyorum, tatlım.

"Ne?"

"Çoklu kişiliklerin mi var?"

Çok ciddi. Neredeyse gülecektim. Neredeyse. "Ne dedin? Hayır."

"O zaman seni her gördüğümde neden bu kadar farklısın?" Kucağımdan kalkmaya çalışıyor ama onu sıkıca kavrayıp kollarıma hapsediyorum. "Ford, söyle bana. Sana neler oluyor? Ne olursa olsun hazırlıklı olmalıyım. Babamın senin benim sırrım olduğunu anlaması an meselesi. Beni gafil avlama."

Ona her şeyi
anlatabilirdim. Tam
burada. Hemen şimdi.

Ama bu onu bir daha göremeyeceğim anlamına geliyor. İhanete uğramış hissedecek. Hatta babasına onların hayatına nasıl girdiğimizi bile anlatabilir. Şu anda, onun öğreneceğinden endişeleniyor.

Ki öyle bir şey yapmadı.

Ama ona gerçeği söylersem, kesinlikle öğrenecek. Bu gerçeğin yansımaları onunla bu maskaralığa devam etmekten çok daha kötü olur.

Zengin bir adamın kışını tekmeledik. Kızını kirlettik. Kimliğimiz hakkında yalan söyleyerek dolandırıcılık yaptık. Ve liste uzayıp gidiyor. Constantine'lerle bağlantısı var, can düşmanımız. Alexander'ın gerçek isimlerimizi ve Constantine'ler için kim olduğumuzu öğrenmesi yeterli. Kıyamet kesinlikle kopacak.

Scout geçen sefer hayatımızı mahvetti. Bu sefer bundan ben sorumlu olursam lanetleneceğim. "Sana söyledim," dedim. "Benim katmanlarım var."

Cevabım bana ters ters bakmasına neden oluyor ve ses tonu uyarı dolu. "Ford..."

"Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bil," diye söze giriyorum, samimi sözlerimin onu rahatlatmasını umarak. "Sadece izin ver."

"Sana güvenemiyorum bile." Geri çekiliyor, yüzünde iğrenme okunuyor. "Bence gitmelisin."

"Tatlım-"

"Git!" diye tıslayarak kapıyı işaret ediyor.

Çenesinden tutarak, ikimizi de nefes nefese bırakan bir öpücük daha için onu kendime çekiyorum. "Yapabilirsin

Güven bana."

"Gerçekten istiyorum," diye fısıldıyor yenilmiş bir halde, "ama sen benden bir parçanı saklamayı bırakmadıkça, oraya asla ulaşamayacağız."

Eninde sonunda oraya varacağımıza dair ona söz vermek istiyorum. Ancak, kim olduğumla ilgili

gerçekleri öğrenirse -bizim kim olduğumuzu- bana olan *tüm* güvenini kaybeder, hatta kazandığım azıcık güveni bile.



Yirmi Yedinci Bölüm

Landry

Seninle gelebilir miyim?

Della'nın imzalı sorusu beni fiziksel olarak incitiyor, özellikle de bana verdiği yalvaran ifadeyle birleştiğinde.

"Hayır," diye cevaplıyor babam benim yerime. "O bu aile için üzerine düşeni yapıyor. Sen, çocuğum, uslu duracak ve üzerine düşeni yapacaksın."

Della ona bakmıyor bile, o yüzden tek bir kelime bile duymuyor. Endişe midemi düğümlüyor. Babamın beni okuldan aldığı ve hayatımın her alanından uzaklaştırdığı dünden beri mesafeli ve soğuk. Mesafeyi önemseydiğimden değil, ama bu bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyor.

Bu beni hasta ve huzursuz ediyor.

Della'yı birkaç saatliğine onunla bırakmak beni endişelendiriyor ama neyse ki Sandra bu gece geç saate kadar kalacak ve gümüşlerin envanterini çıkarıp parlatmaya karar verdi. Tüm zamanını ona yağ çekerek ve çatal bıçak takımlarındaki enfes zevkini överek geçirecek. Cadıdan hoşlanmıyor olabilirim ama babamın, Sandra'nın narsisizmini bitmek bilmeyen iltifatlarıyla beslemesi durumunda, ona vurmak gibi korkunç bir şey yapma olasılığı daha düşük.

Sana biraz şeker getireceğim, imzalıyorum ve ona gülümsüyorum. Söz veriyorum.

Kapı zili çalınca sinirlerim gerildi. Ty ile olan bu "randevu" bir amaç içindi. Arkasına kilitlendiğim bu kapının anahtarı o benim. Ford'un dikkatimi dağıttığı ve içinde bulunduğumuz her durumu karmaşıktırdığı yerde, Ty'ın benim üzerimde böyle bir etkisi yok. İyi biriydi ve babam telefonumu almadan önce attığı mesajlar komikti. Bana yardım edecek. Etmek zorunda.

"Della. Oda," diye bağıyor babam. "Sandra, kapıya bak."

Della babamın ağzını görmüyor, bu yüzden hemen odasına gitmesini işaret ediyorum. Mutlu değildi ama itaat etti. Babam son zamanlarda çok dengesiz. Ne o ne de ben onu kızdıracak bir şey yapmayacağız.

Ty bir süre sonra Sandra'nın peşinden oturma odasına giriyor. Koyu renk kot pantolonu, siyah çizmeleri ve güzelce belirginleşmiş kaslarının üzerinde uzanan kırmızı tişörtüyle yakışıklıdır. Sarı saçları pompadour şeklinde toplanmış. Ona çok yakışıyor. Keskin çene çizgisi, delici mavi gözleri ve boyuyla modellik yapacak kadar iyi görünüyor. Beni gördüğünde gülümsüyor, benim formumu da takdir etmek için bir saniye ayırıyor.

Onun kadar rahat olmasam da, kesinlikle aşırı şık değilim. Kumaşında Bali tekneleri baskılı Samantha Sung pamuklu streç bir gömlek elbise ve bana fazladan dört buçuk santim boy kazandıran favori Jimmy Choo latte renkli deri espadril kama sandaletlerimi giyiyorum. Bugün saçlarımı düzleştirmek yerine doğal dalgalarını bıraktım, böylece her zamankinden daha kabarık oldu.

"Vay canına," diyor Ty, sırtışı daha da büyüyor. "Harika görünüyorsun."

Övgüleri beni rahatsız ediyor, özellikle de babam yanımdayken. Gülümsemeye zorluyorum ve ona karşı aşırı kibar davranıyorum. "Sen de güzel görünüyorsun."

Bana göz kırptı ve sonra babama doğru yürüdü. El sıkıştılar. Babası ona kızını güvende tutması konusunda sert bir nasihat veriyor. Ty bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz veriyor. Bu akşamki randevumuza babamın güvenlik görevlileri de katılacağı için ne babamın ne de Ty'in endişelenmesine gerek olduğunu sanmıyorum. Sürekli gözetim altında olacağım.

Ama bir planım var.

"Akşamın tadını çıkar tatlım," diyor babam, ses tonu soğuk. "Gece yarısından önce görüşürüz."

Bana doğru yürüyor, kolunu belime doluyor ve alnımdan öpüyor.

Onun elinden kurtulmak için kıvranmamaya çalışıyorum. Kıpırdamadan durmak ve buna katlanmak için içimdeki her şey gerekiyor.

Sonunda beni serbest bırakıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ama görmezden geliyorum.

Babamla vedalaştık ve Ty'in eli sırtımın küçük kısmını buldu. Dört adamın kapımızın önünde nöbet tuttuğu apartman dairesinden çıkmama rehberlik ediyor. Hepsi siyah giyinmiş ve aynı kulaklıkları takıyorlar. Tahmin etmem gerekirse, eski asker ya da onun gibi bir şey. Babasının küçük kızı için en iyisi.

Bu bekçi köpekleri ensemdeyken kaçamam.

Kaçış bu gece olmayacak. Yakında, ama bu gece değil. Önce detayları halletmem gerekiyor. Bu da Ty ile özel bir konuşma yapmak demek.

Şu anda tek seçeneğim o. Ford'dan yardım almayı ne kadar istesem de, bana kendisi hakkında daha fazla bilgi verene kadar ona güvenemem. Benim ve Della'nın özgürlüğü gibi önemli bir konuda değil. Bu göğsüme indirilmiş bir yumruk ama riske atamam. Ford'un sırlarının yüzüme patlaması riskini göze alamam.

En azından Ty ile, ne görüyorsanız onu alırsınız. O şeffaf ve gerçek. Benden sakladığı korkunç bir gerçeği varmış gibi hissetmiyorum. Ty benim tek umudum.

Ty film hakkında ve en son ne zaman bir film izlemeye gittiği hakkında konuşuyor. Konudan konuya kolayca geçerek beni sessizlik içinde düşünmeye bırakıyor. Herkesi sığdırabilmek için babamın Mercedes SUV'larından birine biniyoruz. Ty'in elimi tutmasına izin veriyorum, ancak güvenlik görevlilerinden biri bu harekete bakışlarını dikeyyor.

"Yani bu ürkütücü falan değil," diyor Ty nefesinin altından. "Bir reality şovda falan olduğumuzu hissediyorum."

"Beş üzerinden iki yıldız," diye homurdanıyorum.

"Sadece iki mi?" Bana aptalca bir sırıtış attı. "O adamın boynundaki dövme tek başına bir yıldız alır. Cidden dostum, o şey acıttı mı, acıtmadı mı?"

Boyun dövmeli adam onu görmezden geliyor. Kaba.

"Her neyse, sen nasılsın?" Ty yine sesini alçaltarak soruyor. "Okul iyi gidiyor mu?" Alt dudağımı ısııyorum, gözyaşlarına boğulmamaya çalışıyorum. "Okul iyi."

Kaşlarını çatıyor, çevremize bakıyor ve sonra dudaklarını birbirine bastırıyor. Bu ifadede çok daha fazlası var. Bunu ikimiz de biliyoruz. Neyse ki bunu fark edecek kadar zeki ve araştırmıyor. İsteddiği yeni araba hakkında gevezelik etmeye başladığında rahatlıyorum. Ağlamaktan korkmadan gülümseyip başımı sallayabiliyorum.

Sonunda tiyatroya varıyoruz. Nöbetçi grubumuz etrafımızı sarıyor; biri önde kim bilir neyi

kontrol ediyor, diğ er      de arkada y r  yor. Ty bak   lardan rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor.   deme yapmak i  in sırada beklediğ imiz s  re boyunca gevezelik ediyor, sonra imtiyazlara giderken yine gevezelik ediyor, sadece ona ne istediğ imi s  ylemem i  in yeterince uzun s  re duraklı or. Della i  in bir paket Skittles sipari   ettim.

Filmimizin gösterileceği gerçek sinema salonuna girdiğimizde, en üstte bir yer buluyoruz. İki yanımıza birer adam oturuyor, arada sadece bir sandalye kalıyor. Diğer iki adam çıkışlara daha yakın oturuyor.

Film başlayana kadar sonsuzluk gibi geliyor. Baştaki önizlemeler ve filmin yavaş başlangıcı boyunca sabırla oturuyorum. Hoparlörlerden aksiyon sesi gelmeye başladığında Ty'ı dirseğimle dürtüyorum ve eğiliyorum. Hareketimi fark ediyor ve kulağını ağzıma yaklaştırırken patlamış mısır poşetini bana doğru tutuyor. Ona film hakkında soru soruyormuş gibi yaparak ekranı işaret ediyorum.

"Bana yardım et."

Gözleri yolumu kesti, geniş ve endişeli. "Tamam."

Aynen böyle. Tamam. Ağlamak istiyorum ama şu anda yıkılmayı göze alamam. Zamanım kısıtlı. Bu kaçış fırsatı çok az.

"Paraya ihtiyacım var. Birkaç bin. Mümkün olduğunca çabuk." "Baban mı?"

"Bizi ondan uzaklaştırıyorum," diye fısıldadım. "O kötü bir adam. Bize zarar veriyor, Ty."

Kaşları çatılır. "Sana para bulabilirim, ama güven fonuma erişmem gerekecek. Bu da ailemden geçmem anlamına geliyor. En azından yarına kadar sürer. Belki ertesi gün bile sürebilir. O kadar uzun süre beklemek güvenli mi?"

Hayır.

Ama başka seçeneğim yok.

"Aldığımda sana mesaj atmamı ister misin?" diye sorar.

"Telefonum babamda." Sertçe yutkundum. "Son birkaç gündür onunla mesajlaşıyorsun."

Şok içinde bana göz kırptı. "İyi ki ona sik resmi göndermemişim."

Şu anda çok korkmuş olmama rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "O resimleri kendine saklasan daha iyi olur."

"Yaralıyım," diye alay ediyor. "Ve düşününce, aslında benden hoşlandığını sanmıştım." Ondan hoşlanıyorum. Bir arkadaş olarak.

Belki başka bir hayatta, onun benden hoşlandığı gibi ben de ondan hoşlanırdım. *Bir arkadaştan daha fazlası olarak.*

Bu seferki çok karmaşık. Ayrıca, kalbim şu anda başka biri için karmakarışık.

"Sen sahip olduğum tek arkadaşlardan birisin," diye itiraf ediyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım."

"Bana borcunu ödemeni istemiyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Bizi dikkatle izleyen adamlardan birine bakıyor ve sonra sesini alçaltıyor. "Parayı aldığımda gizli bir not bırakacağım. Buluşup oradan devam edebiliriz."

Şimdi tek yapmam gereken tekrar gitmenin bir yolunu bulmak.

"Eğer beni tuzağa düşürdüğü için buluşma yerinde ortaya çıkmazsam, o zaman dikkat dağıtıcı bir şey yapmanı istiyorum ki fark edilmeden oradan sıvışabilelim."

"Yirmi dört saat beklememi ve sonra harekete geçmemi ister misin?" "Evet. Teşekkür ederim."

Yaklaşıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Her şey yoluna girecek."

Umut etmek için kendime izin bile veremiyorum.

"Sizi İÇERİ YÜRÜTECEĞİZ hanımefendi," diye homurdanıyor boynu dövme adam. "Gidebilirsiniz."

Ty kabalığı görmezden geliyor ve yanağıma bir veda öpücüğü konduruyor. Pek çok şey söylemek ve sormak istediğini söyleyebilirim ama dinleyicilerimiz varken akıllıca davranmıyor. Yaşadığım strese rağmen Ty'ın arkadaşlığından keyif aldım. Hafif, komik ve sevecen biri. Sessiz evime girdiğim anda içimi bir korku kaplıyor ve taşıyor.

Diğer üçü dairenin dışında beklerken adamlardan biri "Ben gidip Bay Croft'la konuşacağım," diyor.

Yanından geçip Della'nın odasına gidiyorum. Kapı kilitli. Yavaşça tahtaya vuruyorum, zaten beni duyacağından değil. Panik boğazımı sıkıyor, aklımda binlerce keşke oyunu oynanıyor.

Ya içeride onunla birlikteyse?

Ya ben yokken ona vurduysa? Ya

daha kötüsünü yaptıysa?

Kapıyı tokatlamaya ve ağırlığımı kapıya vermeye başladım, ya kilidi açmasını ya da kapıyı kırmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Bayan Croft," diye tıslıyor Sandra, koridorda hızla bana doğru geliyor. "Aklınızı mı kaçırdınız siz?"

Kolu oynatıyorum. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Bunu yapmanın yolu öfke nöbeti geçirmek değil." Bana kaşlarını çattı ve cebinden bir anahtar çıkardı. "Git kız kardeşini gör. Ve babanı üzmeden önce sessiz ol."

Kapının kilidini açtı. İkinci kez söylenmesini beklemedim. Della'nın odasına girdiğimde onu köşede oturmuş, doldurulmuş hayvanlarıyla çevrili buluyorum. Pembe kedinin tüylerini okşarken başı öne eğikti. Önünde diz çöktüğümde sıçradı. Vahşi, paniklemiş gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra rahatlayarak bana doğru sıçırıyor. Gözyaşlarımı tutamayarak ona sarılıyorum. Küçük elleri sanki onu tekrar terk edecekmişim gibi elbisemin kumaşına tutunuyor.

Bir daha asla.

Bir dahaki gidişimiz temelli olacak.

Benden uzaklaştı ve hızla işaret etmeye başladı. *Bana kemeriyle vurdu. Dinlemiyordum. Ama onu duymadım, Landry. Duymadım. İşaret dili kullanmıyor.* Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve titriyor. *Umarım ölür.*

Ben de öyle.

Tanrım, ben de öyle hissediyorum.

Onun yaşındaki bir çocuğun böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Bu yanlış. Bize davranış şekli yanlış. Biz onun kızları değiliz. Biz onun istediği gibi sergileyeceği ödülleriyez ve bize bakmaktan sıkılırsa, bizi odalarımıza sürgün eder.

Bana bak, hala kapıda duran Sandra'ya arkamı dönerek imzalıyorum. Dudaklarımı okuyabiliyor musun?

Başını sallıyor, sertçe ağzıma odaklanıyor.

Bizi buradan çıkaracağım. Kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum ama Sandra duyar korkusuyla hiçbir sesin çıkmasına izin vermiyorum.

Della yine başını sallar. Gözyaşları pembe yanaklarından aşağı süzölmeye devam ediyor.

"Sonsuza dek" diye imzalıyor. *Sonsuza dek*, ben de imzalıyorum.

Gerçek bir kedi alabilir miyiz? Bana umutla gülümsüyor.

Ne istersek yapabiliriz, Della.

Tek yapmamız gereken Ty'ın sözünü yerine getirmesini beklemek. Neredeyse buradan çıktık. Neredeyse. Sabırsızlanıyorum.



YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İzci

Bu sabah aldığım mesaja baktım ve başımı salladım. Bugün için planladığım şey tam olarak bu değildi ama bundan vazgeçmeye de hazır değilim. Bryant bize bu "iş" bırakmamızı söyledi ama yakında beni kontrol edemeyeceğini öğrenecek. Ben sadece bana uygun olduğunda oynuyorum.

Öğle yemeği için iş yerinin yakınındaki sandviç dükkanında buluşalım. Biriyle konuşmam lazım.

Ty'ın restorana gelmesini beklerken, mesajı tekrar okudum. Onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Telaşlandığını biliyorum çünkü genellikle bana mesaj attığında aptalca emojiler ve bir sürü LOL atar. Bu mesaj sert ve açık.

Telefonum çalıyor. Bu sefer kardeşlerimle yaptığım grup mesajlaşmasında.

Sparrow: Babası ofise gidene kadar bekleyip sonra onu ziyaret edebilirim. İyi olduğundan emin olurum.

Sully: Onu yarın öğleden sonra görecekim. O zaman kontrol ederim.

Sparrow bir sürü kızgın emoji ve daha da fazla orta parmak emojisi gönderiyor. Ty Sparrow'un numarasını vermeliyim, böylece zamanın sonuna kadar emojilerle konuşabilirler. Aptallar.

Kapının zili çalıyor ve Ty içeri giriyor. Her zamanki gülümsemesi yok. İfadesindeki ciddiyetle ilgili bir şey beni geriyor. Yüzündeki sevimsiz ifade olmasa, bana Winston'ı fazlasıyla hatırlatıyor. Çat diye bir ses çıkarana kadar telefonumu sıkıca kavriyorum. Ancak o zaman gevşiyorum.

"N'aber?" Selamlamak için başımı sallıyorum. "Paçavra falan mısın?" Sırıttıyor. "Siktir git. Hayır, yine de biraz korkuyorum." "Ne hakkında?"

"Dün geceki randevum. Eğer öyle demek istiyorsan tabii." "Croft'un kızıyla mı?"

"Evet, salak. Landry. Şu anda başka bir kadın için yanıp tutuşmuyorum." "Çıktı mı?"

"Keşke."

Sözlerine sinirleniyorum ama sonra rahatlıyorum. "Dökül dostum."

Randevusunun tüm özetini anlatmaya başladı. Görünüşe göre, ona göre, Landry kaçmaya çalışıyor. Bu haber karşısında şok olmuş gibi yaptım ama değildim. Babası pisliğin teki. Hem de istismarcı. Geçen hafta onu dövdüğümüzde kardeşlerim kafatasını kırmama izin vermedikleri için şanslı.

"Yani, ona vuruyor mu?"

Ty sesini alçaltarak eğilir. "Ya da daha kötüsü. Çok korkmuş durumda. O kadar korkmuş ki kaçıp gidecek."

"Ve sen ona yardım mı edeceksin?"

"Önce parayı bulmam lazım." Kaşlarını çatıyor. "Babam bu konuda hıyarlık yapıyor. Neden beş bin dolara ihtiyacım olduğunu bilmek istiyor. Ben şımarıkmışım. Vesaire, vesaire, vesaire. Parayı aldıktan sonra bir şekilde ona bir mesaj göndereceğim ve daireme gelmesini sağlayacağım."

Landry'nin dairesinde olduğu düşüncesi beni kızdırıyor, ama saldırmıyorum. Onun yerine, bu saçmalığa sıkı sıkıya sarılıyorum. Artık daha akıllıyım. Özellikle Constantines ile uğraşırken.

"Krediye mi ihtiyacın var?"

İnliyor. "Hayır, yani, buluşmak istememin nedeni bu değil. Ama, evet, dostum, eğer teklif ediyorsan. Onu oradan ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi."

"Sana para bulabilirim," diye onu temin ettim. "O zaman neden buluşmak istedin?"

"İçini dökmek için. Arayı kapatmak için. Tavsiye istemek için. Hiç bilmiyorum." Kaşlarını çatarak ensesini ovuşturuyor. "Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Ama aslında gitmesine yardım ediyorum. Babasından kurtulduktan sonra benimle çıkmasını ummam biraz aptalca, değil mi?"

"Tamamen aptalca," diye katılıyorum.

"Teşekkürler." Ağır ağır iç geçirir. "Hayır, haklısın. En iyisi ona yardım etmek. Eğer bundan bir şey çıkarsa, o zaman harika olur."

Olmayacak.

Ty Constantine gibi adamlar Landry Croft gibi kızları elde edemezler.

O altın bir prens, kız ise huysuz bir prenses. Prens ona asla çekici gelmeyecek çünkü kızın hayatı çok boktan. O daha çok kötü bir kız. Bundan eminim.

"Dün gece çok ateşli görünüyordu," diye mırıldandı. "Lanet olsun, bu kıza fena tutuldum."

Kulübe katıl, moron.

Bakışlarımı karşılıyor ve başını yana eğiyor. "Benden ve dramımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin kızla aranda ne var? Onunla konuştun mu?"

"Aslında," diyorum öne doğru eğilerek, "bir vahiy aldım." "Bir vahiy mi? Duyalım bakalım."

"Kız arkadaşımın fikrini sevdim ama iş başa düşünce onu seçmedim."

Ty sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Tamam... kimi seçtin?" "Yeni birini. Aynı anda iki yerde birden olmam gerekene kadar ona olan hislerimi fark etmemiştim." I Ash'in yüzündeki korkuyu ve Landry'ye ulaşabilmek için onu orada bırakmayı nasıl seçtiğimi hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. "Onu terk etmeyi seçtim. Bu yeni kız için kafayı taktığım kız." "Bana bön bön baktı. "Bok yok mu? Bilgin olsun, bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Senin eski kız evli. Zor bir durum. Peki ya yeni kız?"

"Evli değilim."

Yüzünde bir sırıtma belirliyor. "Bana ondan bahset."

Banyoda onu parmaklamama izin verdi ve iyi bir prenses gibi boşaldı.

"Güzel. Masum. Tatlı." Onu tatma düşüncesiyle gülümsüyorum. "Çok tatlı."

"Aferin sana dostum. En azından birinin kadın departmanında şansının yaver gitmesine sevindim. Belki Landry'nin bana biraz güvenmesini sağlayabilirsem, onu gerçek bir randevuya götürmeme izin verir. Sonra, kim bilir, belki o zamana kadar sen de bu yeni hatunla birlikte olursun. Çifte randevu yapabiliriz."

Böyle bir şey olmayacak.

"Babası kaçmasına yardım edenin sen olduğunu öğrenince ne olacak?" Arkama yaslanıp parmak eklemlerimi patlatarak soruyorum. "Sence onun stajyeri olmaya devam etmene izin verir mi?"

Yüzündeki aptal gülümseme silinip gitti.

"Öğrenemez," diye homurdanıyor Ty. "Bana borç para vermen aslında daha iyi olur. Herhangi bir şeyin izini bana kadar sürme ihtimali daha az."

Ty sonunda bize sandviç almaya gidecek kadar uzun süre gevezelik etmeyi bıraktı. O gittiğinde, Landry'yi düşündüm.

Nefes nefese inlemeleri.

Vücudunun parmaklarımın etrafında kenetlenme şekli. Ağzının görünüşü ve tadı ne kadar güzeldi.

Kardeşlerim de onun kadar büyülediler. Landry'de farklı bir şeyler var. Bağımlılık yapan ve kışkırtıcı bir şey. Bir canavarla yaşıyor, bu yüzden daha fazla canavarın ona yönelmesi çok doğal.

Belli ki bu aynı kadına ilk takıntımız değil. Bu alışkanlığımızdan bir türlü kurtulamıyoruz. Ama kadın için kavga ettiğimiz geçmişten farklı olarak, bu sefer bir planım var.

Ty döndü ve bana sandviçimi uzattı. Constantine olması utanç verici. Adamdan tamamen nefret etmiyorum. Ama soyadından dolayı ondan hep nefret edeceğim.

"Bu hafta sonu kulübe gitmek ister misin?" Ty bir lokma ekmeğin etrafında soruyor. "Landry'yi beklerken ben de biraz eğlenebilirim."

"Evet, dostum. Bu bir randevu."

Ty çok fazla şey söylemiyor. Arada bir gülmesi, başını sallaması ya da ünlem çıkarması dışında fazla bir etkileşim gerektirmiyor. Çoğunlukla, kendi konuşmasını duymak için konuştuğunu düşünüyorum.

Adama

acıyorum.

Gerçekten

acıyorum.

Kızı canavarından kurtaracağını sanıyor. Onun gibi insanlar kahraman değildir. Yeterince acımasız değiller. İlerlemeyi başaranlar, rakiplerini dizlerinden kesmekten korkmayanlardır.

Kuzeni Winston da öyle bir tip.

Benim gibi.

İstedikini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Ty bir hayalperestten başka bir şey değil. Bir izleyici, yapıcı değil.

Doğru zaman gelene kadar izlerim.

Sonra da tam olarak istediğimi elde etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ivy, Ash ve sayısız diğerleri parmaklarımın arasından kayıp gitti. Landry'yi tekrar elime geçirdiğimde, hiçbir yere gitmeyecek.

"Şansın için üzgünüm kardeşim," diyorum Ty'a sırtarak, gerçi onun sözünü ne sikime böldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana garip bir bakış atıyor ve sonra gülüyor. "Çok tuhafsın dostum." "Ve onca insan arasından beni arkadaş olarak seçtiğine göre sen de çok çaresizsin."

İkimiz de gülüyoruz ama birimiz şaka yapmıyor.



Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Landry

BU OLUYOR.

Gerçekten oluyor.

Sandra'dan eğlence dergisini alıyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Önündeki yapışkan not, gerçek nedenini maskeleyerek için iyi bir iş çıkarıyor.

Landry,

Seninle film izlemek eğlenceliydi.

Seni tekrar dışarı çıkarmak

istiyorum.

İlginizi çeken bir şey olursa bana haber verin, bir randevu ayarlayalım.

-Ty-

"Başka bir randevuya çıkmak istiyor," diyorum ona gülümseyerek. "Acaba babam izin verir mi?"

Uzun, delici bir süre bana bakıyor ama sonunda başını iki yana sallıyor. "Bu seninle onun arasında olacak. Hangi gün olursa olsun müsait olduğumdan emin olmalıyım çünkü senin yokluğunda Della'ya bakmak için kalmamı tercih ettiğini biliyorum."

Beni suçlamasına izin vermeyeceğim. O bu işi kabul etti. O adam için isteyerek çalışmamın imkanı yok.

"Şimdi odama dönüyorum," diyorum ona, hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak.

"En iyisi bu. Baban odanda kalmanı istediği halde seni dışarıda görmekten memnun olmayacaktır."

"Ömür boyu cezalı." Ürperdim. Keşke bunun basit bir cezadan çok daha fazlası olduğunu bilseydi. Hayatımı tamamen ellerimden aldı ve geri vermeyi planladığını hiç sanmıyorum.

Gereksiz yere dikkat çekmemek için odama aceleyle gitmemeye çalışıyorum. Kapı kapandıktan ve yatağıma oturduktan sonra, gerçek gizli mesajımı aramak için dergiyi çevirip açıyorum. Mesajı, sayfanın iç kenarı boyunca, neredeyse daktiloyle yazılmış bir yazı tipiyle yazılmış, düzgün, kesin bir yazıyla yazılmış bir Starbucks reklamında buluyorum.

Bir adres ve başka bir not, **artı 5 bin dolar ve bir kaçış arabası**. Hatta beni gülümseten göz kırpan bir surat bile çiziyor. Muhtemelen gecenin sonuna kadar adresi ezberlemiş olsam da, yine de tüm dergiyi okul çantama tikiştiriyorum. Babam çantamda ilgisini çekecek bir şey bulamadığı ve daha sonra bilgisayarına el koyduğu için çantamı karıştırmayacak. Ayrıca birkaç kıyafet, annemin çerçeveli bir resmi ve birkaç banyo malzemesiyle dolduruyorum.

Çantam, kimliğim ve beni bu hayata bağlayan diğer her şey zamanı geldiğinde burada kalacak.

Della'ya da alıp gidebileceğimiz bir çanta hazırladığımdan emin olmalıyım. Doldurulmuş hayvanlarını çok seviyor, bu yüzden ona sadece birini seçtirmek zor olacak. İlk başta kafasının karışacağını biliyorum ama babamın boyunduruğundan kurtulduğumuzda çok daha mutlu olacak. Ona daha çok pelüş hayvan almanın bir yolunu bulacağım.

Güvende olacağız.

Özgürlük o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Keşke Ty'a bunu benim için yaptığı için teşekkür edebilmenin bir yolu olsaydı. Bir yolu olmalı. Belki Della'yla bir yere yerleştiğimizde ona borcumu ödemenin bir yolunu bulabilirim. Bize bu fırsatı verdiği için en azından bunu yapabilirim.

Bu hayatı geride bırakmaya çok hazırım. Yeni, mutlu ve korkusuz bir başlangıç için.

Ford'u bir daha görmeyeceksin.

Ford'un düşünceleri isteğim dışında beynime giriyor. Şu anda onu düşünmek istemiyorum. Her ne kadar birbirimizden etkilensek ve aramızda yadsınamaz bir bağ olsa da -Bay Deli Pantolon gibi davrandığı zamanlarda bile- onunla o noktaya gelemem. O benim amacımdan uzaklaşmama neden oluyor.

Della'yı kurtar.

İkimizi de kurtar.

Çünkü burada daha uzun süre kalırsak, babamın daha kaç çizgiyi aşacağını merak ediyorum. Bu bizi bir şekilde nasıl geri dönülmez bir şekilde değiştirebilir.

Şu anda önemli olan tek şey bir çıkış yolumuzun olması.

Kaçabildiğimiz an, kesinlikle kaçacağız.

* * *

Bağırışları duyduğumda okuduğum kitaptan koptum. Özellikle babamın bağırışları. Kitabımı bırakıp yatak odamın kapısına doğru sürünüyorum. Hala bağırdığı için, kapım gıcırdasa bile fark edilmeden odamdan gizlice çıkıyorum.

Koridorda, Della'nın pembe pelüş kedisi, atılmış ve unutulmuş bir şekilde yerde yatıyor. Etrafından dolanıyorum ve odasına bakıyorum. Boştu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor çünkü ona bağırdığına bahse girebilirim.

Dayan, küçük kardeşim.

Yakında bizi buradan çıkaracağım.

Sesini oturma odasına kadar takip ettim. Babam Della'nın üzerinde öfkeli bir dev gibi yükseliyor. Ona meydan okurcasına bakıyor, sanki onu alt edebilecekmiş gibi.

O yapamaz.

O çok büyük, zalim ve acımasız.

"Her şeyi mahvettin, seni aptal bok parçası!" diye bağırarak sehpanın üzerindeki bilgisayarını işaret ediyor.

Oda pahalı likör kokuyor. Bütün bir şişe devrilmiş ve dizüstü bilgisayarın üzerine dökülmüş.

Babamın bağırışlarının yankıları arasında duyulabilecek bir ses çıkararak yere damlıyor.

"Senin ölmen gerekiyordu, onun değil," diye homurdanıyor. "Karımı aldın çünkü sen lanet bir parazitsin. Şimdi de benim hayatımı emmeye çalışıyorsun!"

Ona söylediği tek bir kelimeyi bile duyamadığı için şükrediyorum.

Artık ona da bakmıyor, onun yerine benim yaklaştığımı fark ediyor. Beni görünce boğazına bir yumruk yemiş gibi rahatladı. Tüm cesareti yok oldu ve bu karmaşadan kurtulmasına yardım etmem için bana bakıyor.

"Seninle konuşurken bana bak!" Babam yüzünü tutarak bağılıyor.

Sert bir itişle onu yere düşürüyor. Başını sehpaye çarptı. "Baba! Dur!" İkisinin arasına girmek için öne atılarak bağııyorum.

Elini savurarak yüzümün yan tarafına vurdu. Tökezliyorum, sehpanın üzerinden geriye doğru takılıyorum ve masa ile kanepenin arasına düşüyorum. Çarpmanın etkisiyle kuyruk sokumumdan omurgama doğru bir ağrı yayılıyor.

Della tekrar ayağa kalktı, gözyaşları yüzünden akarken gözleri benimkileri arıyor, iyi olduğumdan emin olmak istiyor.

Kıçımdaki gerçek acıyı görmezden gelerek ayağa kalkmaya başlıyorum ki babam yine onun peşine düşüyor. Duvara sıkışana kadar geriye doğru kaçtı.

"Boynunu kırabilirim ve kimse fark etmez ya da umursamaz bile" diye tehdit ediyor. "Sen lanet bir baş belasından başka bir şey değilsin!"

Boynuna uzanıyor, iri eli küçük, narin boğazına yaklaşıyor. Eğer onu ele geçirirse, öldürecek. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Boş şişeyi kaptığım gibi ona saldırdım. Elimden geldiğince sert bir şekilde savurarak kafasının arkasına çaktım. Acı dolu bir iniltiyle sertçe yere düşüyor ve Della'yı da beraberinde götürüyor.

Kafasının arkasından kan sızarken şok içinde yere bakıyorum.

Ne yaptım ben?

Onu ben mi öldürdüm?

Acı dolu bir ses daha çıkarıyor.

Ölmedi, bu da gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Şimdi fırsatımız var.

"Della!" Kolundan tutup onu babamın kıpırtısız bedeninin altından çekip çıkarıyorum.

Gittikçe büyümesine rağmen onu hala taşıyabiliyorum. Dişlerini takırdacak kadar titrediği için onu yürütmeye bile çalışmıyorum. Onu koridorda taşıyıp çantamı almak için odama götürüyorum. Daha önce, fırsat bulduğumda, çantama eklemek üzere birkaç kıyafetini almak için onun odasına girmiştım. Aceleyle tek bir çantayla uğraşmanın iki çantayla uğraşmaktan daha kolay olduğuna karar verdim.

İyi ki planlamışım çünkü Della'yı nasıl taşımak zorunda kalabileceğimi düşünmemiştim.

Dışarı çıkarken, pembe pelüş kedisini kucaklayıp kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Babam hâlâ oturma odasında yerde yatıyor. İyi olup olmadığını görmek için etrafta dolaşmayacağım.

Buradan çıkmak

zorundayım. Ya şimdi

ya da asla.

Mucizevi bir şekilde, binanın lobisine olaysız bir şekilde ulaştık. Dışarı çıktıktan sonra caddeden aşağı, işlek bir kavşağa doğru yürümeye başlıyorum. Hava karanlık ama şehir akşam yemeğine giden insanlarla dolup taşıyor. Çok kolay bir şekilde kalabalığa karışıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ama sakın kalmaya çalışıyorum. Babamın korkunç pençesinden çok ama çok uzaklaşana kadar rahatlamayacağım.

Kartlarımı kullanabilseydim tüm bunlar çok daha kolay olurdu. Ama hepsini evde bıraktığım ve hiç nakit param olmadığı için kaçışımı eski yöntemlerle yapmak zorundayım.

Yürüyerek.

Ty birkaç blok ötede oturuyor. Uzun ve zorlu bir yürüyüş, özellikle de uyuyan bir çocuğu taşımak, ama devam ediyorum. Ayaklarım zonkladığında ağlamak istesem bile. Kaybolsam bile. Birkaç adam bana ürkütücü şeyler söylediğinde bile kaçıyorum. Sonunda onun yaşadığı binanın adresine ulaştığımda, neredeyse sevinçten dizlerimin üzerine çökeceğim.

Gerçek özgürlüğe çok yakın.

Yolculuğumun son bir saatinde sürekli omzumun üzerinden bakmak zorunda kaldım. Her geçen saniye korku, beni boğmakla tehdit eden kabaran bir dalga gibi daha da yükseliyor. Eğer beni şimdi, kaçmaya bu kadar yakinken yakalasaydı, muhtemelen yenilgiden ölürdüm.

Hem Della'yı hem de kendimi hayal kırıklığına uğratmış olurum.

Ty'ın yaşadığı bina güzel. Neredeyse bizimki kadar güzel. Constantine olduğunu düşünürsek mantıklı. Başımı eğmeye ve çok şüpheli görünmemeye dikkat ediyorum.

Katına çıkan asansörde sonsuza kadar süren bekleyiş, tiz bir çınlamayla sona erer.

Akşamın stresini üzerimden atıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Başardık. Gerçekten başardık. Babamın bir köşeden atlayıp bizi eve sürüklemesini bekliyorum.

Ty'ın dairesinin kapısı gecenin son engeli gibi geliyor. Dinlenip toparlanacağım. Sonra, yarın, yolculuğumun bir sonraki ayağında olacağım.

Della ile birlikte kaybol.

Kapıyı çalıyorum ve sonra Della'nın uyuyan formunu yeniden yerleştiriyorum. Artık tamamen kendinden geçtiği ve eskisi gibi tutunamadığı için her zamankinden daha ağır. Çok yorgunum ve kaslarım yanıyor. Günlerce uyuyabilirim ama günlerim yok.

Ayak sesleri diğer taraftan bana doğru geliyor ve sonra kilit açılıyor. Ty kapıyı açıyor ve bana uzun uzun bakıyor.

Ama o Ty değil.

Hayır, endişeli mavi gözler bana dik dik bakmıyor. Gülümseme ya da parıldayan koyu sarı saçları yok.

Ne nezaket, ne endişe, ne de rahatlama.

Karanlığa bakıyorum. Bir

boşluğa.

Derin ve ruhsuz.

Koşmak için yıpranmış ayaklarıma zihinsel olarak yalvarsam da beni içine çekiyor. Siyah gömlek. Siyah kot. Siyah botlar. Siyah ruh.

"F-Ford?" Şaşkınlık içinde boğuldum. "Ty'ın evinde ne işin var?" Onlar arkadaş mı?

Erimiş çikolata gibi koyu renk gözleri bana bakıyor. Gülümseyişinde uğursuz bir şey var. Zafer. Yakışıklı yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum. Bir şey başarmış. Okul tuvaletinde beni sert ve acımasızca parmakladığında da yüzünde aynı ifadeyi görmüştüm ama yine de yalvarmıştım. Utanmadan parmaklarının her yerine boşalmıştım.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım.

Ayaklarını hareket ettir, kızım. Koş!

"Yakında olacaksın." Sesinin derin tınısı içimde yankılanıyor. "İçeri gel."

Geri adım atmaya çalışıyorum ama ağrıyan kaslarım hareket etmeme izin vermiyor. O da benim yerime bir adım atıyor, sahiplenici elini enseme kavırıyor ve beni içeri yönlendiriyor. Kalbim

içimde taklalar atıyor

göğüs. Ford'un huzurunda olduğum için rahatlamak istiyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyler gerçekten yanlış.

Onun sırları
var. Karanlık
olanları.

Bükülmüş olanlar.

Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum. Sadece onları hiç anlamadım. Ne olduklarını asla anlayamadım.

Kapı arkamdan kesin bir klik sesiyle kapanıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Belki onu yeterince sakın tutabilirsem Chevy'nin yüzeye çıkmasını sağlayabilirim. Şu anda endişe ve bunaltıcı stres içinde bana sarıldığını düşününce neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacağım. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Kapıdaki kimdi?"

Ses Ford'a ait ama konuşmuyor. Sadece beklenti içinde beni izliyor. Sanki bir bombanın düşmesini ve benim tepkimi görmeyi bekliyor. Bakışlarım arkasındaki boşluğa giren adamı buluyor.

Ty?

Aptal, aptal kız. Sen daha iyi bilirsin.

Ford bana bakakaldı. Şaşkın. Dehşete kapıldı.

İkizi var. Lanet olası bir ikizi var. Şimdi mantıklı geliyor. Kardeşinden bahsettiği onca zaman.

Ama bu benimle oynadığı anlamına
geliyor. Yüzüme karşı yalan
söylüyor.

Kardeşiyle yer değiştiriyor.

Hasta olacağım. Boğazımdan alçak bir miyavlama yükseliyor. Felç oldum. Hareket edemiyorum ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. İhanet göğsüme saplanan bir bıçak gibi, defalarca saplanıyor, hem ciğerlerimi hem de kalbimi deliyor.

Nefes

alamıyorum.

Başım

dönüyor.

"Sully!" diye bağılıyor Ford'lardan biri.

Önce önümdekiyle konuştuğunu sanıyorum ama sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oluyor. Başka bir Ford beliriyor. Bu bir şaka. Rüya görüyorum. Korkunç bir kâbusun içindeyim.

Üçüzler.

Korkunç, dehşet verici üçüzler.

"Ne yaptın lan sen Scout?" diye hırlıyor az önce içeri giren ve Sully olduğunu düşündüğüm kişi.
"Ne yaptın lan sen?"

Sully bana yaklaşıyor ve ben başımı sallamaya başlıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ama onları durduramıyorum.

"Hey, tatlım," dedi Sully. "Bırak Della'yı ben alayım. Düşecek gibi görünüyorsun."

Ona uzanıyor ama benim tutuşum sıkılaşıyor.

"Ona dokunma," diye tısladım. "Bana da dokunma. Ty nerede?"

"Ty." Scout, şeytani olan, sırtıyor. "Sanırım evde."

Benimle oynuyor. Ben bir oyundan başka bir şey değilim. Lanet bir oyuncak.

"Sparrow," diye hırlıyor Sully diğer kardeşine. "Kendine gel. Bununla başa çıkmak zorundayız."

Koyu akçaağaç şurubu gibi gözleri olan Sparrow, utanç ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki bir şeyden vazgeçmiş gibi. Onu sarsmak ve tokatlamak istiyorum.

Sully şimdi daha yakın. Della'yı yakaladığında, onu kollarımda tutacak gücüm kalmadı. Çaresizce onu benden uzaklaştırmasını ve onunla birlikte kaybolmasını izliyorum.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Scout sırt çantamı tutuyor ve yere atmadan önce kabaca vücudumdan çekip çıkarıyor. "Chevy," diye fısıldıyorum, Sparrow'a yalvararak. "Neler oluyor? Bunu neden yapıyorsun?"

Gözlerini kapatıyor ve başını eğiyor.

"Merak etme dikenli prenses, sana çok iyi bakacağız," diyor Scout, gürleyen sesiyle arkamdan.

"İyi bir kız ol ve çığlık atma."

Çığlık atıyorum.

Ama bunu yaptığım anda, bir eli ağzımı kapatırken diğer eli de etrafıma dolanıyor ve beni kendisine sabitliyor. Tekme atıp mücadele ediyorum, beni esir tutan bu adamla savaşıyorum - beni bir şekilde Ty'ı kullanarak buraya çeken bu adamla.

Ayağım bir şeye ya da bu durumda birine çarpıyor. Sparrow'un gözleri benimkilere kaydı. Kardeşinin üzerine atlamasını ve beni kurtarmasını bekliyorum çünkü birlikte yatmıştık. Aramızda bir bağ vardı. Beni önemsiyor.

Ama o hiçbir şey yapmıyor.

Kardeşi beni tekmeleyerek ve içimdeki her şeyle savaşıarak sürüklerken beni izliyor. Scout'un topallığı belirgin ama bu onun gücünden hiçbir şey eksiltmiyor. Gördüğüm son şey Sparrow'un bana sırtını döndüğü. Sonra Scout uğursuz bir çarpma ile aramızdaki kapıyı kapatıyor.

Bir canavarla kapana

kısıldım. Tekrar.

* * *

ÜÇLÜ TEHDİT'i okuduğunuz için teşekkür ederiz!

[ÖLÜM DİLEĞİ](#)'nde Landry için bir sonraki adımda neler olacağını öğrenin...

Tek istediğim küçük kardeşim Della'nın güvende ve mutlu olmasıydı. Ve belki de, kısa çalıntı anlarda, kahverengi gözlü bir adamla kendim için mutlu bir son hayal ettim. O umut keskin, parlak bir korkuya dönüştü. Artık sadece hayatta kalmak var.

Ben kontrolcü ve zalim bir milyarderin kızıyım, bu yüzden gücü anlıyorum. Ama yine de kendimi savaşıırken buluyorum. Kendimi onları test ederken buluyorum.

Pençelerim var ve ısırırım. Savaşmadan yenilmem. Sanki

ölmek istiyor gibiyim.

Eskiden dünyamda bir canavar vardı. Şimdi üç tane var. Beni her şekilde yok edecekler... Tabii onları bu dünyadaki gerçek yerimi bulmak için kullanamazsam.

[ÖLÜM DİLEĞİNİ ŞİMDİ SİPARİŞ EDİN >](#)

Terör Üçüzleri'nin nasıl başladığını bilmek ister misiniz?

Winston Constantine ile birlikte olan üvey kız kardeşleri Ash'le olan ilişkilerini okuyun. Constantine ailesinin reisi olarak, insanların irademe boyun eğmesine alışkındır. Bir kadını

keşfettiğinde

Bakışlarımın altında solmayan, aksine ona gülümseyen bu adam ilgisini çekiyor.

[Şimdi tek tıkla GECE YARISI >](#)

Sınırlarınızı zorlayacak yasak romantizmi seviyor musunuz?

Peder Magnus Falke olarak, arzularımı bastırıyorum. Yatılı bir Katolik okulunun başöğretmeni olarak, hiçbir öğrencim tarafından baştan çıkarılmadım. Ta ki o...

Dürtülerimi kontrol etmek için rahip oldum.

Sonra Tinsley Constantine ile tanıştım.

[Şimdi tek tıkla GÜNAH DERSLERİ >](#)

Geceyarısı Hanedanı'ndan başka kitaplar da var. Hepsini okuyun...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bunun için çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı ve onun kızını kullanması gerekse bile. Kızın özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır. [SECRET BEAST'i şimdi okuyun >](#)

Yeni kız buraya ait değil. Peki neden onu düşünmeden edemiyorum? Ben Keaton Constantine. Benim görevim aileme karşı. En azından, iyi kızı çözmeye başlayana ve hayatta görevden daha fazlası olduğunu fark edene kadar öyleydi. [WICKED IDOL'u şimdi okuyun >](#)

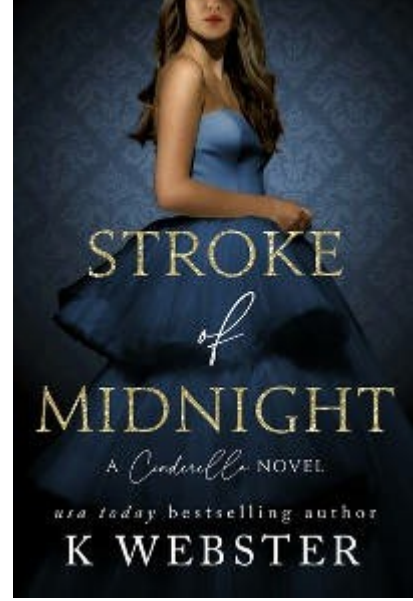
Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun kiralık katil olduğunu bilmiyordum. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem. Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvенеbileceğim tek kişi o. [RUINED'i şimdi okuyun >](#)

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

Dangerous Press Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine aileleri bir okyanusu dolduracak kadar kötü kana sahip ve onların kavurucu sıcak hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.



Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu harika bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm en iyi haliyle!"

- 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken

"Gece Yarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow



Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

İşıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşan iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

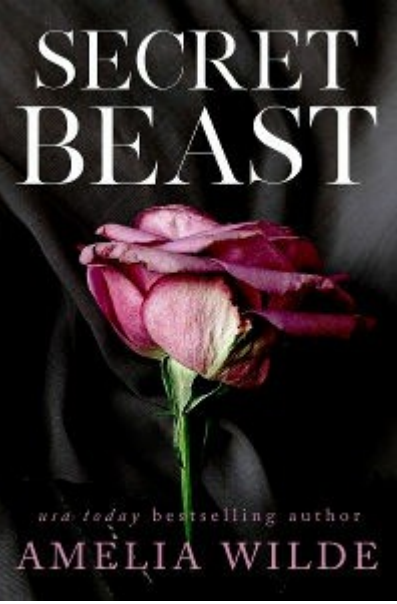
[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi göz ve karanlıkta kirli işler için özlem duyuyorum."

- USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone



Bu nefes kesici yeni seride Morellis ile yakınlaşın...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

Bu seriler artık okumanız için hazır! Dangerous Press'ten daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

AuthHor Hakkında

K Webster USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Kitapları birçok kategoride en çok satanlar listesinde yer almış, birçok dile çevrilmiş ve sesli kitaplara uyarlanmıştır. Kocası, iki çocuğu ve Mavi isimli köpeğiyle birlikte "Tornado Alley "de yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, bol miktarda kahve içiyor ve uzaylıları araştırıyor.

K Webster'ı Facebook, Twitter, Instagram, Pinterest ve Goodreads'te kolayca bulabilirsiniz!

Belirli bir kitabı bulamıyor musunuz? Belki de çok sıcaktır! Endişelenmeyin çünkü Bad Bad Bad, This is War, Baby, The Wild ve Hale gibi kitapların hepsi K'nın web sitesinde hem e-kitap hem de ciltsiz formatta satılıyor.

Web sitesi: www.authorkwebster.com

CopyrigHt

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

ÜÇLÜ TEHDİT © 2021 by K Webster

Kobo Baskısı

